

3 ვიხილ
 სააკაშვილი და
 საბოტაჟის
 ნაბიჯი
 ნაბიჯი
 თანამშრომლები

2 «ქოქის-
 პირული»
 დემოკრატია

5 «ხალხმა თავად
 მოითხოვა
 ყველაფრის
 დასრულება»

7 მოგვაშორეთ
 «ნაბიჯი»

7 „სამაგრალოში
 არჩევნებში
 დამარცხების
 მიზეზების უკან
 კონკრეტული
 აღაშინებელი ფაქტები,
 არის სახელუბრი და
 გვარები, რომლებმაც
 ბიძინა ივანიშვილი
 ვერაღადა უნდა
 ინტერესდებოდეს“

9 არის ასეთი
 პარტია!

12 საქართველოს
 წინა ხელის-
 უფლებების
 ნაკლებობა
 გამკაცრებული
 პოლიტიკის
 შედეგად
 ნაწილი
 იყო

სირაქლავის პოზა და სვლიკის პრინციპი

ანდრეს ფოგ რასმუსენმა 27 ივნისს თბილისში პირდაპირ თქვა:
 „მე ვიცი, რომ გვერდი ძარტველი კითხვობს, რომ კიდევ რამდენი მათი მამაცი ჯარისკაცი უნდა დაიღუპოს იმისათვის, რომ ნატოს წევრობა მიიღონ. ნება მომეცით, ხაზი გავუსვა, თქვენი ჯარისკაცები არ არიან ავღანეთში იმიტომ, რომ ნატოში გაწევრიანება იყიდონ“ **4**

რა გულისხმობს უნიკრობის ყოფილმა მინისტრმა «საქართველო და მსოფლიოს»?

გალერეი საბურძანია:
 ვინ ლორთქიფანიძე ჩემთან მუშაობდა, «აღლოს» ვეკახდით, სააკაშვილის დროს კი კახი «ბორცვა» გახდა **6**

ნატო – ჩინეთს გაემოსავალი?

8

«რა არის ჩვენი ისტორიული პრევენცი – მამათმავლების აღლუმი?!» **10**

«ქართველი ხალხი რას იტყვის, აღარ გაინტერესებთ, ბატონო ბიძინა?» **11**

საქართველოს პრეზიდენტად ქვეყანას ვთავაზობთ ბატონი ჯუმბარ პატიაშვილის კანდიდატურას **17**

ახალი ხელისუფლება უმცირესობა ნამდვილად არ არის და მისი გაპარტიკაჟისთვის საკმარისი მეთი საბაზი არსებობს, მაგრამ სააკაშვილი და მისი მომხრეები ცდილობენ, მას რაც შეიძლება სწრაფად მაქსიმალური ზიანი მიაყენონ და, როგორც წესი, სიმატელის ტყუილს უმატებენ, რითაც, სხვათა შორის, პრობლემებს უქმნიან თავის მოკავშირეებს დასავლეთში და მათ ახალი ხელისუფლების დასაბუთებელი კრიტიკის შესაძლებლობას ართმევენ.

ლიბიკი პონიპასი
სააკაშვილის მომხრე

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

მიხეილ სააკაშვილი და საბოტაჟის ნაპირსაზღვრო ტაქტიკის თაობაზე

მიხეილ სააკაშვილის ეპიკური რეპლიკები პოლიტიკისა და ფსიქიატრიის ზღვარზე, დიდი ხანია, არაფერს აკვირებს და არც არავის აინტერესებს, თუმცა ერთ-ერთ მათგანზე შეჩერება ნამდვილად ღირს, რადგან მის უკან დგას არა მხოლოდ ფიგურანტის წარსული და აწმყო, თავისი ფსიქოლოგიური პორტრეტით, არამედ მისი მომავალიც.

საკაშვილის ახალი ისტორია ჩვეულებისამებრ გამოირჩევა სიღრმისეული დრამატის ფონითა და საქართველოს საშინაო (გნებავთ, საგარეო) საქმეებზე ჩახლართული არქიტექტონიკით: „ჩრდილოატლანტიკური საბჭოს სხდომაზე საქართველოს მთავრობის წარმომადგენელმა, მინისტრმა აილო სიტყვა და თქვა: ის, რაც მოხდა ამ დაქვერებით დაკავშირებით, იყო საბოტაჟი გარე ძალების, ვიღაცამ ეს სპეციალურად გააკეთა, ჩვენ ბოდიშს ვიხდით და ყველას ვინც ჩივდა, მოუხლოვთ პასუხსო, ნატოს მიმართა. იქვე მომხრეუნდა ნატოს ერთ-ერთი მაღალი რანგის დიპლომატი და მითხრა, რომ სიტყვა „საბოტაჟი“ არის შეუცდომლად საბჭოთა სიტყვა, ამ სიტყვას საბჭოთა კავშირში ახსენებდნენ, ეს არ არის დემოკრატიული სამყაროს ტერმინი. მართლაც, „საბოტაჟი“ რა არის, რომ ვიღაც შეშინებული, ჩანერგული რაღაცას აკეთებს ზურგს უკან“ (ჯეი-ეი-ენი). და ისევ, როგორც ყოველთვის, სააკაშვილის გამოსვლის ანალიზი იმის გარკვევით უნდა დაიწყო, თუ ვინ ტყუის ამ შემთხვევაში: მთხრობელი, მის მიერ აღწერილი (ან გამოგონილი) პერსონაჟი თუ ორივე ერთად.

კავშირისთვის ერთი და იგივეა). სტალინის დროინდელი „კონტრრევოლუციური საბოტაჟი“ (და „საბოტაჟი მრეწველობაში“) წარსულს ჩაბარდა. დაახლოებით ამ დროიდან ეს სიტყვა, უიშვიათესი გამონაკლისის გარდა, აღარ გამოიყენება მედიაში, რადგან ის ძველი კოდექსის 58-ე მუხლთან და 30-იანი წლების რეპრესიებთან ასოცირდებოდა. „საბოტაჟი“ არ არის ნახსენები თანამედროვე რუსეთის სისხლის სამართლის კოდექსშიც, რაც შეეხება იმ ტიპის დანაშაულს, რომელიც აღწერილია ზემონახსენებ ამერიკულ 105-ე მუხლში, მისთვის 1960 წლიდან საბჭოთა კავშირში, როგორც წესი, „დივერსიის“ და „მაკნებლობის“ (რსფსრ-ის სს კოდექსის 68-ე და 69-ე) მუხლებზე დაყრდნობით სჯიდნენ.

„საბოტაჟი“ არ არის, რომ ვიღაც შეშინებული, ჩანერგული რაღაცას აკეთებს ზურგს უკან“ (ჯეი-ეი-ენი). და ისევ, როგორც ყოველთვის, სააკაშვილის გამოსვლის ანალიზი იმის გარკვევით უნდა დაიწყო, თუ ვინ ტყუის ამ შემთხვევაში: მთხრობელი, მის მიერ აღწერილი (ან გამოგონილი) პერსონაჟი თუ ორივე ერთად.

„საბოტაჟის“ ხსენება 2012 წლის არჩევნების შემდეგ გახშირდა, ეს სიტყვა გამოიყენებოდა პრობლემების მუდმივი შექმნის პოლიტიკის აღსაწერად, რომელსაც ძველი ხელიწერილი ნარკომადგენლები ატარებდნენ. სამართლებრივი თვალსაზრისით, ეს, რა თქმა უნდა, კორექტული არ იყო და სასურველია, რომ ამ პოლიტიკოსები თავის გამოსვლებში ამ სიტყვის გამოყენებას მოერიდონ, თუმცა, ალბათ, ისიც ფაქტია, რომ ამ პოლიტიკოს არსი არც ისე შორია სს კოდექსის 318-ე მუხლის ფორმულირებისგან, საქართველოს დასუსტების მიზნით მე საათში ოპოზიციის მიტინგის სადისტური დარბევის შემდეგ: „საქართველოს ფარგლებს გარეთ დაწერილი სცენარით ცდილობდნენ საქართველოს დამოუკიდებლობის 20 წლისთავისადმი მიძღვნილი ღონისძიების ჩაშლას, საბოტაჟს და მასობრივი არეულობების გამოწვევას“. კომენტარი, ალბათ, ზედმეტია, ასეთ სტილში XXI საუკუნეში არა მხოლოდ დემოკრატია, არამედ ზომიერად ავტორიტარული ლიდერებიც აღარ საუბრობენ.

საკაშვილის ახალი ისტორია ჩვეულებისამებრ გამოირჩევა სიღრმისეული დრამატის ფონითა და საქართველოს საშინაო (გნებავთ, საგარეო) საქმეებზე ჩახლართული არქიტექტონიკით: „ჩრდილოატლანტიკური საბჭოს სხდომაზე საქართველოს მთავრობის წარმომადგენელმა, მინისტრმა აილო სიტყვა და თქვა: ის, რაც მოხდა ამ დაქვერებით დაკავშირებით, იყო საბოტაჟი გარე ძალების, ვიღაცამ ეს სპეციალურად გააკეთა, ჩვენ ბოდიშს ვიხდით და ყველას ვინც ჩივდა, მოუხლოვთ პასუხსო, ნატოს მიმართა. იქვე მომხრეუნდა ნატოს ერთ-ერთი მაღალი რანგის დიპლომატი და მითხრა, რომ სიტყვა „საბოტაჟი“ არის შეუცდომლად საბჭოთა სიტყვა, ამ სიტყვას საბჭოთა კავშირში ახსენებდნენ, ეს არ არის დემოკრატიული სამყაროს ტერმინი. მართლაც, „საბოტაჟი“ რა არის, რომ ვიღაც შეშინებული, ჩანერგული რაღაცას აკეთებს ზურგს უკან“ (ჯეი-ეი-ენი). და ისევ, როგორც ყოველთვის, სააკაშვილის გამოსვლის ანალიზი იმის გარკვევით უნდა დაიწყო, თუ ვინ ტყუის ამ შემთხვევაში: მთხრობელი, მის მიერ აღწერილი (ან გამოგონილი) პერსონაჟი თუ ორივე ერთად.

პოლიტიკაში ჩართულობას, უფრო სწორად კი ხელისუფლებაში ყოფნას არ გულისხმობს; მთელი არსით ეწინააღმდეგებიან მას, ბუნდოვანსა და ამოუცნობს და, ვინაიდან ძველი კაცთმოდული რეჟიმის გაცოცხლება აბსოლუტურად გამორიცხებულია, ტოტალური დესტრუქციის მოწვევები ემყარებიან. მაღლობა ღმერთს, ლათინოამერიკელი „კოლეგებისგან“ განსხვავებით, მათ არ აქვთ იმის შიშო, რომ ეს ავტომატით ხელში გააკეთონ და, როგორც წესი, მხოლოდ კლავიატურაზე კაკუნის ძალით.

საკაშვილის ახალი ისტორია ჩვეულებისამებრ გამოირჩევა სიღრმისეული დრამატის ფონითა და საქართველოს საშინაო (გნებავთ, საგარეო) საქმეებზე ჩახლართული არქიტექტონიკით: „ჩრდილოატლანტიკური საბჭოს სხდომაზე საქართველოს მთავრობის წარმომადგენელმა, მინისტრმა აილო სიტყვა და თქვა: ის, რაც მოხდა ამ დაქვერებით დაკავშირებით, იყო საბოტაჟი გარე ძალების, ვიღაცამ ეს სპეციალურად გააკეთა, ჩვენ ბოდიშს ვიხდით და ყველას ვინც ჩივდა, მოუხლოვთ პასუხსო, ნატოს მიმართა. იქვე მომხრეუნდა ნატოს ერთ-ერთი მაღალი რანგის დიპლომატი და მითხრა, რომ სიტყვა „საბოტაჟი“ არის შეუცდომლად საბჭოთა სიტყვა, ამ სიტყვას საბჭოთა კავშირში ახსენებდნენ, ეს არ არის დემოკრატიული სამყაროს ტერმინი. მართლაც, „საბოტაჟი“ რა არის, რომ ვიღაც შეშინებული, ჩანერგული რაღაცას აკეთებს ზურგს უკან“ (ჯეი-ეი-ენი). და ისევ, როგორც ყოველთვის, სააკაშვილის გამოსვლის ანალიზი იმის გარკვევით უნდა დაიწყო, თუ ვინ ტყუის ამ შემთხვევაში: მთხრობელი, მის მიერ აღწერილი (ან გამოგონილი) პერსონაჟი თუ ორივე ერთად.

ბასაგებია, რომ ჩრდილოატლანტიკური ალიანსის წარმომადგენლებს არ სურთ იმის დაფიქსირება, რომ რუსეთის ფაქტორი მათ პოზიციებზე უდიდეს ზეგავლენას ახდენს, თუმცა გაუგებარია, რატომ უნდა დაიცვან მათი ღირსება ქართველმა პოლიტიკოსებმა, რატომ არ შეიძლება პირდაპირ ითქვას, რომ „მათ არ შეუძლიათ“, იმას ხომ არ ვამბობთ, რომ „მათ უშინაით“?

სირაქლუაშის პოზა და სვლიკის პრინციპი

ჩრდილოატლანტიკური საბჭოს ვიზიტმა წინა პლანზე წამოიწია ნატო-საქართველოს ურთიერთობის თემა, რომელსაც შიდაპოლიტიკური პროცესების გართულების გამო, ქართველი კომენტატორები ბოლო დროს ნაკლებ ყურადღებას აქცევდნენ. ასეთ ვითარებაში მიღებულია დაახლოებით ასეთი ფრაზების გამოყენება: „გამწვავდა დისკუსია ნატოში ინტეგრაციის მომხრეებსა და მოწინააღმდეგეებს შორის“, მაგრამ ამის გაკეთება, ალბათ, არასწორი იქნება, რადგან კომუნიკაციის სხვა ფორმებისგან დისკუსიას არგუმენტირებული პოზიციების დაპირისპირება გამოარჩევს, ხოლო საქართველოში ამ არგუმენტების მწვავვე ნაკლებობა იგრძნობა და მსჯელობა ნატოზე, დიდი ხანია, დაემსგავსა სახალხო მთქმელების ფესტივალს ფანტაზიის თავისუფალი ფრენით და შესაბამისი ემოციებით. მარჯვნივ „ნატო-სკეპტიციზმი“, მაცხნივ კი — „ნატო-ოპტიმიზმი“, მაგრამ არავინ იცის, თუ სადაა „ნატო-რეალიზმი“, რომელიც, სავარაუდოდ, ყველაზე მეტად გვჭირდება.

წერს გავრილავა, წერს მოვრინაძე

საინტერესოა, რომ წლების განმავლობაში საქართველოს ნატოში ინტეგრაციის აღსაწერად, ქართველ და უცხოელ პოლიტიკოსებს არც ერთი ახალი მეტაფორა არ გამოუყენებიათ, საუბარი ისევ „მზაზე“, „ნაბიჯებზე“, „პარზე“ და „კაპუნზე“ მიდის, ხოლო დიალოგები ამ სიტყვების გამოყენებით სულ უფრო აბსურდული ხდება. გასული კვირის მთაბეჭდვლებს პარლამენტის თავმჯდომარე დავით უსუფაშვილი გვიხარებს: „სემინარზე დავსვი კითხვა: ასე, მეგობრებო, გვეუბნებით, რომ ნატოს კარი ღიაა და შესვლა თუ შეიძლება? ჩვენ გვითხრეს, რომ კარები ნამდვილად ღიაა, შესვლა შეიძლება, მაგრამ გვიჩვენეს, რომ უკეთ მოვემზადდეთ, ისევე, როგორც ვემზადდებით ხოლმე სათანადოდ ნებისმიერ კარში შესასვლელთან. საჭიროა იმის დემონსტრირება, რომ საქართველო, ყველა თვალსაზრისით, მზად არის, იფხვეს იმ მაგიდასთან, რომელთანაც ზის გერმანია, დიდი ბრიტანეთი, ესპანეთი, კანადა, აშშ და ა.შ.“ (ჯი-ვი-ენი).

როგორც ჩანს, პროცესი სულ უფრო ემსგავსება ლუის ბუნუელის ფილმს „ბურჟუაზიის მოკრძალებული ხიბლი“, რომლის გმირები ვერა და ვერ იკრიბებიან ერთ სუფრასთან, უფრო სწორად, საქართველო ვერ ხვდება იქ, სადაც იმყოფებიან აშშ და ა.შ. და მის ლიდერებს სხვა არაფერი რჩებათ, გარდა იმისა, რომ რეპლიკებში მსუბუქი ირონია ჩააქსოვონ, რომელსაც პარტნი-

ორები ასეთივე მსუბუქი ცინიზმით პასუხობენ. რაღაც ეტაპზე მას, ალბათ, შავი იუმორი ჩაანაცვლებს, თუმცა მთავარი ამ სულ სხვა რამ არის — სრული გაუგებრობა იმის მიხედვით, რატომ უნდა დაიცვან მხარეები „პარს“ ან „მზას“ და რა კრიტიკულ-მეზობელ დაზარალებული ხდება იმის ბანსაზღვრა, რომ „ნაბიჯი“ გადაიდგას.

არის ორი წინააღმდეგობა, რომელიც საქართველოს ნატოში ინტეგრაციის გზას უბლოკავს — სიტუაცია აფხაზეთსა და ცხინვალის რეგიონში და ნატოს ევროპული წევრების სურვილი, რუსეთთან კარგი ურთიერთობა შეინარჩუნონ. ყველაზე საინტერესო კი ისაა, რომ ამ საკითხებზე ნატო-საქართველოს ურთიერთობის კონტექსტში როგორც ქართველი, ისე უცხოელი პოლიტიკოსები ძალიან ცოტას საუბრობენ და აქცენტები საქართველოს არასაკმარის მზადყოფნაზე გადააქვთ. **პრემიერ-მინისტრის კითხვებს, დაახლოებით ასეთი: „რა მოხდება, თუ საქართველო შეემატება ნატოს და დაიწყოს ანტიკორუპციული რეფორმა?“** არავინ სვამს, რადგან არასაზოგადოებრივი საზოგადოებრივი იქ-ვი, რომ ამ შემთხვევაში, ნატოში ინტეგრაციის

კავშირულ კითხვებს, დაახლოებით ასეთი: „რა მოხდება, თუ საქართველო შეემატება ნატოს და დაიწყოს ანტიკორუპციული რეფორმა?“ არავინ სვამს, რადგან არასაზოგადოებრივი საზოგადოებრივი იქ-ვი, რომ ამ შემთხვევაში, ნატოში ინტეგრაციის თვალსაზრისით, არც არავინ მოხდება

თვალსაზრისით, არც არავინ მოხდება. გასაგებია, რომ ჩრდილოატლანტიკური ალიანსის წარმომადგენლებს არ სურთ იმის დაფიქსირება, რომ რუსეთის ფაქტორი მათ პოზიციებზე უდიდეს ზეგავლენას ახდენს, თუმცა გაუგებარია, რატომ უნდა დაიცვან მათი ღირსება ქართველმა პოლიტიკოსებმა, რატომ არ შეიძლება პირდაპირ ითქვას, რომ „მათ არ შეუძლიათ“, იმას ხომ არ ვამბობთ, რომ „მათ უშინაით“?

ევროპელების დროებით თავი დაუვანებოთ; უსაფრთხოების განმტკიცება, პრინციპში, ორმხრივი შეთანხმების საფუძველზე შეიძლება. არსებული ურთიერთობა შეინარჩუნონ. ყველაზე საინტერესო კი ისაა, რომ ამ საკითხებზე ნატო-საქართველოს ურთიერთობის კონტექსტში როგორც ქართველი, ისე უცხოელი პოლიტიკოსები ძალიან ცოტას საუბრობენ და აქცენტები საქართველოს არასაკმარის მზადყოფნაზე გადააქვთ. **პრემიერ-მინისტრის კითხვებს, დაახლოებით ასეთი: „რა მოხდება, თუ საქართველო შეემატება ნატოს და დაიწყოს ანტიკორუპციული რეფორმა?“** არავინ სვამს, რადგან არასაზოგადოებრივი საზოგადოებრივი იქ-ვი, რომ ამ შემთხვევაში, ნატოში ინტეგრაციის

რო თანამშრომლობის სფეროში მთელ რიგ, საკმაოდ მნიშვნელოვან პრეფერენციებს უკავშირდება. **პრობლემა, სავარაუდოდ, იმაში კი არ მდგომარეობს, რომ ვაშინგტონმა ეს სტატუსი საქართველოს არ მიანიჭა, არამედ იმაში, რომ ქართველმა პოლიტიკოსებმა ამ თემაზე საუბრის დაწყება კი ვერ გაბედეს, რადგან უარის შემდეგ, ძალიან დიდი ალბათობით, საქართველოში მეტად აქტიუალური გახდება კითხვა: „მაშინ რატომ უნდა შეემატებოდნენ ნატოს?“**

რა შეუძლია დასავლეთს რეალურად? მსჯელობა ამ თემაზე საქართველოში აკრძალულია, რა თქმა უნდა, არ არის, თუმცა პოლიტიკოსები საკითხის ასე დასმას ყველა საშუალებით ეწინააღმდეგებიან, რადგან **ქართული პოლიტიკური მითოლოგიის დედაბაბს წარმოადგენს პოსტულატი იმის თაობაზე, რომ დასავლეთს, კერძოდ კი ამერიკის შეერთებულ შტატებს, ახსოვდება ყველაფერი ძალუძს.** ისინი ცდილობენ, ყურადღება არ მიაქციონ ცალკეულ მოკრძალებულ რეპლიკებს იმის თაობაზე, რომ დასავლეთს ძალიან გვიძინა რამ შეუძლია, მაგრამ არა ყველაფერი და სადა-

რთველს უსაფრთხოების უზრუნველყოფა ამ მხრივ ნათელ ხაზს მიღება მდებარეობს. ამ ნიადაგზე აღმოცენდა კვაზირელიგიური მითი იმის თაობაზე, რომ ჩრდილოატლანტიკურ სამოთხეში საქართველო მხოლოდ და მხოლოდ არასრულყოფილებს (ძველად რომ იტყოდნენ — ცოდვების) გამო ვერ ხვდება, თორემ დასავლეთი ყოველს შემძლეა.

რამდენად ღირს დროის დახარჯვა იმის გარკვევაზე, ცუდია ნატო თუ კარგი, ან რაში მდგომარეობს საქართველოს კულტურულ-ცივილიზაციური არჩევანი, მაშინ, როდესაც პასუხგაუცემელი რჩება მთავარი კითხვა: **რა შეიძლება გაკეთდეს რეალურად? რა შეგვიძლია ჩვენ და რა შეუძლია მათ? საზოგადოების უდიდეს უმრავლესობას ესმის, რომ სააკაშვილის მმართველობის დროინდელი ბოლოები იმის თაობაზე, რომ გადაამწყვეტ მომენტში საქართველოს ნაპირებს მოკავშირეთა ავიამზიდები მოადგებიან, რეალობას არ შეესაბამება, თუმცა ამ რეალობის ბოლომდე გაშიფრვის სურვილი არ შეინიშნება, შესაძლოა იმიტომ, რომ ის საოცრად მზარე და მიძინა.**

ტრიალეს, ტრიალეს, კველი ფირფიტა ტრიალეს

საკაშვილის ხელისუფლება ყველაფერს აკეთებდა, რათა საზოგადოებას არ გაეაზრებინა ავვისტოს ომის უმძიმესი შედეგები და შეექმნა შთაბეჭდილება, რომ წარმატებული წინსვლა ნატოსკენ

გრძელდება. ის გვიმტკიცებდა, რომ ავღანეთში არაპროპორციულად დიდი კონტინგენტის გაგზავნა ნატოსთან სულ უფრო გვაახლოებს და საუბრები ამ თემაზე გრძელდებოდა მანამ, სანამ ანდერს ფოგ რასმუსენმა 27 ივნისს თბილისში პირდაპირ არ თქვა: **„მე ვიცი, რომ ბევრი ქართველი კითხულობს, რომ კიდევ რამდენი მათი მამაცი ჯარისკაცი უნდა დაიღუპოს იმისათვის, რომ ნატოს წევრობა მიიღონ. ნება მომეცით, ხაზი გავუსვა, თქვენი ჯარისკაცები არ არიან ავღანეთში იმიტომ, რომ ნატოში გაწევრიანება იყიდონ.“** ნატოს გენერალურ მდივანს, ალბათ, მადლობა უნდა ვუთხრათ, რომ არა ეს რეპლიკა, რომელიც, სავარაუდოდ, ორ პროცესს შორის წარმოსახვითი მიზეზ-შედეგობრივი კავშირის განწყვეტას ემსახურებოდა, ქართველი პოლიტიკოსების სპეკულაციები ამ თემაზე კიდევ დიდხანს გაგრძელდებოდა.

თავიდან ახალი ხელისუფლების პერსპექტივებს დაახლოებით ასე აფასებდა: **„საკაშვილის მმართველობა და ავვისტოს ომში ნატოში გაწევრიანებას, წლებით თუ არა, ათწლეულებით დაგვაშორა“**, თუმცა თანდათან ეს დამოკიდებულება შეიცვალა, გაცილებით ოპტიმისტური გახდა და გასულ კვირას, ჩრდილოატლანტიკური საბჭოს ვიზიტის ფარგლებში, ჩვეული ალტკინებისა და „პარსა“ და „მზაზე“ ემოციური მონოლოგების სახე მიიღო. ამ ნიუანსს არსებითი მნიშვნელობა აქვს, რადგან პირვანდელი პოზიცია გული-სხმობდა გარდამავალი, ხანგრძლივი ტრანზიტული პერიოდის გააზრებას და უსაფრთხოების გარანტიების შექმნისთვის განსაკუთრებული სტრატეგიის შემუშავებას. **დღეს კი ჩვენ, ფაქტობრივად, ვუბრუნდებით სააკაშვილის დროინდელ ინტრიგას ღია (თუ დასუბრულ) კართან, გამომიძვრულ მდგომარეობას, რომელსაც უსაფრთხოების განმტკიცებასთან, თუნდაც რიგი შეუძლებელი გადაწყვეტილებების მიღების გზით, საერთო არაფერი აქვს.**

ზოგიერთი კომენტატორი მიიჩნევს, რომ საქართველოს ახალ ხელისუფლებას სხვა გზა არ აქვს, რადგან კრემლმა მას სიცოცხლისუნარიანი ალტერნატივა არ შესთავაზა. მართალია, ვლადიმერ პუტინმა რამდენიმეჯერ მიანიშნა საქართველოს მთლიანობის აღდგენის შესაძლებლობაზე (ცნობილი რეპლიკები სადისკუსიო კლუბ „ვალდაიში“, ევგენი პრინაუკოვის იუბილზე და ა.შ.), თუმცა მსგავსი ფორმით გამოხატული მოსაზრება არ შეიძლება განიხილებოდეს, როგორც სახელმწიფოს პოზიცია, გეგმა ან წინადადება. კრემლი ელოდება, რომ ოფიციალური თბილისი თავად შემუშავებს კომპრომისულ წინადადებას, რომლის ფარგლებში საქართველოს გაწევრიანება ნატოში გამოირიცხება; ამასთანავე, რუსები ნათლად მიანიშნებენ, რომ ნავლენ უკიდურეს ზომებზე და შეიძლება

დასავლეთს ძალიან ბევრი რამ შეუძლია, მაგრამ არა ყველაფერი და საქართველოს უსაფრთხოების უზრუნველყოფა ამ მხრივ ნათელ ხაზს მიღება მდებარეობს

კრემლი ელოდება, რომ ოფიციალური თბილისი თავად შეიშაბავს კომპრომისულ წინადადებას, რომლის ფარგლებში საქართველოს განვითარება ნატოში გამოირიცხება; ამასთანავე, რუსები ნათლად მიანიშნავენ, რომ ნავლენ უკიდურეს ზომებზე და შეიძლება იომონ კიდევ იმ შემთხვევაში, თუ ეს საკითხი დღის წესრიგში დადგება.

ანდრას ფოგ რასმუსენა 27 ივნისს თბილისში პირდაპირ თქვა: «მე ვიცი, რომ გავრი ქართველი კითხვებს, რომ კიდევ რამდენი მათი გეგმაში ჯარისკაცი უნდა დაიღუპოს იმიტომ, რომ ნატოს წევრობა მიიღონ. ნება მომეხით, ხაზი გავუსვა, თქვენი ჯარისკაცები არ არიან ავღანეთში იმიტომ, რომ ნატოში განვითარება იყიდონ»

იომონ კიდევ იმ შემთხვევაში, თუ ეს საკითხი დღის წესრიგში დადგება. შეიძლება ოდნავ აღარმისტულად გაიყვაროს, მაგრამ ვითარება კატასტროფულია; საქართველოს ხელისუფლებამ მოკლავს მისი მანქანის შესაძლებლობას და ამის გამოწვევას შეუძლებელია შევალთ „ნატოშიც შევალთ, რუსეთთანაც დავალთ“ ურთიერთობებს და მთლიანობასაც აღვადგინოთ“ (მას განსაკუთრებით სტრატეგის ცნობილი პოზა უხდება). პირველი ნაბიჯად ამ ვითარების გამოსწორებისკენ, ალბათ, უნდა განვიხილოთ ხელისუფლების გაუნაწილებელი დიალოგი საზოგადოებასთან — სიმართლე ნატოზე, რუსეთზე, ავღანეთის ომზე და, რაც მთავარია, სიმართლე იმ მდგომარეობაზე, რომელიც დღეს იმყოფება ქვეყანა და პესპექტივებზე, რომლებიც მას რეალურად აქვს. ეს აუცილებელია, რადგან რეალობის არაადეკვატური აღქმა საკმაოდ სახიფათო თეორიებს წარმოშობს, რომელთაგან ერთ-ერთს, ალბათ, განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მივაქციოთ.

საიდან მოკვრიბიან სვლიტები?
უსაფრთხოების ვაკუუმმა და გამოკიდებულმა მდგომარეობამ დასავლეთსა და აღმოსავლეთს შორის, რიგი ნეგატიური ფაქტორების თანხვედრის შემთხვევაში (რომელიც თანამედროვე მსოფლიოში სულ უფრო მეტია), შეიძლება სახელმწიფოებრიობის სრული კრაზი მოგვიტანოს.

ამიტომ ზოგიერთი მოღვაწე ჯერჯერობით ასე თუ ისე შენიღბული ფორმით გვთავაზობს, ამ ეტაპზე თავი დავანებოთ ზრუნვას ქვეყნის გამოვლიანებაზე და მოვიქცეთ როგორც ხელიკი, რომელიც თავდასხმელს კუდს უტოვებს, თვითონ კი გარბის (აუტოტომია) და, ასე ვთქვათ, ახალი კუდის გაზრდას დაველოდოთ. ბიოლოგიური ტერმინოლოგიიდან პოლიტიკურზე თუ გადავალთ, ეს თეორია გულიანსხობს ისეთი ფორმულის შემუშავებას, რომელიც ნატოს წევრობის შესაძლებლობას, უარი უთხრას განვითარებაზე საქართველოს მოუგვარებელი კონფლიქტები გამო; ამავე დროს, ისინი ირწმუნებიან, რომ ეს არ ნიშნავს სეპარატისტული რესპუბლიკების აღიარებას, ხოლო მას შემდეგ, რაც რუსეთი დაიშლება (ეს ამ თეორიის ერთ-ერთი ცენტრალური იდეაა), საქართველო დასავლელი მოკავშირეების მხარდაჭერით ამ ტერიტორიებს უპრობლემოდ შემოიერთებს.

მარტივად რომ ვთქვათ, ავსტრალიის და ცხინვალის რეგიონი, ამ თეორიის ფარგლებში, განიხილება, როგორც ორი ღუზა, რომელიც ქართულ გემს ადგილიდან დაჰკრის საშუალებას არ აქვს და რუსეთთან აკავშირებს, მაშინ, როდესაც მან სხვა-ნაწილად დასავლეთისკენ უნდა გატყდეს.
ცხადია, არანაირი გარანტიები არ არსებობს — არც რუსეთის დაშლის, არც ნატოში განვითარების (თუნდაც ტერიტორიების გარეშე), თუმცა ეს თეორია, სავარაუ-

ზურაბ გაჩეჩილაძე (შონზო): ხალხმა თავად მოითხოვა ყველაფრის დასრულება

რამდენიმე დღის წინ დიდი ხმაურით დააკავეს მერიის მაღალჩინოსნები, რომელთაც ბრალად განსაკუთრებით დიდი ოდენობის თანხის გაფლანგვა ედებათ, მაგრამ დაკავებულები დანაშაულს არ აღიარებენ, თუმცა კადრები, რომლებიც ტელევიზიით გავიდა, მათ დანაშაულში ნამდვილად ამხელს. მაყურებელს, ალბათ, დიდხანს არ დააინტერესებდა მათი სახეები, როდესაც ბანკომატიდან თანხები გამოჰქონდათ. რა მოხდა თბილისის საკრებულოში? არიან თუ არა დაკავებული მაღალჩინოსნები დამნაშავეები თუ, როგორც თავად ამბობენ, აბრალებენ... ამ საკითხზე სასაუბროდ „საქართველო და მსოფლიო“ თბილისის საკრებულოს წევრს, ვაზისუბნის მაჟორიტარ დეპუტატს — ზურაბ გაჩეჩილაძეს (შონზო) შეხვდა.

— ბატონო ზურაბ, რა ხდება საკრებულოში? ეს ადამიანები ნამდვილად დამნაშავეები არიან თუ ეს ფული თვალისავე არ უნახავთ?

— ბევრი მოსაზრება გაჩნდა აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით, საზოგადოების მთელი ყურადღება აქეთკენ არის მიმართული, ყველა თავის აზრს გამოთქვამს, მაგრამ პოლიტიკოსებმა, როდესაც ამ საქმეზე საუბრობენ, მეტი სინდინჯე უნდა გამოიჩინონ. პირადად მე ვთვლი, რომ თანხა, რომელიც დასახელდა, ჰაერიდან არ მოდის, დიდი იმედი მაქვს, რომ გამოიგება ყველაფერს დაადგენს. არ მინდა, მოვლენებს დავასწრო, დიდი იმედი მაქვს, რომ ნინო ხელი-სუფლებიდან განსხვავებით, დღევანდელი სასამართლო სრულ სიმართლეს იტყვის.

— სასამართლოს რომ იგივე ხალხი მართავს, მაინც გჯერათ მისი სამართლიანობის?

— ნდობის ფაქტორი, რომელიც ნინო ხელისუფლების დროს არ არსებობდა, ახლა ძალიან დიდა და ამიტომაც ვამბობ, რომ მალე ბევრი რამ შეიცვლება. შესაბამისი ორგანოები თავად უნდა იყვნენ დაინტერესებულები, რომ საკრებულოში მომხდარი ამბავი ობიექტურად გამოიძიონ და სიმართლე დადგინდეს. აქედან უნდა დაიწყონ იმის დამტკიცება, რომ სამართალდამცავი ორგანოები კარგად მუშაობენ და ხალხში უნდობლობის მომენტიც უნდა დაამსხვრიონ.

— თქვენი საუბრიდან ჩანს, რომ დანაშაული იყო...

— საუბარია კონკრეტულ თანხებზე, გარდა ამისა, კადრები, რომლებიც ტელევიზიით ვიხილეთ, გარკვეული დასკვნის ბაქათების საშუალებას გვაძლავს, თუმცა ბაქათის ბაქათების საშუალებას, საკამათო გვაძლავს. მე ვიცი, რომ ბაქათების აქცის უფრო კონკრეტული ფაქტები და დეტალები ინფორმაცია მომხდართან დასაშვებია.

პებს არანაირად არ ეწინააღმდეგება. მე ვარ ხალხის სამსახურში, მე მანამდე ვიყავი ხალხთან ახლოს და ახლაც ასეა. ამ დროისთვის ყველა უხერხული მომენტი ჩავლილია, განსაკუთრებით ჩემს მეგობრებთან; ისინი მეუბნებიან, რომ ეს პოლიტიკაა და ჩვენს ურთიერთობებში არაფერი შეიცვლება. დღეს შემძლია ხალხს ვუთხრა, რომ მეც იქ ვდგავარ, სადაც ის.

— როგორ ფიქრობთ, ნაციონალურს აქვთ უფლება, ამ ქვეყანაში ჩატარებულ რომელიმე არჩევნებში მონაწილეობა მიიღონ?

— ჯანსაღი კონკურენციის არარსებობა, იმავდროულად სუსტ გამორჩევას, რაც ნინა მთავრობას დემარტა.

— თქვენ თვლით, რომ „ნაციონალური“ ჯანსაღი ოპოზიციაა?

— არა, მე ვთქვი, რომ ეს ნინა მთავრობის პრობლემა იყო. ახალ მთავრობას ნამდვილად სჭირდება ჯანსაღი ოპოზიცია. დღეს „ნაციონალური მოძრაობა“ ხალხის თვალში გაკოტრებულია, ნდობა არა აქვს, რასაც თავადვე აღიარებს, ახალს არაფერს ვამბობ, მაგრამ, თუ რამე რესურსით ხალხს ისევე „მოაწონებს“ თავს, რაც ნდობის განმავლობაში არ უქნიათ, მაშინ ნონალი ოპოზიცია იქნება.

— შეკითხვას ასე დავისვამთ: თქვენი აზრით, ის, რაც დღეს გამოაშკარავდა, წამებისა და თვალთვალის ფაქტები, ერთი და ორი ადამიანის დანაშაული იყო და „ნაციონალური“ რომელიმე წევრს რეაბილიტაციის საშუალება აქვს?

— ხალხი ბრძენია და მოდით, ისევე ხალხს მივანდოთ ამ ადამიანების რეაბილიტაცია და ისიც, უნდა მიიღონ თუ არა არჩევნებში მონაწილეობა. პირადად მე ვისურვებ, რომ ახალ მთავრობას ბევრი ჯანსაღი ოპონენტი ჰყავდეს, რადგან შეცდომები არ დაუშვან.

ესაუბრა
კაკა ნასყიდაშვილი

«არაჰისი განადგურებისა და გაქრობის მომხრე არ ვარ, გვარამ საკრებულოში ჯანსაღი დებატები, კამათი და წონის გატარება გვინდა, რომელიც საჭირო და არა ისა, როგორც აქამდე იყო, რომ გარკვეულ მომენტებში მოდიოდნენ ბრძანებები და ჩვენ მხოლოდ ვაგვიტყობდნენ»

„თბილისიდან დაგვიწვიანებს მხედრიონელი ალიკა გრიგალაძე, რომელიც ახლა „ოცნების“ თავმჯდომარეა. მას რეკომენდაცია სამეგრელოს რეგიონის კურატორმა, მხედრიონელმა ბაიოზ მონიავამ გაუწია. ალიკა გრიგალაძე, რომელსაც არჩევნების დროს მარტვილში თითო თითზე არ დაუპირებია, გამოგვიგზავნეს და დაგვიწვიანა, მან თავისი გუნდი მოიყვანა, ადამიანები, რომლებიც წინასწარჩვენოდ „ნაციონალებს“ ეხმარებოდნენ და ჩვენ კი ასე მხარეზე დავერჩით.“

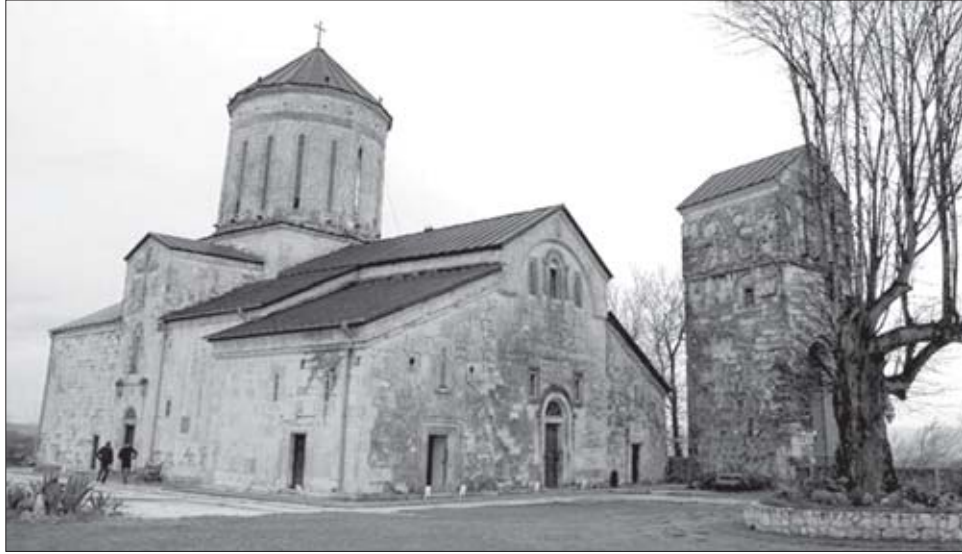
ზურაბ ბიგვაია:

მოგვაპოვოდათ «ნაციონალები»

კოალიცია „ქართულ ოცნებას“ ბოლო დროს ბევრი მომჩივანი გაუჩნდა, საჩივრები ძირითადად რაიონებიდანაა. საქართველოს თითქმის არც ერთი რაიონი არ დარჩა, სადაც მშვიდ ვითარებაში ჩაირა გამოვლენის, საკრებულოს თავმჯდომარისა თუ რამე სხვა თანამდებობის პირთა არჩევნებმა. საყვედურისა და ხმაურის მიზეზი თითქმის ყველგან ერთი და იგივეა, „ოცნების“ წევრები არ ენდობიან იმ ადამიანებს, რომლებიც რესპუბლიკურ პარტიაში ირიცხებიან ან არჩევნების შემდეგ ნელ-ნელა უერთდებიან. წინასწარჩვენო ბრძოლაში ჩართული ერთგული ადამიანები ხელისუფლებისა და პარტიის ლიდერებთან შეხვედრებს ითხოვენ, ზოგი თბილისში საშიშროლოდ ჩამოდის, ზოგი თავგანწირული იბრძვის, მაგრამ მათ არსაიდან პასუხი არ აქვთ. ხელისუფლების მხრიდან ასეთი უყურადღებო რაიონების მცხოვრებლებს ძალიან ალიზიანებთ. მაინც რამდენი საინტერესო რამ მოხდა რვა თვეში: მაჟორიტარმა გოგი ქვეთარაძემ თავის ამომრჩეველზე საერთოდ უარი განაცხადა, გუბაზ სანიკიძეზე კი თავად ამომრჩეველმა თქვა უარი, ხოლო „ქართული ოცნების“ პოლიტიკურ მდივან არმაზ ახვლედიანზე მარტვილელები რას ამბობენ, თავად მარტვილის მცხოვრები, არჩევნებამდე „ქართული ოცნების“ შტაბის ხელმძღვანელი, ახლა კი ცოტა გაბრაზებული, ბატონი ზურაბ ბიგვაია იტყვის, რომელსაც „საქართველო და მსოფლიო“ მას შემდეგ დაუკავშირდა, რაც მარტვილელების „ჭირმა თავი ველარ დამალა“ და დედაქალაქში ჩამოაწვინა.

— ბატონო ზურაბ, რა ამბავია მარტვილში? რამ გავა-
ნანწყინათ? „შორს გავარდა“
თქვენი ამბავი იმასთან და-
კავშირებით, რომ თვითმმარ-
თველობებში არეულობა
გაქვთ...
— ჩვენი გალიზიანება იმან
გამოიწვინა, რომ საკრებულოს
ნევრი რამდენიმე „ნაციონა-
ლი“ რესპუბლიკურმა პარტი-
ამ შეისრულა; ეს მარტო მარ-
ტვილში არ მოხდა, მთელ სა-
ქართველოში მსგავსი ტენ-
დენციაა. ადამიანები, რომლე-
ბიც თავის დროზე ახალა-
ნებს, პარლამენტს, გორაკო-
ბარე მდგომარეობაში
დავერჩით. პირადად მე
მარტვილში „ქართული
ოცნების“ შტაბს ვხელ-
მძღვანელობდი, მაგრამ
თბილისიდან დაგვიწვიან-
ეს მხედრიონელი ალიკა
გრიგალაძე, რომელიც ახ-
ლა „ოცნების“ თავმჯდომ-

არეა. მას რეკომენდა-
ცია სამეგრელოს რეგიონ-
ის კურატორმა, მხედრი-
ონელმა ბაიოზ მონიავამ
გაუწია. ალიკა გრიგალა-
ძე, რომელსაც არჩევნე-
ბის დროს მარტვილში
თითო თითზე არ დაუპირ-
ებია, გამოგვიგზავნეს
და დაგვიწვიანა, მან
დაგვიწვიანა, მან თავისი
გუნდი მოიყვანა, ადამიან-
ები, რომლებიც რესპუბლი-
კურ პარტიაში ირიცხები-
ან არჩევნების შემდეგ
ნელ-ნელა უერთდებიან.
წინასწარჩვენო ბრძოლაში
ჩართული ერთგული
ადამიანები ხელისუფ-
ლებისა და პარტიის ლი-
დერებთან შეხვედრებს
ითხოვენ, ზოგი თბილისში
საშიშროლოდ ჩამოდის,
ზოგი თავგანწირული
იბრძვის, მაგრამ მათ
არსაიდან პასუხი არ
აქვთ. ხელისუფლების
მხრიდან ასეთი უყურად-
ღებო რაიონების მცხოვ-
რებლებს ძალიან ალიზიან-
ებთ.

«სამეგრელოში არჩევნებზე დაგვიწვიანა, ალიკა გრიგალაძე და გუბაზ სანიკიძე, რომლებიც წინასწარჩვენოდ „ნაციონალებს“ ეხმარებოდნენ და ჩვენ კი ასე მხარეზე დავერჩით.»

თულ ოცნებაში“ და ვინც
ახლა საუბრობს მათი სა-
ხელით, ყოფილი „ნაციონ-
ალები“.
ჩვენ, მარტვილელები, ვაპი-
რებთ, მთავრობას მიმართვა
გავუგზავნოთ, კატეგორიუ-
ლად მოვითხოვთ, მოგვაშო-
რონ „ნაციონალები“ ან ჩვენ
გვითხრან პირდაპირ — გვჭი-
რდებიან, გამოგვიყენებენ და
ახლა წადიან, სადაც გინდათ.
მთავარი, ეს ღიად და აშკარად
გვითხრან და მერე თავად ხა-
ლი გადანწყვეტს, რა უნდა ქნა.
— ბატონო ზურაბ, მინდა
თქვენთან გადავამოწმო ასე-
თი ინფორმაცია: ამბობენ,
რომ „ოცნების“ პოლიტიკური
მდივანი არმაზ ახვლედიანი,
რომელიც მარტვილში ხალხ-
თან შესახვედრად მოდიოდა,
ქუთაისიდან თბილისში გაბ-
რუნდა, რადგან შეიქო, რომ
გაბრაზებული მარტვილელე-
ბი ელოდებოდნენ.
— იყო ასეთი შემთხვევა, რამ-

დენიმე კვირის წინ ახვლედიანი
მართლაც მოდიოდა მარტვილ-
ში, მაგრამ გაიგო, რომ აქ ძალი-
ან გაბრაზებული ხალხი ელო-
დებოდა და აღარ ჩამოვიდა.
— რამდენი გაბრაზებული
მარტვილელი ელოდებოდა
500, 1000 თუ მთელი მარტ-
ვილი?
— სულ 200-მდე ადამიანი
იყო, ის ხალხი, რომლებიც არ-
მაზ ახვლედიანმა თბილისში
მოაგვარა, დაპირდა, რომ ორ
დღეში ბიძინა ივანიშვილთან
შეახვედრებდა, ოღონდ იმ პი-
რობით, თუ დაიშლებოდა.
მარტვილელებმა მას დაუჯე-
რეს, ორი დღის შემდეგ კი ახ-
ვლედიანი დაიშალა და ტელე-
ფონსაც აღარ პასუხობდა.
მარტვილელებმა არმაზ ახვ-
ლედიანს არამზადა, მატყუა-
რა შეარქვეს. ყოველივე ამის
შემდეგ, ვითომ სიტუაციის
დალაგების მიზნით, გადაწყ-
ვიტა მარტვილში ჩამოსვლა,
მაგრამ, ალბათ, ვიღაცამ რაი-

ონიდან დაურეკა და გააგები-
ნა, რომ გამწვანებული ხალხი
ელოდებოდა და ამიტომ გზი-
დან გაბრუნდა.
რალაც პერიოდის გასვლის
შემდეგ მან კვლავ მიიღო გა-
დანწყვეტილება, რომ მარტ-
ვილში ჩამოსულიყო და ჩამო-
ვიდა კიდევ უთენია ჩუმად,
მალულად. ოღონდ რამდენიმე
ადამიანმა ამის შესახებ მაინც
გავიგეთ და მოვახერხეთ დახ-
ვდრა. ჩვენ მიერ დასმულ
არც ერთ შეკითხვაზე მას პასუ-
ხი არ ჰქონდა, სულ გაუგებ-
რად საუბრობდა და იმეორებ-
და, რომ მიზეზზე ღიად სა-
უბარი არ შეუძლია და რომ
ჩვენთან ყველაფერს ვერ იტყ-
ვის. პოლსის კუთხარაში,
რომ ადამიანები, რომელ-
ბიც გამგეობაში თქვენი
სახელით სხედან, „ნაცი-
ონალები“ არიან, ამაზე
რას გვეტყვიან-თქო, მან
გვიპასუხა, რომ არც კი
იცის, ისინი ვინ არიან.

ესაუბრა
კაკა ნასყიდაშვილი

საკაპილის გახუდავილი ტყუილი

კიდევ ერთხელ გაცუდადა მიხილ სააკაპილის
„კეთილშობილური“ აღშფოთება, რომ მას შემდეგ,
რაც ახალი ხელისუფლება მოვიდა ქვეყნის სათავეში,
ყველა მნიშვნელოვანი პროექტი, რომელიც მის დროს
ხორციელდებოდა და ქვეყნის აღმშენებლობისკენ
იყო მიმართული, შეჩერდა.
ეგებ გახსოვთ კიდევ, რო-
გორი ნიშნის მოგებითა და
ცუდად დაფარული კმაყოფი-
ლებით ლაპარაკობდა ეს კაცი,
რომ უნინ, როგორც კი გაი-
გებდნენ ამ ობიექტზე ჩამოს-
ვლას ვაპირებდი, აქ ადამიანე-
ბის ტევა არ იყო, ახლა კი სა-
მუშაოები შეჩერებულია, მშე-
ნებლობაზე არაფერია ჩანსო.
ტყუილი იყო.
ამაზე „საქართველო და
მსოფლიო“ მიმდინარე წლის
მე-20 ნომერში წერდა (იხ. „ზომ-
ბეიმდე გვირავი — არა, მაგრამ
მარმარილოს ზღვის ქვეშ გაჭ-
რილი გვირავით მობრძანდით
ვეროპაში“). ფაქტებით ვადას-

ლობა მოგვეცა ადგილზე გვე-
ნახა და დეტალურად გავც-
ნობოდით ამ, მართლაც, უნი-
კალურ მშენებლობას.
ამ საინსპექციო ღონისძი-
ების შესახებ იქ, ადგილზე
არაფერი იცოდა და... სამუშაო
ფართო მასშტაბით მიმდინა-
რობდა. ყველა თავის საქმეს
აკეთებდა, შეიძლება, არც
თუ უნაკლოდ, შეიძლება,
მეტ-ნაკლები წარმატებით,
მაგრამ ყველა საქმით იყო
დაკავებული.
აქვე ვთქვით, რომ დაფიქ-
სირებული უზუსტობები და
ტექნიკური მოთხოვნების
პარამეტრებიდან ამოვარდ-
ნები, ადგილზევე გასწორდა.
რეპორტაჟს ბაქო-თბილი-
სი-ყარსის რკინიგზის მშე-
ნებლობიდან „საქართველო
და მსოფლიო“ მომდევნო
ნომერში შემოგთავაზებთ.
არამაზ სანაბლიძე

საქართველოში აჭი

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

მაშინ, როდესაც უამრავი ნამების კადრები აღმოჩნდა, სისტემურ დანაშაულს ჰქონდა ადგილი, რასმუსენი ხმას არ იღებს და საუბრობს მხოლოდ იმაზე, რომ საქართველოში სექსუალური შხმირების საფრთხე იკავშირდება; აცხადებს, რომ, თუ არ დავიცავთ მათ, ნათოს კარი ღია აღარ იქნება ჩვენთვის. ეს ქართველი ხალხის შურისძიებაა და მეტი არაფერი. რასმუსენი რამდენიმეჯერ იყო საქართველოში ჩამოსული და არ მახსენდება, რომ ან 26 მაისის სისხლიან მოვლენებზე, ან ნამების ფაქტებზე ხმა ამოეღო.

ნატო — ჩიხი თუ გაემოსვალ?

ყოველდღე გვეხმარება: „შევალთ ნატოში და გვეშველება“. როცა მიახლოებით უნდა აღვნიშნოთ ნამების ან ფულის შოვნაში, ან სულაც ქალაქის ცენტრში აღსრულების ჩატარებას ექმნება პრობლემა, მაშინაც გვეხმარება: „ასე ვინ მიგვიღებს ნატოში?“

გვიღებენ კი საერთოდ? და მინც, რა მესიჯები ჩამოიტანა ნატოს გენერალურმა მდივანმა რასმუსენმა, ხომ არ ნიშნავდა მისი განცხადებები შემდეგს: კი, ბატონო, მეგობრები ვართ, ნატოს კარი თქვენთვის ღიაა, მაგრამ იქ ვერასოდეს შეხვალთ? არის კი ნატოში შესვლა მართლაც ჩვენს სურვილზე დამოკიდებული ან იქნება ეს სურვილიც არ აქვს საქართველოს მოსახლეობას? რა ვიცით, რომ გვინდა? მართალია, 2008 წელს „ჩატარდა“ რაღაც გამოკითხვა, რომელსაც ხან რეფერენდუმს ეძახიან და ხან პლემბისციტს, მაგრამ სპეციალისტებს ექვშებათ, ამას რაიმე იურიდიული შედეგი მოჰყვება. ითქვამს, რომ ეს პლემბისციტი იმისთვის ჩატარდა, რომ როგორმე მოეხერხებინათ და მაშინდელი პრეზიდენტობის კანდიდატის ნულარდის ნულარდის რეიტინგი ოდნავ მაინც ამოეჩაჩათ. დღევანდელი ხელისუფლების წარმომადგენლები, იმდროინდელი ოპოზიცია ხაზგასმით აღნიშნავენ, რომ ის არჩევნები გაყალბდა. გამოდის, ის პლემბისციტიც არ უნდა ჩაითვალოს ნამდვილ და გაუყალბებელ პლემბისციტად? ყველა ლოგიკით, იმ პლემბისციტის შედეგები ბათილად უნდა იქნას ცნობილი და გულდნეფარდ, კარგად გააზრებული ფორმით უნდა გამოიკითხოს — უნდათ თუ არა ნატო ქართველებს! „საქართველო და მსოფლიო“ ამ საკითხზე საზოგადოების ცნობილ წარმომადგენლებს ესაუბრა.

ზაზა სატიძე, ადვოკატი

— ძალიან შეურაცხყოფილად ვიგრძენი თავი ნატოს გენერალური მდივანის — რასმუსენის განცხადებების შემდეგ. მაშინ, როდესაც უამრავი ნამების კადრები აღმოჩნდა, სისტემურ დანაშაულს ჰქონდა ადგილი, რასმუსენი ხმას არ იღებს და საუბრობს მხოლოდ იმაზე, რომ საქართველოში სექსუალური შხმირების საფრთხე იკავშირდება; აცხადებს, რომ, თუ არ დავიცავთ მათ, ნათოს კარი ღია აღარ იქნება ჩვენთვის. ეს ქართველი ხალხის შურისძიებაა და მეტი არაფერი. რასმუსენი რამდენიმეჯერ იყო საქართველოში ჩამოსული და არ მახსენდება, რომ ან 26 მაისის სისხლიან მოვლენებზე, ან ნამების ფაქტებზე ხმა ამოეღო. გარდა ამისა, მისგან ჩვენ კონკრეტული პასუხი კითხვაზე — საქართველოს ნატოში მიღებენ თუ არა, არასდროს მოგვამენია. თუ ჩვენ მხოლოდ იმ შემთხვევაში მიგვიღებენ ნატოში, თუ შევადარებთ და ლესბოსელები გავხდებით, მაშინ, მე პირადად, ასეთი ნატო არ მჭირდება.

— ავლანეთში ქართველი სამხედროების მონაწილეობა არ არის საქართველოს ნატოში შესვლის გარანტია, ესეც აღნიშნა ნატოს გენერალურმა მდივანმა...

— არ მგონია, რომ საქართველოს ნატოში შესვლის პერსპექტივა ჰქონდეს. ჩვენ გარკვეულ სტანდარტებს უნდა ვვახსოვდეთ, მაგრამ ჩვენ მათ

სტანდარტებს ვერ ვაკმაყოფილებთ. სანამ ჩვენ, სამოქალაქო საზოგადოება არ ჩამოვყალიბდებით იმაზე, რომ ის ხელისუფლება, რომელიც ადამიანის უფლებებს არღვევს, ჩვენთვის უნდა იყოს მიუღებელი და, სანამ თავად არ მოვემზადდებით, ვიყოთ ისეთები, როგორც უნდა იყოს ნორმალური საზოგადოება, მანამდე ნატოში შესვლის არანაირი პერსპექტივა არ გვაქვს. მით უმეტეს, ტერიტორიული მთლიანობის პრობლემა გვაქვს და არ ყოფილა შემთხვევა, რომ ნატო ვინმეს დახმარებოდა ტერიტორიული მთლიანობის პრობლემის მოგვარებაში. ჩვენ უფრო ისეთ ალიანსზე უნდა ვიფიქროთ, რომელიც დაგვიკავშირებს დაპირებულ ტერიტორიებს.

— იქნება საზოგადოების განწყობაც შეცვლილია ნატოსთან დაკავშირებით; მართალია, 2008 წელს ჩატარდა პლემბისციტი, რომლის მიხედვითაც ქართველმა ხალხმა ნატოში შესვლას დაუჭირა მხარი, მაგრამ ეს გაყალბებული საპრეზიდენტო არჩევნების პარალელურად ჩატარდა, რაზეც დღევანდელი ხელისუფლების წარმომადგენლები, მაშინდელი ოპოზიციის ლიდერები გამოუდგებიან საუბრობდნენ, ხომ არ დგება იმის საჭიროება, რომ ამ საკითხზე ჩატარდეს ხელახალი გამოკითხვა რეფერენდუმის სახით?

— პირდაპირ გეუბნებით, რომ რასმუსენის ვიზიტისა და განცხადებების შემდეგ გამოირიცხვია, ოდესმე საქართველოს ნატოში შესვლას დაუჭიროო მხარი. ჩემ გვერდით მყოფი ადამიანებიც ხუსტად ასე ფიქრობენ. მე არ მინდა მიმიღონ ნატოში, რადგან ამ შემთხვევაში ყოველგვარი გვიანდელი უნდა ვატარო და ახალგაზრდობა გაირყვანას. ეს არ არის ჩემი ქართული ოცნება, ეს არ არის ჩვენი ღირებულება. ვფიქრობ, რასმუსენის ვიზიტის შემდეგ თუ ჩატარდება გამოკითხვა, უნდა თუ არა ქართველ

ქართველში, მაშინ, როდესაც ყველაზე მეტად უჭირდა რუსეთთან ურთიერთობა, მაგრამ მთავარი პრობლემა, ჩემი აზრით, დღეს არის ის, რომ ნატოც და, ალბათ, რუსეთიც თანახმა იქნებიან, რომ საქართველოში ნატოში აწახალისება და სახმრეთ ოსეთის გარეშე, რაზეც, გუნებრივად, ქართველი ხალხი არ იქნება თანახმა.

და დღეს აფხაზეთითა და სამხრეთ ოსეთით ნატოში შესვლა არის ილუზია და ზღაპარი, იმიტომ, რომ გამოდის, ნატოში იქნება გამოუცხადოს რუსეთს და თუ საპირისპიროდ ან დამატება, რომ ქართველი ხალხი, გინდათ თუ არა ნატოში შესვლა აწახალისებინათ და სამხრეთ ოსეთისა და აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დაბრუნების შესაძლებლობა — აი, ესეც არის ერთი კითხვის ნიშანი, რომელიც გასათვალისწინებელია და რომელსაც ასევე ქართველმა ხალხმა უნდა უპასუხო, დღეს კი ამ კითხვაზე 100%-ით სწორად და გადამწყვეტ პასუხს ვერავინ გასცემს.

გელა ნიშკოლიშვილი, ადვოკატი

— ნატოს ხელმძღვანელობა ყოველთვის ამბობს იმას, რომ საქართველოსთვის ნატოს კარი ღიაა, მაგრამ ამისთვის უნდა მოვემზადოთ. აცხადებენ, ნატოში მაშინ მივიღებთ, როდესაც დააკმაყოფილებთ ყველა იმ კრიტერიუმს, რომელსაც ნატოს სტანდარტები აწესებს.

— დაახ, ამას, ნლებია, ვისმინო... გჯერათ, რომ უახლოეს მომავალში მიგვიღებენ ნატოში?

— როგორც ჩანს, დღეს არ დამდგარა ის პოლიტიკური მიზანშეწონილობა ნატოსთვის, რომ საქართველო გახდეს ნატოს წევრი. როდის და რა შემთხვევაში ჩათვლის ნატოს ხელმძღვანელობა, რომ დადგას ეს დრო, ამას ვერ გეტყვით, მაგრამ ყოველ შემთხვევაში, მთავარი, ნატოში მიღება-არ მიღების განმსაზღვრელი ეს საკითხია და არა ის, ასრულებს თუ არა ქვეყანა 100%-ით ნატოს სტანდარტებს. რაც შეეხება რეფერენდუმს, გეტყვით, რომ დღეს სიტუაცია მკვეთრად შეცვლილია ნატოსთან დაკავშირებით, თუნდაც იმიტომ, რომ ხალხმა აღნიშნა, რომ ნატო არ მახსენდება და ამიტომაც არაა ნატოში შესვლა.

ქართველი ხალხი, მაშინ, როდესაც ყველაზე მეტად უჭირდა რუსეთთან ურთიერთობა, მაგრამ მთავარი პრობლემა, ჩემი აზრით, დღეს არის ის, რომ ნატოც და, ალბათ, რუსეთიც თანახმა იქნებიან, რომ საქართველოში ნატოში აწახალისება და სახმრეთ ოსეთის გარეშე, რაზეც, გუნებრივად, ქართველი ხალხი არ იქნება თანახმა.

და დღეს აფხაზეთითა და სამხრეთ ოსეთით ნატოში შესვლა არის ილუზია და ზღაპარი, იმიტომ, რომ გამოდის, ნატოში იქნება გამოუცხადოს რუსეთს და თუ საპირისპიროდ ან დამატება, რომ ქართველი ხალხი, გინდათ თუ არა ნატოში შესვლა აწახალისებინათ და სამხრეთ ოსეთისა და აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დაბრუნების შესაძლებლობა — აი, ესეც არის ერთი კითხვის ნიშანი, რომელიც გასათვალისწინებელია და რომელსაც ასევე ქართველმა ხალხმა უნდა უპასუხო, დღეს კი ამ კითხვაზე 100%-ით სწორად და გადამწყვეტ პასუხს ვერავინ გასცემს.

ნანა კაკაბაშვილი, უფლებადამცველი

— არ ვიცი, რა შეიძლება ჩართვას რასმუსენის გამოსვლიდან მეგობრულ ტონად, ალბათ, ის, ღიმილი, რომელიც ეს ადამიანები გამოიჩინეს. ახლახან დაილუმენ ჩვენი მეომრები ავღანეთში და ამის ფონზე ეს კაცი ამბობს, რომ თურმე ეს არ არის საშიშროებისთვის, რომ საქართველო ნატოში შევიდეს. არც კი ვიცი, ამას რა უწოდო. რას ნიშნავს საქართველოში განცხადების გაკეთება, არ ვიცი. მაგრამ ჩვენ ძალიან კარგად ვიცით, რა არის ბილეთი, სად არის ბილეთი და რის შედეგად ხდება ნატოში შესვლა. გარდა ამისა, ამ კაცმა ყველაზე მინიმუმ 17 მარტის შემდეგ უნდა განგვიხატოს უფლებადამცველად 17 მა-

ისის აქცია აღიძვრა და არა მხოლოდ ჩვენი, არამედ საქართველოს მთელი ამ დღეების განმავლობაში თავს დაატყდა, მათ შორის, პოლონეთის პრეზიდენტი, რომელიც აქვს ნატოსთან ურთიერთობების დარეგულირება უფრო გართულდება. საქართველო უნდა ექმნებოდეს რუსეთთან ურთიერთობების დარეგულირების გზები, თუმცა ეს არ ნიშნავს იმას, რომ საქართველო უარი უნდა თქვას დასავლეთთან ურთიერთობაზე. რაც შეეხება რეფერენდუმს, მე მისი ჩატარება-არ ჩატარებას ვერ გაუგებებ, საქართველო ერთ ნაწილს, რა თქმა უნდა, უნდა ნატოში შესვლა, მეორე ნაწილი ამის წინააღმდეგა და კიდევ არის მესამე ნაწილი (საკმაოდ დიდი ნაწილი), რომელიც სიფრთხილეს იჩენს და პრაგმატული და რაციონალური დამოკიდებულება აქვს ნატოს ან რომელიმე სხვა კავშირში განვიხილავდით და კავშირებით. მიუხედავად საერთაშორისო მოსახლეობის ასეთი მრავალფეროვანი განწყობისა და ნატოში შესვლის თაობაზე რუსეთთან პრობლემების, მაშინ რაში გვჭირდება ასეთი ალტერნატივა უნდა ამ ნატოში, ვერაფერი გვჭირდება. აი, ამ დილემის წინაშე დგას დღეს საქართველო. თუ ნატოში არ შევალთ, ამ შემთხვევაში რამდენად არის საქართველოს გაერთიანების პერსპექტივა, ანუ საქართველოს შემადგენლობაში აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დაბრუნების შესაძლებლობა — აი, ესეც არის ერთი კითხვის ნიშანი, რომელიც გასათვალისწინებელია და რომელსაც ასევე ქართველმა ხალხმა უნდა უპასუხო, დღეს კი ამ კითხვაზე 100%-ით სწორად და გადამწყვეტ პასუხს ვერავინ გასცემს.

და დღეს აფხაზეთითა და სამხრეთ ოსეთით ნატოში შესვლა არის ილუზია და ზღაპარი, იმიტომ, რომ გამოდის, ნატოში იქნება გამოუცხადოს რუსეთს და თუ საპირისპიროდ ან დამატება, რომ ქართველი ხალხი, გინდათ თუ არა ნატოში შესვლა აწახალისებინათ და სამხრეთ ოსეთისა და აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დაბრუნების შესაძლებლობა — აი, ესეც არის ერთი კითხვის ნიშანი, რომელიც გასათვალისწინებელია და რომელსაც ასევე ქართველმა ხალხმა უნდა უპასუხო, დღეს კი ამ კითხვაზე 100%-ით სწორად და გადამწყვეტ პასუხს ვერავინ გასცემს.

— მე ვატყობ მთელი საქართველოსთვის და ნატოში შესვლის თაობაზე. რაც შეეხება რეფერენდუმს, მე მისი ჩატარება-არ ჩატარებას ვერ გაუგებებ, საქართველო ერთ ნაწილს, რა თქმა უნდა, უნდა ნატოში შესვლა, მეორე ნაწილი ამის წინააღმდეგა და კიდევ არის მესამე ნაწილი (საკმაოდ დიდი ნაწილი), რომელიც სიფრთხილეს იჩენს და პრაგმატული და რაციონალური დამოკიდებულება აქვს ნატოს ან რომელიმე სხვა კავშირში განვიხილავდით და კავშირებით. მიუხედავად საერთაშორისო მოსახლეობის ასეთი მრავალფეროვანი განწყობისა და ნატოში შესვლის თაობაზე რუსეთთან პრობლემების, მაშინ რაში გვჭირდება ასეთი ალტერნატივა უნდა ამ ნატოში, ვერაფერი გვჭირდება. აი, ამ დილემის წინაშე დგას დღეს საქართველო. თუ ნატოში არ შევალთ, ამ შემთხვევაში რამდენად არის საქართველოს გაერთიანების პერსპექტივა, ანუ საქართველოს შემადგენლობაში აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დაბრუნების შესაძლებლობა — აი, ესეც არის ერთი კითხვის ნიშანი, რომელიც გასათვალისწინებელია და რომელსაც ასევე ქართველმა ხალხმა უნდა უპასუხო, დღეს კი ამ კითხვაზე 100%-ით სწორად და გადამწყვეტ პასუხს ვერავინ გასცემს.

ზორან ლაზარევიჩი, „ქართული დასის“ ლიდერი

— ნატოს ისევე, როგორც არც ერთ სახელმწიფოს, არ უნდა რუსეთთან კონფლიქტში შესვლა. შესაბამისად, ის აყენებს პირობას, რომ კონფლიქტი უნდა ამოიწიროს. კონფლიქტის ამოწურვა კი ნიშნავს საქართველოს მხრიდან აფხაზეთის და სამხრეთ ოსეთზე უარის თქმას, რაც იქნება სამომხლოდ ლაღატი და მოლაღატი იქნება, ვინც ამას გაიფიქრებს; ან მეორე — რუსეთთან

ომის მოგება, რაც არარეალურია. რეალური სურათი ასეთია, თუმცა ეს არ ნიშნავს იმას, რომ ამის გამო ჩვენ დასავლეთის კარი გამოვიხუროთ. ასეთ შემთხვევაში რუსეთთან ჩვენი ურთიერთობების დარეგულირება უფრო გართულდება. საქართველო უნდა ექმნებოდეს რუსეთთან ურთიერთობების დარეგულირების გზები, თუმცა ეს არ ნიშნავს იმას, რომ საქართველო უარი უნდა თქვას დასავლეთთან ურთიერთობაზე. რაც შეეხება რეფერენდუმს, მე მისი ჩატარება-არ ჩატარებას ვერ გაუგებებ, საქართველო ერთ ნაწილს, რა თქმა უნდა, უნდა ნატოში შესვლა, მეორე ნაწილი ამის წინააღმდეგა და კიდევ არის მესამე ნაწილი (საკმაოდ დიდი ნაწილი), რომელიც სიფრთხილეს იჩენს და პრაგმატული და რაციონალური დამოკიდებულება აქვს ნატოს ან რომელიმე სხვა კავშირში განვიხილავდით და კავშირებით. მიუხედავად საერთაშორისო მოსახლეობის ასეთი მრავალფეროვანი განწყობისა და ნატოში შესვლის თაობაზე რუსეთთან პრობლემების, მაშინ რაში გვჭირდება ასეთი ალტერნატივა უნდა ამ ნატოში, ვერაფერი გვჭირდება. აი, ამ დილემის წინაშე დგას დღეს საქართველო. თუ ნატოში არ შევალთ, ამ შემთხვევაში რამდენად არის საქართველოს გაერთიანების პერსპექტივა, ანუ საქართველოს შემადგენლობაში აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დაბრუნების შესაძლებლობა — აი, ესეც არის ერთი კითხვის ნიშანი, რომელიც გასათვალისწინებელია და რომელსაც ასევე ქართველმა ხალხმა უნდა უპასუხო, დღეს კი ამ კითხვაზე 100%-ით სწორად და გადამწყვეტ პასუხს ვერავინ გასცემს.

— იქნება კი უახლოეს ხანში ამისთვის მზად? მუდმივი მოლოდინის რეჟიმში უნდა ვიყოთ?

— მე ნატოს მაგივრად პასუხს ვერ ვატყობ, თუმცა ვიმეორებ, ჩვენ კარი არ უნდა გამოვიხუროთ, ზურგი არ უნდა შეგვქცეთ დასავლეთს და არ უნდა აღმოვჩნდეთ პირისპირ მხოლოდ რუსეთთან. ჩვენ რუსეთთან უნდა ვარაგობა დავამყაროთ ურთიერთობებში, უნდა ადგავს რუსეთ-საქართველოს შორის პოლიტიკური, დიპლომატიური, კულტურული და ეკონომიკური ურთიერთობები, აქტიურად უნდა მიმდინარეობდეს მოლაპარაკებები საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენისთვის და აქტიურად უნდა ავტორიტარულად და ავტორიტარულად დასავლეთთან ურთიერთობების აღდგენა. მხოლოდ ძლიერ და სტაბილურ საქართველოს შეუძლია მისცეს რუსეთს ამის გარანტია. საქართველო სანამ ვერ გადაკონტროლებს თავის ტერიტორიებს, მანამდე ვერ დაეხმარება რუსეთის თავის სამხრეთ საზღვრების კონტროლში, მგონი, ძალიან ღია ვლადიკავკაზი, არა? ეს რუსეთისთვის ძალიან მნიშვნელოვანი საკითხია. არსებობს მნიშვნელოვანი საკითხები, რომლებიც არგებდა საქართველოსა და რუსეთის სახელმწიფოსა და მიიყვანდა ორივე სახელმწიფოს იმ დასკვნამდე, რომ მათ შორის ურთიერთობების აღდგენა ღირს.

მოამზადა ქეთი ხოპერიკია

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

მისტიკა რასმუსენმა სად იყნოსა საქართველოში დემოკრატია, ასე რომ გააბრუნა, სად დაინახა სააკაშვილის დემოკრატიზაცია, ისტორიულ უკვდავებას რომ უწინასწარმეტყველებს, თუ მართლა „ლოხები“ ვმონივართ ქართველები?

არის ასეთი პარტიზა!

გიორგი თარგამაძეს, ჰალსტუხიან ხელიც ჩვენ რომ წესით და რიგით კაი ხნის „გარდაცვლილი“ გვეგონა, სახლში ესტუმრა აშშ-ის დესპანი საქართველოში — რიჩარდ ნორლანდი და მთელ ქვეყანას გვაუწყა: არა, არა, არ მომკვდარა, მხოლოდ სძინავს ხელიკუნთის და შემდეგ ხომ საერთოდ ტიტანთა ჭიდილში დაგვავინწყდა, რომ არასაპარლამენტო ოპოზიციაც არსებობს ქრისტიან-დემოკრატების სახით — აი, ასე, არც მეტი, არც ნაკლები, „ბრძანა“ მისტერ ნორლანდმა...

ანუ, „ქართული ოცნების“ და სადისტიკო „ნაცვების“ იძულებითი კოალიტაცია ტიტანთა ბრძოლა ყოფილა და, თუ „ნაცვებიც“ ტიტანები არიან, მაშინ მათი ბელადი სააკაშვილი მითითური ატლანტი გამოდის, რომელსაც ქართული დემოკრატიის ზესკენი ძლიერი მხრებით ეჭირა მთელი 9 წელიწადი...

საპარლამენტო ოპოზიციის ხომ დაგვინიშნა 1 ოქტომბერს საქართველოში „ნაცვების“ სახით ამერიკის დესპანმა. პოდა, ახლა, აქლემების ბრძოლაში გააქვლეტილი კოზაკისა არ იყოს, ტიტანთა ბრძოლაში, ემანდ ხელიკიც არ გაისრისოსო, ვი-შევიძო ძალიან ჰგავს არასაპარლამენტო ოპოზიციის და-ნიშვნასაც!..

პოდა, რით არის რიჩარდ ნორლანდი გ. ი. ლენინზე ნაკლები? — ვლადიმერ ილიჩმა თუ კერენსკის მთავრობას მი-ახალა: „არის ასეთი პარტია“, რაც წერილის სათაურად გამოვიყენე, ნორლანდმა ბოლ-შევიკებზე იკითხა: „არის თუ არა პარტია“ — „არის, თუ არა პარტია“ — არის ასეთი ოპოზი-ციაო...

ნორლანდსა და ხელიკზე უკვე მოგახსენეთ. ახლა რაც შეეხება ნატოს და რასმუსენს, ჩვენ ნატოში არავინ არასდროს მიგვიღებდა! გა-გიკვირდებათ, მაგრამ ისევ რუსეთის ფაქტორის გამო, რადგან რუსეთს ეკუთვნის (მართალია, რასმუსენი ირ-მუნება, რუსეთს არავინ ეკ-ითხება, მაგრამ მიანიც...) ამ საკითხზე არაოფიციალური ვეტოს უფლება. ვეტო, რომელსაც, მიხელო შექანებული მთავარი პარლამენტში დადებულ და „ოცნების“ მიერ გადა-ლახული ვეტოებისგან განსხ-ვავებით, ვერასოდეს გადალა-ხავს ნატო!

ეგვიც არ იყოს და, როგორც მინიმუმ, ნატოს წევრი გერმანია მანამდე არ მისცემს საქართველოს მწვანე შუქს, სანამ „გაზპრომის“ მრავალმი-ლიარდინი გაზსადენის მთავარი დისტრიბუტორი იქნება ევროპაში. ევროპაში, რომელიც ჭიჭილარით არის მიბმუ-ლი რუსეთის ენერგომატარ-ებელზე...

აქედან გამომდინარე, „ნატო, ნატოს“ ძახილი კომუნის-ტების დროს კომუნისტების უტოპიურ სწრაფვას მაგონებს, ოღონდ ერთი განსხვავებით — კომუნისტები გვასწავ-ლიდნენ, რომ კომუნისტული ოპოზიციის გარეშე ჩანს და მალე მი-ვალთო. პოდა, გვატყუებდნენ ეგ „საზიზღრები“, გვიმალავ-დნენ, რომ ჰორიზონტზე კი არა, კომუნისტები ვცხოვრობ-

დით: გაზი, წყალი, ბენზინი, ტრანსპორტი, შუქი, სწავლა-განათლება, ექიმ-ნაშაღი, პუ-რი, შაქარ-მარილი, ასანთი და ა.შ. კომუნალურ-სოციალური მინიმუმები, პრაქტიკულად, უფასო იყო!

მაგრამ თავი დავანებოთ „საზიზღარ კომუნისტებს“ და „საყვარელ“ ნატოს დაფუ-რუნდეთ — შეიძლება, რომ ს-ტოში შესვლა ქვეყნის მიზანი იყოს? რა თქმა უნდა, არა, რადგან ნებისმიერ პოლიტი-კურ-ეკონომიკურ-სამხედრო ალიანსში განვითარება მხო-ლოდ საშუალებაა ამა თუ იმ მიზნის, ჩვენ შემთხვევაში, უსაფრთხოების მისაღწევად და დაფუძვალ დაუშვებელი და ხვალ ნატოში მიგვიღეს, უსაფრთხოების გარანტია მა-ინც არ გვექნება

ამ ფონზე, ამაზრზენი სანა-ხეთი იყო რასმუსენის ნინამ-რითნაირად მამებლეთი კუ-დის ქიცინი „ოცნება“-„ნაცვ-ების“ მაღალი ჩინოსნებისა, ხო-ლო რასმუსენის აუდიენცია მიხელო სააკაშვილთან ქართ-ველი ხალხის მწარე დაცინვა იყო — ვადაგასულ პრეზიდენ-ტთან შემოდგომამდე იძულებ-ბითი კოალიტაცია არ გვაკმა-რეს და სადისტიკო მკვლელების რეჟიმის მთავარ რეჟისორს ლამის ქართული დემოკრატი-ის მამა უწოდო, ამ შექანებუ-ლი იმბეცილის ღვანღუე და ამ ნიშნით მის ისტორიაში გარან-ტირებული და დამტკიცებული ნიშ-ნით შესვლაზე საუბარი ქართ-ველი ხალხისთვის სილის გან-ვინის ტოლფასი იყო!

ნატოს უწყვეტ, 17 მაისის ხაზგასმით ხსენება, დამნაშა-ვეთა დასჯის მოთხოვნა და პრიციტი, 26 მაისისა და აგრ, სულ ახლახან მორიგი საშინე-ლი კადრების სრული იგნორი ავღანეთში ჩვენს ჯარზე — „ეგ არ არის ბილეთი ნატო-ში“, ხომ საერთოდ ყოველ-გვარი ზნეობის ზღვარს სცილდება, რადგან აქედან რა გამომდის? რომ ჩვენი საჯიშვი ბიჭები ავღანეთ-ში მსოფლიო პედაგოგობა-ბის უსაფრთხო გეგმის რეა-ლიზაციის ჩატარებისთვის იღუპებიან?

მისტერ რასმუსენმა სად იყ-ნოსა საქართველოში დემოკ-რატია, ასე რომ გააბრუნა, სად დაინახა სააკაშვილის დემოკ-რატობა, ისტორიულ უკვდავე-ბას რომ უწინასწარმეტყვე-ლებს, თუ მართლა „ლოხები“ ვგონივართ ქართველები? ვინ იცის, იქნებ გგონივართ კიდევ, რადგან, მიუხედავად მორიგი, ჩვენთვის არაფრისმომტანი ვი-ციის, იქნებ გგონივართ კიდევ, რადგან, მიუხედავად მორიგი, ჩვენთვის არაფრისმომტანი ვი-ციის, 2 დღე, რომ იტყვიან, მაიკიდან ამოხტნენ მისი მას-პინძლები, მეორე ნახევრებთან —

ამაზრზენი სანახეთი იყო რასმუსენის ნინამ-რითნაირად მამებლური კუდის ქიცინი «ოცნება»-«ნაცვების» მაღალი ჩინოსნების, სოლო რასმუსენის აუდიენცია მიხელო სააკაშვილთან ქართველი ხალხის მწარე დაცინვა იყო

ერთად იგულავს და აგულავს „მაღალი სტუმარი“ და იმით დარჩენენ ბედნიერნი, რომ ფონ ანდერსს თურმე სუბიმილეთის ცეკვა მოსწონებია...

პოდა, როგორც ჩემს ერთ ცხოვრებულ უფროს მეგობარს უყვარდა თქმა, თქვე ჩემის კვირბიტებო! აღარ გვინდა ნატოს ღია კარის ურება, ცო-ტა მიხურეთ, თორემ „სკვან-ბრძანა“, ანუ მართლაც, ნატო არა მზევიანარი, ქართველები არ ვართ „ლოხები“...

ვინც აქამდე ვერ გაიგო, კი-დედ ერთხელ შევახსენებ — არა და რდებულა ქართველ-ების კეთილდღეობაზე ზრუნ-ვა, არამედ შედერასტების დაცვაა აშშ-ს საგარეო პო-ლიტიკის პრიორიტეტი! თავ-ვად განსაჯეთ, ჯერ იყო და ამ 2 წლის წინ ბარაკ ობამამ რეს-პუბლიკელების მიერ მიღებუ-ლი კანონი გააუქმა, რომელიც გვების მსახურებას კრძალავ-და ამერიკის ჯარში; შემდეგ მაშინდელმა სახელმწიფო მდივანმა, ქალბატონმა ჰილარ-ი კლინტონმა განაცხადა, რომ — ამიერიდან აშშ-ის ერთ-ერთი საგარეო პრიორი-ტეტი, მთელს მსოფლიოში სექსუალური უმცირესობების უფლებების დაცვაა!

მისის ჰილარის შოკისმომგ-ვრელი განცხადებებიდან რამდენიმე დღეში ბარაკ ობამამ, რომ იტყვიან, სულ გარეკა და —

აშშ-ს ფინანსური დახმარება ამა თუ იმ ქვეყანაში ლგბტ-ს საზოგადოების უფლებების დაცვის ხარისხზე იქნება და-მოკიდებული და დაინყო, მაგრამ რა დაინყო, მთელი მსოფლიო გეოპოლიტიკის ახ-ალმა ტალღამ მოიცვა!

არც ეს იქმარა ბარაკმა და საპრეზიდენტო არჩევნების წინ ამომრჩეველებს ერთსეხი-ანი ქორწინების დაკანონება ალუთქვა მთელი ქვეყნის მას-კუბაბით, რამაც განაპირობა კიდევ მტკ რომის დამარცხე-ბა, რასაც „ვულოცავ“ კიდევ ამერიკულ ხალხს — ბარაკ უსლინ ობამამ არა მხო-ლოდ პირველი აფროამე-რიკელი, არამედ პედა-რასტების ხმებით მთელი სახლში შესული პირველი შავი პრაზიდენტიც არის!

მიხელო გრძელის „პირველად საქართველოში“-ს არ იყოს, ბარაკ ობამასაც აქვს თავმოსაწო-ნებლად „პირველად ამერიკის ისტორიაში“: პენტაგონში პირ-ველი ლეზბიანკა გენერალი, პირველად ნაახალისეს სკაუ-ტებში შედერასტობა და ბო-ლოს, ჯერჯერობით მთელი შტატების მამტაბით ვერა, მაგ-რამ პირველად გაუტოლდა ერ-თსეხიანი ქორწინების და-კანონების რიცხვი 13 შტატს, პლუს კოლუმბიის „ოკრუგი“ ვაშინგტონი!

აქედან გასაგებია არის და ბუნებრივად ამერიკის საგა-რეო პრიორიტეტების მკვეთ-რი „კრენი“ მთელ მსოფლიო-ში დემოკრატიის ექსპორტი-დან, შედერასტების უფლებე-ბის დაცვისკენ.

იქნებ იმიტომაც, რომ დე-მოკრატიის ექსპორტი ამკა-რად ჩაუფარდათ? კარგად ვნახეთ, როგორი დემოკრატია დაამყარეს იქეთ ლათინურ ამერიკაში და აქეთ ირანში, სადაც შაჰის ჩამოგ-დებაში დაეხმარნენ ირანელ

„დემოკრატებს“ და შედეგად აიათოლების რეჟიმი მიიღეს, ერაყში, ლიბიაში, ტუნისში, ბალკანეთში, რომელიც ჯერ უმონყალოდ დაბომბეს და შემდეგ ჩვენს ერთმორწმუნე სერებებს კოსოვო აახიეს!

იგივე რა, ჩვენ არ გავიკე-ტეს? — წლების მანძილზე ხელს აფარებდნენ სააკაშვი-ლი და კოსოვოს არ იყოს, როგორ გვზვერდნენ ქუჩებში, როგორ გვარბევდნენ 7 ნოემ-ბერსა თუ 26 მაისს და ბოლოს როგორ დაგვბომბეს რუსების ხელით და კოსოვოს არ იყოს, როგორ აგვახიეს სოსუმ-ცხინვალი და ვინ იცის, იქნებ საუფლებოდ.

ახლა იგივე დემოკრატიის სირიასა და ავღანეთში აყა-რებენ, ოღონდ ამ უკანასკ-ნელში — ჩვენი ქართველი მამლუქების სისხლით, რომე-ლიც თურმე ნატოს ბილეთიც კი არ ყოფილა...

ამერიკული დემოკრატიის შედეგებს იქიან ეგვიპტეშიც, სადაც უკვე 3 (მთ შორის ერ-თი ამერიკელი სტუდენტი) ადამიანი დაიღუპა, სადაც იმ-დენად დაძაბული ვითარებაა, რომ, დიდი ალბათობით, სანამ გაზეთის ეს ნომერი გამოვა, ეგვიპტეში შეიძლება სამოქა-ლაქო ომი დაიწყოს...

ამ ყველაფრის მერე ბარაკ ობამა თავისი აფროკულიტრ-ნის დასაწყისში სენეგალში რა-ზე ლაპარაკობს და, პირველ რიგში, რაზე სწუხს? რა თქმა უნდა, ადგილობრივი შედერას-ტების დარღვეულ უფლებებ-ზე, რომელთაც თურმე სენე-გალში ჩვენსავით „ვანდალუ-რად“ კი არ არბევვენ, არამედ „ცივილურად“ ციხეში სვამენ! ობამა-რასმუსენების ნუხი-ლის შედეგია, რომ საქართვე-ლოშიც დაგვიდა „საამერიკე-

დღეები“. ჯერ შარშან სცადეს ალღუმის ჩატარება, ხოლო წელს, 17 მაისს იმ დღის პრო-ვოკაცია მოგვინყვეს დასავ-ლეთიდან დაფინანსებულმა ადგილობრივმა არასამთავ-რობებმა, რომ სისხლისღვე-რას ბენზე გადაუფრჩით!

სემამ კი მარტივი იყო, ერთი მხრივ, ღარიბაშ-ვილს უნდა ხელი წასცდე-ნოდა „ღუბინისკან“, რაც საზოგადოებისა და პო-ლიტიკის დაპირისპირებას გამოიწვევდა და მეორე მხრივ, ეკლესია, რომელ-იც პანიკური მასშტაბის როლს მერ დასჯარდებო-და სოფლის აშკარა პრო-პაბანდის დროს, უნდა და-პირისპირებოდა ახალ ხე-ლის უფლებებს!

ამ დროს თუ სისხლიც და-იღვრებოდა, ხომ მთლად უკე-თესი პროვოკაციის ავტორ-თათვის და მათი დასავლელი შემკვეთ-დამფინანსებლების-თვის!

დაახ ახლა, სანამ ეს ე.წ. არ-ასამთავრობები არ იყვენ, არც არანაირი რელიგიური, ეთნიკური თუ სექსუალური უმცირესობების პრობლემე-ბი იყო საქართველოში. ეს გრანტიჭამია „ენჯიეობია“ წყალს რომ ამღვრევენ და მე-რე ამღვრეულთ თევზს იჭე-რენ; ესენი არიან, შეფარვით თუ ამკარად რომ ებრძვიან საქართველოს დედაქალაქის-ას, რადგან ეკლესია ის ძა-ლა, ერთადერთი რეალური პატრონი ქართველი ერისა და ამიტომ ყველაზე მაღალ-რეიტინგული ინსტიტუცია, რომელსაც ვერაფერი მოუ-ხერხეს დასავლეთიდან და-ფინანსებულმა ადგილობ-რივმა სამთავრობო თუ არა-სამთავრობო ხლისტებმა!!!

ეს ხლისტები ეკლესიასთან ერთად დაუნდობლად ებრძვი-ან რუსეთის მისამართით ნათ-ქვამ ნებისმიერ პრაგმატულ სიტყვას, ებრძვიან ნებისმიერ პრაგმატულ ნაბიჯს მოსკოვის მიმართულებით. მინდა ვუთხ-რა მათ ამ პირნავარდნილ მე-დასავლეთე ხლისტებს, რომ ვაშინგტონისგან განსხვავე-ბით, მოსკოვმა ისეთი კანონი მიიღო, რომლითაც გვი-ალღუმები და აქედან გამომ-დინარე, ერთსეხიანი ქორ-წინებები, როგორც მინიმუმ, 2112 წლამდე, ანუ 100 წელი-წადი აღარ ემოქრება! ამ ან-ტიპედერასტული კანონის მიღებით, მამამთავლობის, სოლო-გომორის ვაზზე დამ-დგარ დასავლეთს, როგორც იტყვიან, რუსებმა სილა გაან-ნეს, გნებავთ, დუღელში გამო-ინვიეს დასავლეთი და ვისი სეკუნდანტობაა საქართვე-ლოს ინტერესებში, შედერას-ტული დასავლეთის თუ ერთ-მორწმუნე რუსეთის, რომე-ლიც ამჯერად გააუდერასტე-ბა-გახლისტებულმა და გვი-ცავს და ვინ იცის, ეგვეც კიდევ ერთხელ „შევიცდინოთ“ და, როგორც ადრე დაგვიბრუნა საქართველო, ოდესმე მაინც დაგვიბრუნოს ერთიანი, გა-ნუყოფილი, მართლმადიდებ-ლური სამშობლო!

დავით მხიპია

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

კარგი, ვითქვამთ, ამერიკას ან ევროპას გავუწვიეთ ანგარიში და ზომიერით თანამდებობის პირი ხელშეწყობილი დავტოვებთ, იმ ასობით და ათასობით მოქალაქეს რა პასუხი გავცემთ, რომლებიც სააკაშვილის რეჟიმმა გააუბედურა?! ეს ისეთი საკითხია, რომ ვინც არ უნდა მოვიდეს ხელისუფლებაში, მართლაც ამას ვერ გადაწყვეტს. ამ კონკრეტულ პიროვნებაზე არ არის საუბარი, მთლიანად სისტემა და ბასსამართლებელი.

თემურ ჩალაბაშვილი: რა არის ჩვენი ისტორიული არჩევანი — გამათავაზლებლის აღლუმი?

ბოლო დროს განვითარებულ მნიშვნელოვან მოვლენებზე „საქართველო და მსოფლიოს“ ესაუბრება პოეტი თემურ ჩალაბაშვილი.

— ბატონო თემურ, სააკაშვილი და მისი გარემოცვა ქვეყნის სათავეში მოსვლისთანავე ცდილობდნენ, მათი ხელისუფლება ხალხის თვალში ზვიად გამსახურდიას პოლიტიკურ მემკვიდრედ წარმოეჩინათ. მეტიც, იმის ხაზგასასმელად, რომ თურმე „ვარდოსანთა“ გუნდი 90-იანი წლების ეროვნული მოძრაობის პირუთენელი გამგრძელებელია, 19 აპრილის აქციაზე ისიც განაცხადეს, რომ მალე ასევე განმთავისუფლებელ ტალღას ააგორებენ. თქვენი აზრით, რაში სჭირდება ბოლო დროს არსებული პრეზიდენტის სახელით მანიპულირება და, ზოგადად, როგორ ფიქრობთ, რა მიმართულება მისცა ჩვენი ქვეყნის განვითარებას ბოლო 9 წლის მანძილზე გატარებულმა პოლიტიკამ?

— 8 თვე გავიდა ხელისუფლების შეცვლიდან და ერთობლივად დანაპირები, რომელსაც „ქართული ოცნება“ მეტნაკლებად ზუსტად ასრულებს, სამართლიანობის აღდგენაა. „ნაცმოდრობის“ მაღალჩინოსანთა წინააღმდეგ საქმეები აღიძრა. ზოგი მათგანი დააკავეს, ზოგი კი გირაოთი გაათავისუფლდა. როგორ ფიქრობთ, რამდენად სამართლიანად კეთდება ეს ყველაფერი? საზოგადოებაში უკვე საუბრობენ იმაზე, რომ მართლმსაჯულება მეტისმეტად ნელა მოქმედებს.

— მე, პოეტმა კაცმა, როგორ ვთქვა, რომ ვიღაც დასაჭერი იყო, მაგრამ ამ 9 წლის მანძილზე რა ხდებოდა ქვეყანაში, ხომ ყველამ ვიცით?! ამაზე ხომ თვალს ვერ დავხუჭავთ?! კარგი, ვითქვამთ, ამერიკას ან ევროპას გავუწვიეთ ანგარიში და ზომიერით თანამდებობის პირი ხელშეწყობილი დავტოვებთ, იმ ასობით და ათასობით მოქალაქეს რა პასუხი გავცემთ, რომლებიც სააკაშვილის რეჟიმმა გააუბედურა?! ეს ისეთი საკითხია, რომ ვინც არ უნდა მოვიდეს ხელისუფლებაში, მართლაც ამას ვერ გადაწყვეტს. ამ კონკრეტულ პიროვნებაზე არ არის საუბარი, მთლიანად სისტემა და ბასსამართლებელი; სხვათა შორის დასაწყისი მე ვერც წარმომედგინა, „ქართული ოცნება“ იმას აკეთებს, რასაც საზოგადოებამ ითხოვდა მისგან. რაც შეეხება კითხვას, რომ პროცესები მეტისმეტად ინელგება, ეს შთაბეჭდილება ყველას რჩება და, ალბათ, სწორიცაა. ხალხი დაიღალა. აღარ შეუძლიათ მეტი ადამიანებს. 20 წელია, ვიღაცის მართონებელი ვართ. ყოველდღე ერთი და იგივე ისმის — ეს დაიჭირეს, ის გამოუმევეს, იმან ამდენი გადაიხადა და პირობითი შეუფარდეს... აღარ მინდა უკვე ამის მოსმენა.

— ზვიადის სახელს თავის დროზე ბევრი ამოეფარა, ბევრმა მოითხოვა ხელი და მერე ეს ყველაფერი მაინც დროებითი აღმოჩნდა. ხალხი რაღაც მომენტში შეიძლება მოატყუო, მაგრამ ისტორიას ვერ მოატყუებ. გარკვეული პერიოდის შემდეგ შავი და თეთრი ამკარად ჩანს. რაც შეეხება ამ 9 წელს, ჩემთვის, როგორც მაფიქრალი კაცისთვის, ძალიან რთული სათქმელია, სად ვიყავით, რა ვაკეთებდით და რას ვეშასახურეთ ამდენი ხანი. საერთოდ, ასეთი რთული დრო გვიდგას — ერთი წელი რამდენიმე წელი მგონია. მიკვირს, როგორ გადავრჩით დღემდე ან რა შესაძლებლობა ჰქონდა ჩვენს ეროვნულ ენერგიას; მომავალი კიდევ რა კლას ამ გასაცემდავებულ ქვეყანას, კაცმა არ იცის...

— მომავალში გველის არჩევნები და მთავრი პოლიტიკური ციებ-ცხელება, რომელიც, ალბათ, საბოლოოდ დაასრულებს სააკაშვილის მმართველობას.

— არ ვიცი, ეს არჩევნები რას დაასრულებს, მაგრამ ერთი რამ ფაქტია, იმ ადამიანებს, რომლებსაც ხელთ უწყობიათ ხალხის მიერ მინიჭებული კანონიერი უფლებები, დღეს ბევრი არაფერი შეუძლებია. ჩემდასაუბრედ და საზოგადოებრივად, ან იქნებ, რომ ისევ „ნაციონალიზმი“ განაგრძობს ყველაფერს. ყოველ შემთხვევაში, განაგრძობს თუ არა, ამ ძიძგილ-ძიძგილში სული წავიდა და ვერ გავიგებ, რა ხდება; დღეს, ფაქტობრივად, ორნაფისუფლებანიწონობას ვუყურებთ ჩვენ. განსაკუთრებით ბოლო თვეებში ნათლად გვიჩვენა ეს.

— გასაგებია, რომ პროცესების განვლვა საზოგადოებაზე უარყოფითად მოქმედებს, მაგრამ, მეორე მხრივ, პროკურატურას ძალიან ბევრი საქმე აქვს ერთდროულად გამოსაძიებელი. ამას ხომ დრო სჭირდება?

— იმას კი არ ვამბობ, რომ გამოძიება უნდა შეწყდეს, იმ საშინელი კადრების შემდეგ, რომელიც ტელევიზიით ვიხილეთ და ახლა კიდევ სამეგრელოში რომ აღმოაჩინეს, ამის სათქმელად ენა როგორ მომიბრუნდება, მაგრამ ეს ყველაფერი რაღაც რია-რიას და კატათაგობანას თამაშს არ უნდა დაემსგავსოს. თუ იმდენ

ენ მხოლოდ ადგილების დასაპაპებლად. სხვა, აბა, ვინააინი მრნამსი ნოთუ ასე უცვლელად რას-კუბლიკალებში და სართულ ვინამოვი?! ვინ დაი-ჯამებს ამას?

— რესპუბლიკელები ახსენეთ და 17 მაისის მოვლენების შემდეგ მათმა ერთ-ერთმა ლიდერმა, დავით ზურაბიშვილმა განაცხადა, რომ ქართული მენტალიტეტი არის ერთგვარი სახადივით და ჩვენ ის უნდა მოვიხადოთ. როგორ გავითვალისწინებთ ეს განცხადება?

— იმის მიუხედავად, რომ გვეგონა, ხელისუფლების შეცვლასთან ერთად ნაციონალიზმის დროინდელი ანტიმართლმადიდებლური კამპანია შენელებოდა, დღესდღეობით ის ერთი-ორად

და იქნებ გონება ცოტათი მაინც გაუწვინდეს, მიხვდეს, რა სისულელეებს ლაპარაკობს. — არამართ ხელისუფლების წარმომადგენლები, მთლიანად დასაყვეთი გვამუნათებს, განსხვავებული კატეგორიის ადამიანებისადმი ტოლერანტულები უნდა იყოთო.

— ასე იწყება ყოველგვარი სიბინძურისა და გარყვნილების შემოპარება ერის სულიერებაში. ჯერ შემწყნარებლობისკენ მოგინდობენ, თავს გახვევენ ღამაზად შეფუთულ ათასგვარ სისაძაგლეს, მერე კი, როცა მომძალადებინან, ამ ყველაფერს მონოდების კი არაა, ძალადობის ხასიათი აქვს. ნახეთ, საფრანგეთში რა მოხდა? ხალხი გააფიქს, ისეთი კანონები მიიღეს. ერთმა ფრანგმა მწერალმა პროტესტის ნიშნად თავიც მოიკლა. ფრანგი რომ სამშობლოს სიყვარულს ასწავლის ქართველს, ეს არაა პატივად ამბავი.

ჩვენ რწმანის ბადაშვილი ვინაა ჩვენი პარტი — მართლმადიდებლობის. რაცა ვხედავთ ასეთ თემებს, იმდენად მძულავს ანგარიში, არ ვიცით, რა უნდა გააკეთდეს. მიწა, მჯაროდღეს, რომ უფალი მაინც არ განირჩევს მრავალმხრივანსულ საპარტიოებს.

— რაც შეეხება „ქართული ოცნების“ პრეზიდენტობის კანდიდატს, ბევრის აზრით, რომ გიორგი მარგველაშვილი უკონკურენტოა. თქვენი აზრით, რამდენად შეეფერება ის უმაღლესი მთავარსარდლის თანამდებობას?

— არ ვიცნობ ამ ადამიანს პირადად, მაგრამ იმის ფონზე, რასაც ვიცნობ და ვხედავ, მისი გამოსვლებიდან, მსჯელობიდან, პირდაპირ შემოძლია, ვითხრათ, რომ ასოლოლუტურად შეუფერებელია პრეზიდენტის პოსტისთვის. შეიძლება სწორედ ამიტომ წარადგინეს... ჩემი აზრით, პრეზიდენტის ცოტა სხვათა პიროვნება უნდა იყოს, სხვა მენტალიზა და შეხედულებების...

— კერძოდ? — ძნელია კონკრეტული კრიტერიუმებით საუბარი, ქვეყნის პირველ პირს ბევრი რამ მოეთხოვება, მაგრამ მათ შორის ერთი მაინც მთავარია — რომელიც უმაღლესი კურსი — რომელიც უმაღლესი კურსი — რომელიც უმაღლესი კურსი — რომელიც უმაღლესი კურსი...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

არც ასეთი ნატო ვინდა და არც ასეთი ეკატერინა!

ნად დარწმუნებული ხარ ვიღაცის ბრალეულობაში, რომ ამას საჯაროდ იძახი, მაშინ დაიჭირე და, რაც სათქმელი გაქვს, სასამართლოში თქვი. თუ არადა, კიდევ ვიმეორებ, ეს ტელეშოუები საზოგადოებას ნერვებს უშლის. დავიღალე, უკვე ოჯახში შესვლა აღარ მინდა. მე სულ სხვა რამეზე უნდა მეფიქრა და სულ სხვა საქმე უნდა მეკეთებინა, მაგრამ ამის საფიქრალს ვინ მიტოვებს. ახლა მთლად ანგალოზებად ყველა ნუ გამოდის, ამ ხელისუფლებაშიც, ვითომ არაფერი საერთო, ნაციონალურ მოძრაობასთან? არ ვპოინათ. სააკაშვილის უახლოესი მემორანდი იქაჩვიან დღეს მის წინააღმდეგ და პატიოსნებაზე დგან თანს. ამას რომ ვხედავ, ბული მისძება...

— „ქართულ ოცნებაში მყოფ ხალხს გულისხმობთ? — რასაკვირველია. „ქართული ოცნება“ რა, ისეთი წმინდა საცრითაა გაცრილი, რომ იქ არავინ არ არის შეპარული?! უამრავი ვინმეა, რომელიც გულს მირევს. არ მინდა ახლა სახელები და გვარები, გამგებნი გაიგებებს, ვისაც ვგულისხმობ.

— ამასწინათ ბიძინა ივანიშვილმა განაცხადა, რომ მომავალი საპრეზიდენტო არჩევნების შემდეგ ის სულ რამდენიმე დღეში წავა პოლიტიკიდან და ხელისუფლებას საზოგადოების ყველაზე ღირსეულ ნაწილს დაუტოვებს. რა აზრის ხართ ამასზე?

— რამდენი ჰყავს ყველაზე ღირსეული წარმომადგენელი, ერთი მაინტერესებს. ვინ არიან და რა ხალხია, ჩვენ ხომ ვიცით?! ბიძინა ივანიშვილს დღეს საპრეზიდენტობაზე არაა უფლები და უამრავი სულისკამატი და უამრავი ადამიანი მოსაბრუნებელია, რომლებიც „ქართულ ოცნებაში“ შვიდ-

— რა გავება უნდა მაგას? კაცმა პირდაპირ თქვა, რომ ქართველი ერი უნდა გადაგვარდეს. იმავს არ გვეუბნებიან ჩვენი ე.წ. დასავლელი პარტნიორებიც?! აგერ ნატოს გენერალურმა მდიანმა რა განცხადებები გააკეთა ამასწინათ, — დააკმაყოფილეთ ამა და ამ სტანდარტებს, მიგიღებთ თუ არა და თავში ქვა გისლიათო. ხომ ხედავთ, ეს რას ნიშნავს, მათნაირი უნდა გახდეთ, მათი ქუდი უნდა დაიხურო, წინააღმდეგ შემთხვევაში არავის უნდაიხარ.

— ჩვენი ხელისუფლება კი გვეუბნება, რომ ჩვენი ისტორიული არჩევანი არის ევროპა, რომ საქართველო ბუნებრივად ამ გეოპოლიტიკურ ოჯახს ეკუთვნის. — ჰოდა ვეკითხები მათ, რა არის ჩვენი ისტორიული არჩევანი: მამათმავლების აღლუმი?! ბარყვინილება ან აღვირახსნილობა?! ღმთისა და ქალისის გმობა?! ანა მთიყვანა საპარტიოლო დღემდე?! იცით რა, არც ასეთი ნატო ვინდა და არც ასეთი ეკატერინა. სული თუ არ მიჰყავს ქართველ ერს იქ, საითაც ინსტრუქცია, ჩემთვის არანაირი მნიშვნელობა არ აქვს,

— არამართ ხელისუფლების წარმომადგენლები, მთლიანად დასაყვეთი გვამუნათებს, განსხვავებული კატეგორიის ადამიანებისადმი ტოლერანტულები უნდა იყოთო.

— ასე იწყება ყოველგვარი სიბინძურისა და გარყვნილების შემოპარება ერის სულიერებაში. ჯერ შემწყნარებლობისკენ მოგინდობენ, თავს გახვევენ ღამაზად შეფუთულ ათასგვარ სისაძაგლეს, მერე კი, როცა მომძალადებინან, ამ ყველაფერს მონოდების კი არაა, ძალადობის ხასიათი აქვს. ნახეთ, საფრანგეთში რა მოხდა? ხალხი გააფიქს, ისეთი კანონები მიიღეს. ერთმა ფრანგმა მწერალმა პროტესტის ნიშნად თავიც მოიკლა. ფრანგი რომ სამშობლოს სიყვარულს ასწავლის ქართველს, ეს არაა პატივად ამბავი.

ჩვენ რწმანის ბადაშვილი ვინაა ჩვენი პარტი — მართლმადიდებლობის. რაცა ვხედავთ ასეთ თემებს, იმდენად მძულავს ანგარიში, არ ვიცით, რა უნდა გააკეთდეს. მიწა, მჯაროდღეს, რომ უფალი მაინც არ განირჩევს მრავალმხრივანსულ საპარტიოებს.

— რაც შეეხება „ქართული ოცნების“ პრეზიდენტობის კანდიდატს, ბევრის აზრით, რომ გიორგი მარგველაშვილი უკონკურენტოა. თქვენი აზრით, რამდენად შეეფერება ის უმაღლესი მთავარსარდლის თანამდებობას?

— არ ვიცნობ ამ ადამიანს პირადად, მაგრამ იმის ფონზე, რასაც ვიცნობ და ვხედავ, მისი გამოსვლებიდან, მსჯელობიდან, პირდაპირ შემოძლია, ვითხრათ, რომ ასოლოლუტურად შეუფერებელია პრეზიდენტის პოსტისთვის. შეიძლება სწორედ ამიტომ წარადგინეს... ჩემი აზრით, პრეზიდენტის ცოტა სხვათა პიროვნება უნდა იყოს, სხვა მენტალიზა და შეხედულებების...

— კერძოდ? — ძნელია კონკრეტული კრიტერიუმებით საუბარი, ქვეყნის პირველ პირს ბევრი რამ მოეთხოვება, მაგრამ მათ შორის ერთი მაინც მთავარია — რომელიც უმაღლესი კურსი — რომელიც უმაღლესი კურსი — რომელიც უმაღლესი კურსი...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

— სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

და იქნებ გონება ცოტათი მაინც გაუწვინდეს, მიხვდეს, რა სისულელეებს ლაპარაკობს. — არამართ ხელისუფლების წარმომადგენლები, მთლიანად დასაყვეთი გვამუნათებს, განსხვავებული კატეგორიის ადამიანებისადმი ტოლერანტულები უნდა იყოთო. — ასე იწყება ყოველგვარი სიბინძურისა და გარყვნილების შემოპარება ერის სულიერებაში. ჯერ შემწყნარებლობისკენ მოგინდობენ, თავს გახვევენ ღამაზად შეფუთულ ათასგვარ სისაძაგლეს, მერე კი, როცა მომძალადებინან, ამ ყველაფერს მონოდების კი არაა, ძალადობის ხასიათი აქვს. ნახეთ, საფრანგეთში რა მოხდა? ხალხი გააფიქს, ისეთი კანონები მიიღეს. ერთმა ფრანგმა მწერალმა პროტესტის ნიშნად თავიც მოიკლა. ფრანგი რომ სამშობლოს სიყვარულს ასწავლის ქართველს, ეს არაა პატივად ამბავი. ჩვენ რწმანის ბადაშვილი ვინაა ჩვენი პარტი — მართლმადიდებლობის. რაცა ვხედავთ ასეთ თემებს, იმდენად მძულავს ანგარიში, არ ვიცით, რა უნდა გააკეთდეს. მიწა, მჯაროდღეს, რომ უფალი მაინც არ განირჩევს მრავალმხრივანსულ საპარტიოებს. — რაც შეეხება „ქართული ოცნების“ პრეზიდენტობის კანდიდატს, ბევრის აზრით, რომ გიორგი მარგველაშვილი უკონკურენტოა. თქვენი აზრით, რამდენად შეეფერება ის უმაღლესი მთავარსარდლის თანამდებობას? — არ ვიცნობ ამ ადამიანს პირადად, მაგრამ იმის ფონზე, რასაც ვიცნობ და ვხედავ, მისი გამოსვლებიდან, მსჯელობიდან, პირდაპირ შემოძლია, ვითხრათ, რომ ასოლოლუტურად შეუფერებელია პრეზიდენტის პოსტისთვის. შეიძლება სწორედ ამიტომ წარადგინეს... ჩემი აზრით, პრეზიდენტის ცოტა სხვათა პიროვნება უნდა იყოს, სხვა მენტალიზა და შეხედულებების... — კერძოდ? — ძნელია კონკრეტული კრიტერიუმებით საუბარი, ქვეყნის პირველ პირს ბევრი რამ მოეთხოვება, მაგრამ მათ შორის ერთი მაინც მთავარია — რომელიც უმაღლესი კურსი — რომელიც უმაღლესი კურსი — რომელიც უმაღლესი კურსი... — სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია... — სწორად გამიგეთ, ტაშფანდური და დროშის ფრიალი არ არის ყველაფერი, ვინც ამას ვერ იაზრებს, მას რა უნდა ხელისუფლებაში?! მე პირადად ასეთ სამშობლოში ცხოვრებას იმ პარიზელი მწერლის ბედი მირჩევნია...

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ჯემალ ჯანაშია:

საქართველოს წინა ხელისუფლებებისთვის ნარკოტიკები გამრუდებული პოლიტიკის შედეგად წარმოშობილი იყო

ბატონი ჯემალ ჯანაშია, რობაქიძის უნივერსიტეტის სრული პროფესორი, ნარკომანიის, განსაკუთრებით კი, ნარკოტრაფიკის საკითხების აღიარებული ექსპერტი. იგი წლების განმავლობაში სწავლობდა და აანალიზებდა, ამჟამადაც თავალ-ყურს ადევნებს ამ პრობლემასთან დაკავშირებული მოვლენების განვითარებას რეგიონსა და მთელ მსოფლიოში, სისტემატურად მონაწილეობს საქართველოში თუ უცხოეთში გამართულ სამეცნიერო კონფერენციებში, ამიტომაც მიემართეთ მას თხოვნით, ეპასუხა იმ შეკითხვებზე, რომლებიც ჩვენს მკითხველებს აწუხებს.

— პრობლემისადმი მიდგომა უწინ უფრო ჭირისუფლები იყო, უფრო გულსტკივილით ვუდგებოდით ამ საკითხებს. შექმნილი იყო სამუშაო ჯგუფი ქვეყნის პირველ პირთან, რომელთანაც რეგულარულად ვიზილავდით ამ მიმართულებით არსებულ პრობლემებს, თუმცა, შეზღუდული რესურსების გამო, სათანადოდ ვერ ვაფინანსებდით იმ საკითხებს, რომლებსაც ჩვენ, პროფესიონალები, მთავრობის წინაშე ვაყენებდით. მაგრამ მაინც შევქმენით ეფექტიანად მოქმედი სტრუქტურა, მექანიზმები, რაც, სამწუხაროდ, საქარისი არ აღმოჩნდა სასურველი შედეგების მისაღწევად.

ვრება ირანს, რომელიც ავღანეთის მეზობელია, ხოლო ავღანეთი რასაც წარმოადგენს ამ თვალსაზრისით, ყველასთვის ცნობილია. წელიწადში აქ აწარმოებენ 3 ათას ტონა ოპიუმს, რომელიც ამ ნარკოტიკით დატვირთული მატარებლის შემადგენლობის 4 შემოღონი მაინც არის.

წინა ხელისუფლებამ, მე ასე მგონია, მცდარი სტრატეგია აირჩია ამ მოვლენის წინააღმდეგ საბრძოლველად — მხოლოდ რეპრესიული მეთოდებით მუშაობის სტრატეგია. მართალია, ამან გამოიწვია შიშის ფაქტორის გაქრობა მომხმარებლებში, რამაც ხელი შეუწყო სახელმწიფო ნარკოტიკების ნარკომომსახურის საბრძოლველოში. სახელმწიფო იღებდა არც თუ მცირე თანხას ნარკომომხმარებლების ოჯახებიდან, რომელიც, როგორც გვეუბნებიან, სახელმწიფო ხაზინაში. ასეთი ხარკი დიდ ტვირთად აწვევდა ნარკოდამოკიდებულთა ოჯახებს და ძალიან ამწარებდა მათ.

ნარკომანიის წინააღმდეგ ბრძოლის აქცენტების მხოლოდ რეპრესიული მეთოდებით მუშაობაზე გადასვლა, ეფექტიანი სისტემატური და სამედიცინო რეაბილიტაციის გარეშე პრობლემას ვერ გადაჭრის. პირადად, სწორედ ასეთი გაუმართაობა იყო, რომელიც აწუხებს ჩვენს მკითხველებს.

«ნარკოტიკების ქრონიკული მოხმარებლის რაოდენობა, ბოლო პერიოდის გამოკვლევებით, კვანძად გაიზარდა და 50 ათასს გადააჭარბა, ანუ ბოლო სამ-ოთხ წელიწადში გატყდა 20 პროცენტი შედეგად»

ნარკოტიკების ქრონიკული მოხმარებლის რაოდენობა, ბოლო პერიოდის გამოკვლევებით, კვანძად გაიზარდა და 50 ათასს გადააჭარბა, ანუ ბოლო სამ-ოთხ წელიწადში გატყდა 20 პროცენტი შედეგად — ამ პოლიტიკის შედეგად? — დიახ. საზღვრის პერიმეტრზე ღონისძიებების გაშვებით მთლიანად ვერ ვაძლევთ ბრძოლას. სააფთიაქო ქსელში თავისუფალ გაყიდვებში არსებული სამედიცინო დანიშნულების პრეპარატებიდან (მათი დაბალი ფასებისა და ხელმისაწვდომობის გამო), გარკვეული ქიმიური ინგრედიენტების გამოყენებით, სახლის პირობებში, კუსტარულად ამზადებენ ნარკოტიკულ

წინა ხელისუფლების ხელისუფლებასაც: მხოლოდ რეპრესიული მეთოდებით მუშაობის სტრატეგია, რამაც ხელი შეუწყო სახელმწიფო ნარკოტიკების ნარკომომსახურის საბრძოლველოში. სახელმწიფო იღებდა არც თუ მცირე თანხას ნარკომომხმარებლების ოჯახებიდან, რომელიც, როგორც გვეუბნებიან, სახელმწიფო ხაზინაში.

წინა ხელისუფლების ხელისუფლებასაც: მხოლოდ რეპრესიული მეთოდებით მუშაობის სტრატეგია, რამაც ხელი შეუწყო სახელმწიფო ნარკოტიკების ნარკომომსახურის საბრძოლველოში. სახელმწიფო იღებდა არც თუ მცირე თანხას ნარკომომხმარებლების ოჯახებიდან, რომელიც, როგორც გვეუბნებიან, სახელმწიფო ხაზინაში.

წინა ხელისუფლების ხელისუფლებასაც: მხოლოდ რეპრესიული მეთოდებით მუშაობის სტრატეგია, რამაც ხელი შეუწყო სახელმწიფო ნარკოტიკების ნარკომომსახურის საბრძოლველოში. სახელმწიფო იღებდა არც თუ მცირე თანხას ნარკომომხმარებლების ოჯახებიდან, რომელიც, როგორც გვეუბნებიან, სახელმწიფო ხაზინაში.

წინა ხელისუფლების ხელისუფლებასაც: მხოლოდ რეპრესიული მეთოდებით მუშაობის სტრატეგია, რამაც ხელი შეუწყო სახელმწიფო ნარკოტიკების ნარკომომსახურის საბრძოლველოში. სახელმწიფო იღებდა არც თუ მცირე თანხას ნარკომომხმარებლების ოჯახებიდან, რომელიც, როგორც გვეუბნებიან, სახელმწიფო ხაზინაში.

ციების შესანარჩუნებლად მსოფლიო პრაქტიკა იცნობს მსგავს მაგალითებს სახელმწიფოთა შორის ურთიერთობაში, მაგრამ ჩვენმა ხელისუფლებამ სახელმწიფოს შიგნით დანერგა. ეს იყო არამართო სერიოზული, არამედ საბედისწერო შეცდომა.

— ერთი პარალელიც. აშშ, რომელიც ავღანეთში ცდილობს სიტუაციის მართვას, ქვეყნის საშინაო პოლიტიკაში ჩაურევლობითა და ავღანელ გლეხებზე „ზრუნვით“ ამართლებს აღმოსავლეთის ამ ქვეყანაში ოპიუმის პლანტაციების არსებობას, რადგან იქ ეკონომიკა, ისევე, როგორც სოფლის მეურნეობა, პრაქტიკულად არ არსებობს და გაუბედურებულ, გამათხოვრებულ ადამიანებს არსებობს სხვა საშუალება არ გააჩნიათ.

— მაშინ რა განსხვავებაა სააკაშვილის პოლიტიკასა და აშშ-ის ადმინისტრაციის პოლიტიკას შორის, როცა შემოსავლის წყარო ნარკოტიკებია?

— მეოცე საუკუნეში ავღანეთი ოპიუმის ძირითად მომწოდებლად ითვლებოდა. ოპიუმი იყო ავღანელთა ცხოვრების, კულტურის, პოლიტიკის შემადგენელი ნაწილი. წინა მთავრობების დროს მისი რეალიზაციიდან მიღებული ფულით ფინანსდებოდა პოლიტიკური კამპანიები მეზობელ პაკისტანში.

როცა საბჭოთა ჯარები შევიდნენ ავღანეთში, მათ რატომაც სრულად მოშალეს ერთმანეთთან დაკავშირებული ქების სარწყავი სისტემა, კარების სისტემა, რომლის წყალობით გლეხობა სოფლის მეურნეობის კულტურების ორსამოსავალს იღებდა. ავღანელები ცარიელზე დარჩნენ, ერთადერთი კულტურა, რომლის მოყვანას არც დიდ შრომა და, მით უფრო, სარწყავი სისტემა არ სჭირდებოდა, ხაშხაში იყო. ერთი ძირი ღონიერი მცენარე ხუთ კოლორამადღე ოპიუმს იძლევა. ოპიუმს მუშტარი გამოუღვევლად ჰყავს, მამსა-დამე, შემოსავალიც გაზრანტირებულია.

ნაკომპოზიტი

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„ძვეყანაში დეკრიმინალიზაციასა და ლეგალიზაციაზე რომ ვლავარაკობთ, ჯერ უნდა მოვაგზადოთ სამედიცინო დარგი იმ 50 ათასი ნარკომანის განსაკუთრებულად, რომლებიც გვყავს. გვერი მათგანი არ მოინდომებს მკურნალობას, ამიტომ უნდა ჩამოყალიბდეს იმულებითი მკურნალობის სისტემა. ამავე დროს ადვინისტრაციულ კანონმდებლობაში უნდა შევიტანოთ ცვლილებები, ევროპის შესაბამის კანონმდებლობასთან შეფარდებული, იმ ნარკომანთა მიმართ, რომლებიც, მრავალგზის გაფრთხილების მიუხედავად, თავს არიდებენ მკურნალობას.“

— ესე იგი, ამერიკელები მართლაც ამბობენ. მაგრამ აქ უმთავრესი სხვა რამეა. ბაზის მოსავლიდან მამრავლი, როგორც ნავთობისა — ორმოციდან ორმოცდაათამდე — პლანტაციებში მოკრეფილი ნედლეულიდან სამრეწველო ნაწარმის მიღებამდე, ასეთია „მარგი ქმედების კოეფიციენტი“; ოპიუმის მამრავლი კი — 688, კოკაინის რეასამდე.

ამიტომაც ეს „დარგი“ უდიდესი მომგებიანი ბიზნესი, რომელსაც ვერ ჩანაცვლებს ბაზით, კარტოფილით და ა.შ. გლეხის უდიდეს შრომას მოითხოვს ეს კულტურები, მოგება კი ოპიუმთან შედარებით ნულის ტოლია.

ავღანეთში არაპარტოი იტანენ ოპიუმის პლანტაციებს შიპარაღებულ რაზმები, არამედ აქვთ „მფრინავი ლაბორატორიები“, რომლებიც მანქანებზე მოწყობილი და, მაშასადამე, მოპირფარა, სივრცეში დასაჯდებათ, სადაც ბაზრად იმ ბაზრადება.

რა ლაბორატორიებზეა ლაპარაკი?

— ოპიუმის შერონად გადაამუშავებულ ლაბორატორიებზე მოგახსენებთ: ოპიუმი ყარს, ჰერონი უსუნია და თეთრი, ნაკლებ ნოხას იკავებს და იოლი გასატანია საზღვარზე. ამერიკელებმა ეს პლანტაციები რომ გადაწვეს და ააფეთქონ, აქაური გლეხობა შეიძლება შიმშილით ამოწყდეს. სხვა შემოსავალი მათ არ გააჩნიათ. ამას კი შეიძლება მოჰყვას სახალხო აჯანყება.

ამერიკელების წინააღმდეგ?

— არამარტო ამერიკელების, არამედ თავიანთი ხელისუფლების და ყველა იმათ წინააღმდეგ, ვინც ამ „ბიზნესს“ ხელს შეუშლის. ამიტომ მიდიან ამერიკელები გარკვეულ დათმობაზე.

— გამოდის, რომ ჩვენი საჯაროს ნაწილები, რომლებიც ავღანეთში საერთაშორისო მისიაში არიან ჩართულნი, ამ პოლიტიკის დამცველებად გვევლინებიან?

«დეკრიმინალიზაცია არის სერიოზული ნაბიჯი გადადგმა ლეგალიზაციისკენ. ლეგალიზაცია კლიუს ნარკოტიკები უდრის ბაზარს. ბაზარი ნიშნავს ნათესავს — საქართველოში დაიწყება ბაზრის კლანტაციის გზა»

— ყოველ შემთხვევაში, ხელს არ ვუშლით. ჩვენ ჩვენი მისია გვაკისრია — შევიწარმოთ ნესრიგი და სტაბილურიობა.

— რომელიც არ არის...

— ჩვენ არ ვერვით ამგვარ სავაჭროებში. ავღანეთში ჩვენი კონტიგენტი თავის ფუნქციას ასრულებს.

— საბჭოთა კონტიგენტის ავღანეთში ყოფნის პერიოდში ნულამდე იყო დასული ოპიუმის წარმოება-გადამუშავება. ამას ირწმუნება არაერთი კომპეტენტური წყარო, უცხოელი მკვლევარები.

— კი, ძალიან მკაცრი პოლიტიკა ხორციელდებოდა მაშინ, რომელსაც ავღანელთა საყოველთაო უკმაყოფილება მოჰყვა რუსეთის წინააღმდეგ. თუმცა რუსებიც ნაწილობრივ იყვნენ ჩართული — სამხედრო მალაჩინოსნები ამ ბიზნესში. მაგრამ მანაც საერთო ჯამში მათ შეუძლებს ხაზხაის პლანტაციებს.

ეს ერთი მხარეა. **მას შემდეგ, რაც საბჭოთა შიპარაღებული ნაწილები ავღანეთიდან გაემიქვით, დასავლეთმა ჩაითვა, რომ მიზანი მიღწეულია, და ეს ძვეყანა უზარუნოვანად მიაჩნია. სწორედ ამ პერიოდში აღმოჩნდა ოპიუმის წარმოება ავღანეთში, უფრო ფართო მასშტაბი მიიღო, ამ დროს ჩაიხსნა იმ ტერიტორიის ტერიტორია.**

— ამერიკელების დახმარებით.

— ჩემს წიგნში მიწერია, რომ თვით ტერორისტი №1 ბენ ლადენი აშშ-ის სპეცსამსახურის აგენტი იყო...

— შორს წავედით... დაეუბრუნდეთ ჩვენს პრობლემას — მარისხუანის ლეგალიზაცია-

დეკრიმინალიზაციას, რომელიც საქართველოს პარლამენტის დღის წესრიგში დგას.

— ამ პრობლემის პარლამენტში განხილვასთან დაკავშირებით მახსენდება პანრიხ ჰაინეს ერთი გამოთქვა: „არაიან ადამიანები, რომლებიც ფიქრობენ, რომ ჩინებულად იცნობენ ფრინველს, რადგან უნახავთ კვერცხები, საიდანაც ეს ფრინველი იჩეკება“.

მე გგონია, ნარკოტიკების ლეგალიზაცია-დეკრიმინალიზაციის კანონპროექტის ავტორებს ნახაჩი აქვთ ის კვერცხები, საიდანაც იჩეკება ნარკომანია და დაჩემებული აქვთ, რომ ღრმად იცნობენ ნარკომანიას როგორც პრობლემას.

თავიდანვე მინდა შევიტანო სივრცედილობითი ნარკოტიკების კომპანია და დაჩემებული აქვთ, რომ ღრმად იცნობენ ნარკომანიას როგორც პრობლემას. თავიდანვე მინდა შევიტანო სივრცედილობითი ნარკოტიკების კომპანია და დაჩემებული აქვთ, რომ ღრმად იცნობენ ნარკომანიას როგორც პრობლემას.

— ერთი, შეიძლება მოულოდნელი შეითხვას: ნარკოტიკებზე, რომ ხართ საქართველოს პარლამენტის წევრი, მისცემდით ხმას კანონპროექტს, რომელზეც ვსაუბრობთ?

— ყოფილ ხელისუფლებას ჰქონდა ეს პროექტი. მაგდაზე ედო ხუთი წლის განმავლობაში. მოგახსენებთ, რომ ნებისმიერი კანონის მიღება მათთვის პრობლემა არ იყო. მაგრამ შეეშინდათ, გაფრთხილდნენ, ვერ იკისრეს პასუხისმგებლობის აღება, რადგან მიღებას შეიძლება ძალიან ცუდი შედეგები მოჰყოლოდა საქართველოს მოსახლეობისთვის.

დეკრიმინალიზაცია არის სერიოზული ნაბიჯი გადადგმა ლეგალიზაციისკენ. ლეგალიზაცია კლიუს ნარკოტიკები უდრის ბაზარს. ბაზარი ნიშნავს ნათესავს — საქართველოში დაიწყება ბაზრის კლანტაციის გზა»

დელეგაციებმა მიმარჩიეს იმის მტკიცება, რომ მარისხუანა მავნებელი არ არის. პირიქით, ისეთი მავნებელია, რომ მტრისას, რადგან იწვევს თავის ტვინის ქერქის გამოშრობას. მისი მომხმარებელი ყოველი მეოთხე-მეხუთე ადამიანი გადადის მძიმე ნარკოტიკზე.

დეკრიმინალიზაციის საკითხი იტალიაში 1993 წელს დადგა. ვერ გადაწყვიტა პარლამენტმა ასეთი კანონის მიღება, ვერ აიღო თავის თავზე და ამიტომ რეფერენდუმი ჩაატარეს. ერთი პროცენტით გაიმარჯვა დეკრიმინალიზაციის პუნქტმა.

მე გგონია, რომ პარლამენტთან იმ ჯგუფს, რომელიც დეკრიმინალიზაციის პროექტს ლობირებს, უფლება არ აქვს, პარლამენტში მოახდინოს ამ საკითხის საბაჟის დეკრიმინალიზაცია.

— პოლანდიისთვის რატომ არ აღმოჩნდა საბაჟის დეკრიმინალიზაცია?

— პოლანდიას ნარკოტიკებთან დამოკიდებულების თავისი ისტორიული სპეციფიკა ახასიათებს, რომელიც უცხოა საქართველოსთვის. 1920-იან წლებში პოლანდიელებმა კუნძულ იავაზე გააშენეს კოკაინის პლანტაციები, წელიწადში დაახლოებით 600 ტონა კოკაინს აწარმოებდნენ და მთელ ევროპას ამარაგებდნენ.

გააგრძელეს ეს პოლიტიკა და მეოცე საუკუნის მიწურულსა და ოცდამეერთის დასაწყისში ტურისტების მოსაზიდად დაუშვეს ყოველდღიურად 25 გრამი ნარკოტიკის — მარისხუანის თავისუფლად მოხმარება.

ეს არის ორ-ნახევარი ასანთის კოლოფი. ამჟამად ეს დოზა 5 გრამამდეა შემცირებული. ლაპარაკია ტურისტებზე.

ეს არის მათი ეკონომიკის შემადგენელი ნაწილი და ერთგვარად მასტიმულირებული მუხტი. ტურისტებიდან შემოსული ფულიდან 117 ევრო იხარჯება თითოეულ ნარკომანზე, მათ განკურნებაზე. ლაპარაკია პოლანდიის მოქალაქეებზე.

რუსეთმა მოუჭრა და გადაწვეს დეკრიმინალიზაცია. 1992 წლის 12 დეკემბერს რუსეთის სახელმწიფო სათამაშრო მიიღო გადაწყვეტილება. ის იყო ელვინის აპრიორი, რომლის მიხედვითაც უნდა მოხდებოდა რუსეთის ეკონომიკის განხორციელება.

ამ გადაწყვეტილებას რუსეთის ფედერაციის ნარკოტიკების მოხმარების 100-პროცენტის ნაწილი ევროპის ქვეყნებს უნდა გადაეციათ.

ბევრი ნაღმი დევს დეკრიმინალიზაციის გზაზე და ყველაზომა უნდა ვინმართ აფეთქების თავიდან ასაცილებლად.

ესაუბრა არამა სანებლიძე

დეკრიმინალიზაციის საკითხი იტალიაში 1993 წელს დადგა. ვერ გადაწყვიტა პარლამენტმა ასეთი კანონის მიღება, ვერ აიღო თავის თავზე და ამიტომ რეფერენდუმი ჩაატარეს. ერთი პროცენტით გაიმარჯვა დეკრიმინალიზაციის პუნქტმა.

მე გგონია, რომ პარლამენტთან იმ ჯგუფს, რომელიც დეკრიმინალიზაციის პროექტს ლობირებს, უფლება არ აქვს, პარლამენტში მოახდინოს ამ საკითხის საბაჟის დეკრიმინალიზაცია.

— პოლანდიისთვის რატომ არ აღმოჩნდა საბაჟის დეკრიმინალიზაცია?

— პოლანდიას ნარკოტიკებთან დამოკიდებულების თავისი ისტორიული სპეციფიკა ახასიათებს, რომელიც უცხოა საქართველოსთვის. 1920-იან წლებში პოლანდიელებმა კუნძულ იავაზე გააშენეს კოკაინის პლანტაციები, წელიწადში დაახლოებით 600 ტონა კოკაინს აწარმოებდნენ და მთელ ევროპას ამარაგებდნენ.

გააგრძელეს ეს პოლიტიკა და მეოცე საუკუნის მიწურულსა და ოცდამეერთის დასაწყისში ტურისტების მოსაზიდად დაუშვეს ყოველდღიურად 25 გრამი ნარკოტიკის — მარისხუანის თავისუფლად მოხმარება.

ეს არის ორ-ნახევარი ასანთის კოლოფი. ამჟამად ეს დოზა 5 გრამამდეა შემცირებული. ლაპარაკია ტურისტებზე.

ეს არის მათი ეკონომიკის შემადგენელი ნაწილი და ერთგვარად მასტიმულირებული მუხტი. ტურისტებიდან შემოსული ფულიდან 117 ევრო იხარჯება თითოეულ ნარკომანზე, მათ განკურნებაზე. ლაპარაკია პოლანდიის მოქალაქეებზე.

რუსეთმა მოუჭრა და გადაწვეს დეკრიმინალიზაცია. 1992 წლის 12 დეკემბერს რუსეთის სახელმწიფო სათამაშრო მიიღო გადაწყვეტილება. ის იყო ელვინის აპრიორი, რომლის მიხედვითაც უნდა მოხდებოდა რუსეთის ეკონომიკის განხორციელება.

ამ გადაწყვეტილებას რუსეთის ფედერაციის ნარკოტიკების მოხმარების 100-პროცენტის ნაწილი ევროპის ქვეყნებს უნდა გადაეციათ.

ბევრი ნაღმი დევს დეკრიმინალიზაციის გზაზე და ყველაზომა უნდა ვინმართ აფეთქების თავიდან ასაცილებლად.

ესაუბრა არამა სანებლიძე

კახა კახიშვილი არასამთავრობო ორგანიზაციას პრეზიდენტის აქტის გასაჩივრებისკენ მოუწოდებს

მიხეილ სააკაშვილმა საპრეზიდენტო არჩევნების თარიღი უნდა შეცვალოს, — ამის შესახებ „საარჩევნო პოლიტიკური ტექნოლოგიების კვლევის ცენტრის“ დირექტორმა კახა კახიშვილმა „ინტერპრესნიუსთან“ საუბრისას განაცხადა. კახა კახიშვილმა საარჩევნო საკითხებზე მომუშავე არასამთავრობო ორგანიზაციებს საპრეზიდენტო არჩევნების თარიღის დანიშვნასთან დაკავშირებულ პრეზიდენტის აქტის გასაჩივრებისკენ მოუწოდა.

„პრეზიდენტმა საპრეზიდენტო არჩევნების თარიღი უნდა შეცვალოს. 9-ნობლიანი მმართველობის პერიოდში ისედაც ვიცით, რომ მისთვის კანონი არაფერს წარმოადგენდა. თუ თარიღს არ შეცვლის, საკუთარ ვადას დაასრულებს იმით, რომ საპრეზიდენტო არჩევნები კანონდარღვევით დაინიშნა. მე მოუწოდებ ყველა ორგანიზაციას, რომელიც მუშაობს საარჩევნო საკითხებზე, გაასაჩივროს პრეზიდენტის აქტი არჩევნების დანიშვნასთან დაკავშირებით, რომელიც გამოცემულია „საარჩევნო კოდექსის“ ნორმების სრული იგნორირებით“, — განაცხადა კახა კახიშვილმა.

ამასთან, კახიშვილი საპარლამენტო უმრავლესობას საკითხზე ყურადღების გამახვილებისკენ მოუწოდებს.

„თუ კენჭისყრის დღე არასწორად დაინიშნა, კანონის ნორმების უხეშო დარღვევით, გამოდის, რომ მთელი პროცესი შემდგომში იქნება დარღვევით“, — განმარტა კახიშვილმა.

საარჩევნო კანონმდებლობის თანახმად, კვირის ნებისმიერ დღეს ნებისმიერი არჩევნები შეიძლება ჩატარდეს, გარდა საპრეზიდენტო არჩევნებისა. ამასთან დაკავშირებით, „საარჩევნო კოდექსის“ მე-14-ე მუხლი წარმოადგენს „მთავარი პრინციპი“, რომელიც ნებისმიერი არჩევნების დასრულების შემდეგ უნდა მოხდეს. „საარჩევნო კოდექსის“ მე-14-ე მუხლი წარმოადგენს „მთავარი პრინციპი“, რომელიც ნებისმიერი არჩევნების დასრულების შემდეგ უნდა მოხდეს.

როგორც „ინტერპრესნიუსს“ იურისტმა კახა კახიშვილმა განუმარტა, კანონის ეს ნაწილი ნიშნავს, რომ არჩევნები შეცდომით დაინიშნეს 31 ოქტომბერს, რადგან 31 ოქტომბერი ხუთშაბათია.

«ამერიკელებმა ეს პლანტაციები რომ გადაწვეს და ააფეთქონ, აქაური გლეხობა შეიძლება შიმშილით ამოწყდეს. სხვა შემოსავალი მათ არ გააჩნიათ. ამას კი შეიძლება მოჰყვას სახალხო აჯანყება»

ქართველი ხალხი ისევ უნდა დავდებით სათნადო სივალეზე და მხარი დავუჭირით იმ პიროვნებას, რომელიც იმსახურებს ჩვენს სიყვარულს. 2012 წლის ოქტომბრის ღირსეულ გამარჯვებას მივუმატოთ 2013 წლის ოქტომბრის ღირსეული გამარჯვება და ერთსულღოვნად შეიკავშირებოთ უღებო ბატონების — ბიძინა ივანიშვილისა და ალექსანდრე ჭაჭიას გარშემო ვაშენოთ საოცნებო საქართველო. ოქტომბრის საპრაზიდიანტო არჩევნებში (თუ კენჭი იყარა) ალექსანდრე ჭაჭიას გამარჯვება იქნება მთელი ქართველი ხალხის გამარჯვება.

საქართველოს გადარჩენისთვის!

„რაც შეეხება ევროპულ სტრუქტურათა ზენოლას, ჩვენი საზოგადოება უნდა განთავისუფლდეს მათ წინაშე მონური თავყანისცემისგან“.
ა. ჭაჭია

ბატონი ალექსანდრე ჭაჭია ინტერვიუ, რომელიც გაუკეთა „საქართველო და მსოფლიო“-ს №22-ში გამოქვეყნდა ცოტა დაგვიანებული კი არის, მაგრამ, როგორც ბრძენი ხალხი ამბობს, „ჯობს გვიან, ვიდრე არასდროს“. საქართველოს ისტორიის ამ მთელს საპრაზიდიანტო პერიოდში ბატონ ალექსანდრე ჭაჭიას საპრაზიდიანტო კანდიდატად წამოყენება არის სასიცოცხლო მნიშვნელობის ტოლფასი იქნება.

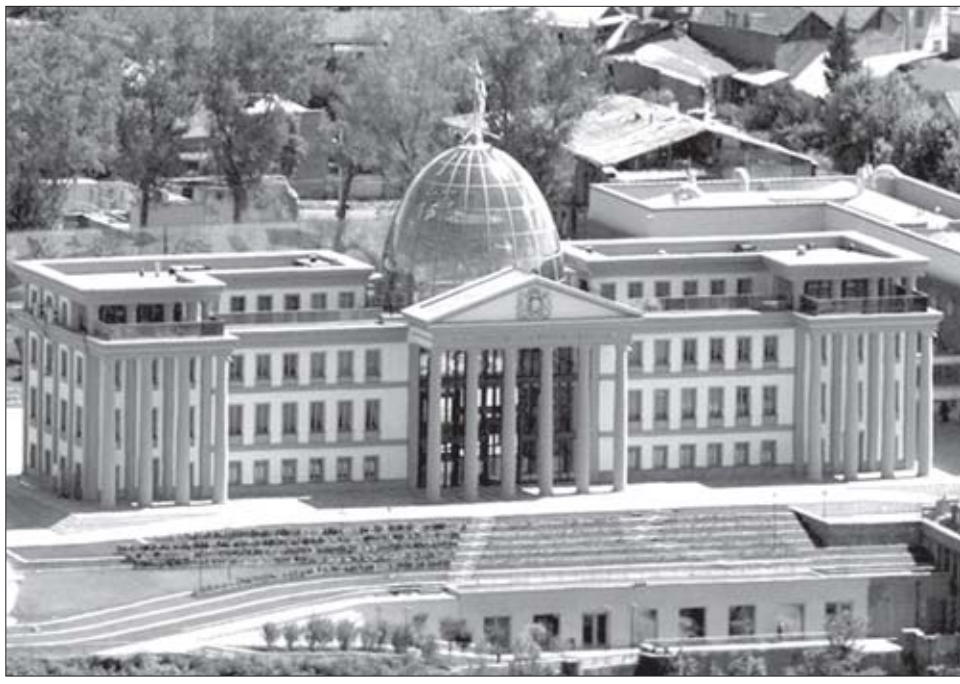
ამ ფაქტმა ჩემს გულში გააცოცხლა 2011 წელი, როდესაც ბატონ ბიძინა ივანიშვილს ნერვოზი იმემაძე და ვთხოვეთ, მის გუნდში მოეწვია მასაჟი, საქართველოზე შეყვარებული საქართველოს მოქალაქე, ბატონი ალექსანდრე ჭაჭია, მაღალი რანგის პოლიტიკოსი და პოლიტოლოგი, პოლიტიკური მეცნიერებათა დოქტორი, დღევანდელი მსოფლიო პოლიტიკური მდგომარეობის ბრწყინვალე ანალიტიკოსი.

როგორც ზემოთ აღვნიშნე, ბატონი ალექსანდრე ჭაჭია მაღალი რანგის პოლიტიკოსია, დაუფლებულია პოლიტიკური მეცნიერების თეორიას. მკითხველს ყოველ აზრს გასაგებ ენაზე სთავაზობს, რის გამოც საქართველოში მას მკითხველთა და მხარდამჭერთა დიდი არმია ჰყავს. მკითხველს მოსწონს მისი მართალი და გაბედული გამოთქმები. „ადაშიანი ათასწლეულების წინ მიხვდა, — წერს ბატონი ალექსანდრე ჭაჭია, — რომ იგივე შექმის საზოგადოებას, ტომს,

ერს, ანუ ვერ გადარჩება, თუ არ შეზღუდავს თავისუფლებას. თავისუფლება შეზღუდვის გარეშე არის გზა პირუტყვობისკენ“. დღეს კი საქართველოში გამეფებულია ალვირახნილი თავისუფლება, რაც დალუპვისკენ მიგვაქანებს. ყველაფერი ეს უნდა დაარეგულიროს გონიერმა ხელმძღვანელმა, მაგრამ ამას ბატონი ბიძინა ივანიშვილი მარტო ვერ შეძლებს, რადგან სახელმწიფო იერარქიაში უმრავლესობა თავისუფლების ინსტიტუტგამოვლილი, გრანტ-დოლარებით გამოკვებილი პიროვნებები არიან, რომლებსაც სამშობლოს სიყვარული არაფრად მიაჩნიათ, ამიტომ ჩვენ ექსპერიმენტების დრო არ გვაქვს.

ქართველი ხალხი ისევ უნდა დავდებით სათნადო სივალეზე და მხარი დავუჭირით იმ პიროვნებას, რომელიც იმსახურებს ჩვენს სიყვარულს. 2012 წლის ოქტომბრის ღირსეულ გამარჯვებას მივუმატოთ 2013 წლის ოქტომბრის ღირსეული გამარჯვება და ერთსულღოვნად შეიკავშირებოთ უღებო ბატონების — ბიძინა ივანიშვილისა და ალექსანდრე ჭაჭიას გარშემო ვაშენოთ საოცნებო საქართველო. ოქტომბრის საპრაზიდიანტო არჩევნებში (თუ კენჭი იყარა) ალექსანდრე ჭაჭიას გამარჯვება იქნება მთელი ქართველი ხალხის გამარჯვება.

რამდენიმე წლის წინ ბატონ-

ნი ალექსანდრე ჭაჭია წერდა: „ჯერ ერთი, შენი ერის განადგურებას ნებისმიერ შემთხვევაში უნდა გაუწიო წინააღმდეგობა, მეორე: ბევრი ქვეყანა მსოფლიო დიქტატს არ ემორჩილება, უფრო მეტიც, ამ დიქტატისგან განთავისუფლებას ცდილობს და მესამე: მსოფლიო გლობალიზაციის ცდები მე-20 საუკუნეში უკვე იყო, მაგრამ ყველა კრახით დამთავრდა, ...სწორედ ამაშია სტალინის პოლიტიკური გენიალობა და უდიდესი ისტორიული დამსახურება, სწორედ ამის გამო სჭირდება გლობალიზაციით დაავადებულ მსოფლიო ელიტას“ (გაზ. „რაო-რაო“ №47 (151) 22-28 ნოემბერი 2004 წ.).

როდესაც ავადსახსენებელი „ნაციონალები“ მოვიდნენ ხელისუფლებაში და დაიწყეს ქადაგება ამერიკულ და ევროპულ ორიენტაციაზე, ბატონმა ალექსანდრე ჭაჭიამ თავისი ხედვა, თუ რა არის ევროპული ორიენტაცია, ასე ჩამოაყალიბა: „მე ევროპული ორიენტაცია მესმის, როგორც სწრაფ-

ვა ევროპული სახელმწიფოს შექმნისკენ, ინტენსიური ტექნოლოგიური პროცესებისკენ, ეფექტური სამრეწველო და სოფლის მეურნეობის წარმოებისკენ, განათლების, მეცნიერებისა და ტექნიკის განვითარებისკენ, მოსახლეობის ცხოვრების დონისა და ხარისხის ამაღლებისკენ“. ყველა ჩამოთვლილი მიმართულება თითქმის მთლიანად განადგურებულია „ნაციონალური“ მთავრობის ყბადაღებული „რეფორმებისგან“.

იმისათვის, რომ დაიძლიოს ყველა უბედურება, რომლებიც „ნაციონალებმა“ თავს მოახვეს ერს და დალუპვის პირას მიგვიყვანეს, საჭიროა სამთავრობო ძლიერი გუნდის ფორმირება, როგორც ჩანს, მარტო ბატონმა ბიძინამ ეს ვერ შეძლო, რაც მოსალოდნელი იყო მისი გარემოცვის მიერ, ამიტომ ბატონმა ბიძინა ივანიშვილმა უნდა გადაეღვას გაბედული და რისიკიანი ნაბიჯი (რაც პოლიტიკოსისთვის თანმდევი და ბატონ ბიძინას ხელეწიფება), უარი თქვას

დასახლებულ კანდიდატზე (მარგველაშვილზე) და დაასახელოს ახალი საპრაზიდიანტო კანდიდატი, ბატონ ალექსანდრე ჭაჭიას სახით. ეს იქნება ბატონი ბიძინას სწორი ნაბიჯი, რომელსაც საქართველოს მოსახლეობა გაგებით შეხვდება. დარწმუნებული ვარ, რომ ეს ორი პიროვნება, რომლებიც სუფთა სინდისის მფლობელები არიან, გადაარჩენენ საქართველოს და ქართველ ხალხს.

საქართველოს ვერ გადაარჩენს ფანჯიკიძისნაირი მინისტრები, რომელთაც სტალინი და პიტლერი ვერ გაურჩევიათ ერთმანეთისგან. ამიტომ საჭიროა გააზრებული მდგომარეობის საპრაზიდიანტო არჩევნებისადმი. დღევანდელ პირობებში ჩვენს საზოგადოებას, ბატონ ბიძინა ივანიშვილს ბატონი ალექსანდრე ჭაჭიას დონის პოლიტიკურად მოაზროვნე პირთა გარეშე შეეძლება პირდაპირი მხარდაჭერა.

ბატონმა ბიძინამ უდიდესი საქმე გააკეთა, — მოგვაშორა

„ნაციონალური“ ურჩხული, მაგრამ დაუშვა შეცდომა: ააყვავა „თავისუფლების ინსტიტუტის“ ნაშეიერები. ნუ გაგიკვირდებათ! „ნაციონალურზე“ ნაკლები საშიში არ არიან! ვინც დღევანდელ მთავრობაშია, ვერც ერთი ვერ გადაწყვეტს, მიახლოებით მაინც, აფხაზეთისა და სამაჩაბლოს პრობლემას. ამ პრობლემის მოგვარება ბატონი ალექსანდრე ჭაჭიას მოვალეობაც არის და სურვილიც, და ქართველ ხალხს დიდ იმედს ჩაუსახავს, იმედი კი საქმის ნახევრად შესრულების ტოლფასია. დარწმუნებული ვარ, ბატონი ალექსანდრე ჭაჭია მთელ თავის რესურსს როგორც რუსეთში, ისე აფხაზეთში, გამოიყენებს ამ პრობლემის გადასაწყვეტად. ამ უდიდესი რესურსის გამოყენებლობა დაწინაურების ტოლფასია საქართველოს გაერთიანებისა და გადარჩენის გზაზე.

ბატონმა ალექსანდრე ჭაჭიამ ზედმიწევნით იცის მართვის ხელოვნება. არის უმაღლესი რანგის პოლიტიკოსი, ახლოს იცნობს მსოფლიო პოლიტიკურ ელიტას, მათ შეხედულებებს და აზრებს დღევანდელი მსოფლიოს შესახებ. **ქართველ ხალხს შეეძლოს ალექსანდრე ჭაჭიას მხარდაჭერა და უდიდესი მხარდაჭერა, ერთად უნდა მისწოდოს ხალხის მიერ არჩეული და ხალხის მიერ დროებით აღჭურვილ პირებს, ბატონებს — ბიძინა ივანიშვილსა და ალექსანდრე ჭაჭიას, განთავისუფლების ხალხის უდიდესი მხარდაჭერა, ერთად უნდა შეიკავშიროთ ხალხს ბატონ ბიძინასა და ბატონ ალექსანდრე ჭაჭიას შორის.**

ლევონტი ბიჭაძე,
ინჟინერ-ეკონომისტი

ის, რაზეც ბატონი ალექსანდრე ჭაჭია სუბრობდა და სუბრობს დღესაც, ზუსტი ქრონოლოგიით გართლდავად და გართლდავად

როგორც ქართველს, ყოველთვის მინდოდა და დღეს მით უფრო გამომძაფრდა სურვილი, რომ საქართველოსაც ჰყავდეს ისეთი პრეზიდენტი, რომელსაც ეყვარება თავისი ერი არა სიტყვით, არამედ გულით. ბევრი დამეთანხმება, რომ ქვეყნისთვის მიუღებელია „ნაციონალი“ პრეზიდენტი, ისევე, როგორც რესპუბლიკელი პრეზიდენტი. „ოცნების“ კანდიდატს — მარგველაშვილს, კი, ბატონო, განათლება აქვს, პატიოსნება და წესიერება აქვს, მაგრამ არის ერთი მთავარი მაგრამ: პოლიტიკური წრეთა ნულის ტოლია. ალბათ, დამეთანხმებით, რომ პოლიტიკოსობა მარტო განათლება არ არის.

ზემოთ ვახსენე, დღეს ქვეყანას სჭირდება პრეზიდენტი, რომელსაც უყვარს თავისი ერი არა სიტყვით, არამედ გულით. ასეთ პიროვნებად აღვიკვამ ალექსანდრე ჭაჭიას. ვცდები, ავხსნა რატომ: ჭაჭიას განათლებულობაზე საუბარ-

ი, მგონი, ზედმეტია. პოლიტიკურ ხედვას რაც შეეხება, 10-12 წელია, მის პუბლიკაციებს ვკითხულობ და ერთს ვიტყვი დანამდვილებით: ის, რაზეც ბატონი ალექსანდრე ჭაჭია საუბრობდა და საუბრობს დღესაც, ზუსტი ქრონოლოგიით გართლდავად და გართლდავად. ჩვენ თვითონ მივიწყებთ მათ ქვეყანა იმ მდგომარეობაშია, რომლის დღესაც არის. ხოლო ბატონი ალექსანდრე ჭაჭია არ მივუხდამთ ყური, შედეგად კი მივიღეთ ის, რაც მივიღეთ: უპირობო „ნაცია-პიპი“ 9-წლიანი დიქტატურა, რომელიც უფრო მი-

ვი ვორგებით ბანკითარება მომავალში, თუ ძველს სთავაზობთ ლიბერალური უსაბურობაზე მდგომარეობის რესპუბლიკაზე იქნება, რაც საბოლოო ჯამში ძველს დაუპირისპირებს წინაპირობაზე. ძველი და ახალი „ლიბერალები“ პლატფორმა ნატოსთან ინტეგრაციის საკითხში არის დიდი ბლერი, რითაც მართლდენ და მართავენ ისედაც გაურკვევლობაში მყოფ ჩვენს მოქალაქეებს. ჩვენი შევლა არის მეზობლებთან კეთილი ურთიერთობების გაღრმავებაში, რუსეთთან ურთიერთობის აღდგენაში, რეინტეგრაციულ პროცესებში მონაწილეობით ტერიტო-

რიული პრობლემების მოგვარებაში.

ბატონ ალექსანდრე ჭაჭია ალექსანდრე ჭაჭია ამ საკითხების მოგვარება თავისი ინტელექტითა და თავისი პოლიტიკური გაფლანგებით. ეს ის კაცია, რომელსაც თავისი სამშობლო უყვარს არა სიტყვით, არამედ საქმით. ერთხელ შევცდით, შევარდნაძეს ვენდეთ და მან დაიწყო ქვეყნის დამლაშება. მეორედ შევცდით — „ნაციონალიზმი“ სააკაშვილის მეთაურობით გააგრძელა ქვეყნის დაქუცმაცება და ახალგაზრდობის გარყვანა ფსევდოლიბერალური მონოდებით.

ჩემი ქართველად გითვით, დაფიქრდით და ისა გადაწყვიტეთ მომავ-

ვლი პრაზიდიანტის ვინაობა, მისაზე შეცდომას ვერც ძველსა და ვერც ახალს ვერ გადაიტანს. ჯიბურა არ მოვიძებნეთ, რომელიც ვინცაღმად არა და ვინც ბინდა, „ოლონდ შევარდნაძე არა და ვინც ბინდა“, „ოლონდ სააკაშვილი არა და ვინც ბინდა“...

არჩევნებამდე საკმარისი დროა დასაფიქრებლად. საკმარისი დროა იმისთვის, რომ მოვიძიოთ ბატონი ალექსანდრე სტალინი და ინტერვიუები, ნავიკითხოთ, ჩავუფიქრდეთ და გავაანალიზოთ განვლილი 23 წელი.

დავით კუჭავა,
კორეის ორდენის კავალერი

პოლიტიკა

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ჯუმაბერ პატიშვილის ბიოგრაფია სწორედ ასეთი მოღვაწის მავალია. იმასთან ერთად, რომ ის თავისიანია საქართველოს ყველა კუთხეში, აფხაზეთში და ე.წ. სამხრეთ ოსეთში მას აღიქვამენ, როგორც მათდამი ყოველთვის პოზიტიურად განწყობილ ხელმძღვანელს, რომლისგანაც, ასაკიდან და განვლილი საქმიანობიდან გამომდინარე, რჩევასაც მოისმენენ და საყვებურსაც მიიღებენ.

საქართველოს პრეზიდენტად ქვეყანას ვთავაზობთ ბატონი ჯუმაბერ პატიშვილის კანდიდატურას

საქართველოში თანდათან ძალას იკრებს პრეზიდენტის საარჩევნო კამპანია. კანდიდატებიც გვყავს — ქალბატონები ნინო ბურჯანაძე, სალომე ზურაბიშვილი და ნესტან კირთაძე, „ქართული ოცნების“ — გიორგი მარგველაშვილი, ლეიბორისტების — შალვა ნათელაშვილი, სულ ახლახან ბატონი პაატა ბურჭულაძეც დაასახელეს.

გატარებული საკონსტიტუციო ცვლილებებით პრეზიდენტს მნიშვნელოვნად აქვს შეკვეცილი ფუნქციები, მაგრამ იგი მაინც არის „საქართველოს სახელმწიფოს მეთაური, ქვეყნის ერთიანობისა და ერთიანი დამოუკიდებლობის გარანტი“, „საქართველოს სამხედრო ძალების უმაღლესი მეთაურსარდალი“ და „წარმოადგენს საქართველოს საგარეო ურთიერთობებში“.

გარდა ამისა, მას აქვს მინიჭებული ერთგვარი არბიტრის როლი მთავრობასა და პარლამენტს შორის წინააღმდეგობების წარმოქმნის შემთხვევაში.

ზემოთ ჩამოთვლილი პერსონების ფონზე **ჩვენი საზოგადოება მოსასწავლად სთავაზობს ბატონი ჯუმაბერ პატიშვილის კანდიდატურას.**

ვენებით, ახასიათებს ხელმძღვანელის, უფროე კი ქვეყნის პირველი პირის აღქმა როგორც უფროსი, გამოცდილი, დარბაისელი პიროვნებისა, რომელსაც შეთვისებული აქვს ჩვენი ერის ყველა ტრადიციული ნიშან-თვისება.

დამეთანხმებით, რომ ბატონი ჯუმაბერ პატიშვილი ამ მხრივ მომზადებულად გამოირჩევა ყველა დასახელებულ კანდიდატსთან.

დეკრთი სერიოზული ნიუანსი, რომელსაც საქართველოს ხელისუფლება ყველგან და ყოველთვის უნდა ითვალისწინებდეს: იქაურ საზოგადოებაში და პოლიტიკურ კლასში დიდი, თითქმის გადამწყვეტი გავლენა აქვს უხუცესთა აზრს, რაიმე მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილება უხუცესებთან თათბირის გარეშე იქ არ მიიღება. ოსი და განსაკუთრებით, აფხაზი უხუცესები ქალბატონებს არანაირ საკითხს არ განიხილავენ, ქალს სალაპარაკოდც არ მიიღებენ. თუკი ჩვენ გვინდა აფხაზებისა და ოსების ჩვენს შემობრუნება, ყოველთვის უნდა ვითვალისწინებდეთ, რა თვალთ შეხედავენ იქაური უხუცესები საქართველოს უმაღლესი ხელისუფლების პერსონებს.

აქვს ეკონომიკის ამ სფეროსთან, მით უმეტეს დღეს, როცა ათწლეულების მანძილზე მიტოვებული ეს სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი დარგი გადაარჩენას საჭიროებს.

ყველას მოეხსენება, რომ ბატონი ჯუმაბერი სოფლის მეურნეობის საქმიანობითა და ამ დარგში იმით მისცემს რჩევას, ვისაც გინდა.

საკანდიდატოს ხელისუფლების დროს საქართველოში გაშვებული ტოტალური ჩინოვიკური თვითნებობისა და განუკითხავი უკანონობის ფონზე, როცა მთლიანად მოსახლეობის სამართლებრივი ტერორი და შევიწროება ყოველდღიური ამბავი იყო, ქვეყნის მოსახლეობისთვის არსებითია, თუ როგორი დამოკიდებულება აქვს ქვეყნის პრეზიდენტს უკანონობისა და კორუფციისადმი.

თამისი განვლილი ცხოვრებით ბატონმა ჯუმაბერმა დაადასტურა, რომ მისთვის ჩინოვიკის თვითნებობა, კორუფცია და სახელმწიფო მართველობის შეუთვისება მისთვის მცნებაა.

და, ბოლოს, საზოგადოებას კარგად ახსოვს, რომ 1995 წლის არჩევნებში, სინამდვილეში, ჯუმაბერ პატიშვილმა გაიმარჯვა და რომ არა შევარდნაძე-ჟვანისაყული ტოტალური გაყვალბება, ქვეყანა აღმშენებლობის გზაზე კარგა ხნის გასული იქნებოდა.

ალბათ, ეს არის ძირითადი ჩამონათვალი ბატონი ჯუმაბერ პატიშვილის უპირატესობებისა ოქტომბრის საპრეზიდენტო არჩევნებში.

არასამთავრობო ორგანიზაცია „ისტორიული მემკვიდრეობის“ სახელით, საზოგადოების თავმჯდომარე ტარიელ ბაბნიკი

შევეცდებით, აქვე ავხსნათ ამის მიზეზები:

უნდა ითქვას, რომ ხალხი საქართველოს პრეზიდენტს აღიქვამს არა პრეზიდენტის ფორმალური უფლება-მოვალეობების მიხედვით, არამედ როგორც ქვეყნის ხელისუფლების უმაღლეს პირს, ერის წინამძღოლს და საპრეზიდენტო კანდიდატებსაც აფასებს იმ მოლოდინებისა და სურვილების შესრულებათვის გარემოების კუთხით, რასაც ის ზოგადად მოელოდა ქვეყნის ხელისუფლებისგან.

ტრადიციულ პატრიარქალურ საზოგადოებას, რომელსაც ქართველებიც მიეკუთვნებით, ახასიათებს ხელმძღვანელის, უფროე კი ქვეყნის პირველი პირის აღქმა როგორც უფროსი, გამოცდილი, დარბაისელი პიროვნებისა, რომელსაც შეთვისებული აქვს ჩვენი ერის ყველა ტრადიციული ნიშან-თვისება.

საქართველოს მოსახლეობა ზოგადად ხელისუფლებისგან და კონკრეტულად პრეზიდენტისგან მოელოდა უხუცესების რიტორიული მთლიანობის საკითხში წინსვლას (თუმცა კონსტიტუციით ეს მისი ფუნქცია არ არის), აგრეთვე, იმას, რომ ქვეყნის ყველა რეგიონი მას შინაურად და თავისიანად მიიჩნევენ.

ჯუმაბერ პატიშვილის ბიოგრაფია სწორედ ასეთი მოღვაწის მავალია. იმასთან ერთად, რომ ის თავისიანია საქართველოს ყველა კუთხეში, აფხაზეთში და ე.წ. სამხრეთ ოსეთში მას აღიქვამენ, როგორც მათდამი ყოველთვის პოზიტიურად განწყობილ ხელმძღვანელს, რომლისგანაც, ასაკიდან და განვლილი საქმიანობიდან გამომდინარე, რჩევასაც მოისმენენ და საყვებურსაც მიიღებენ.

დღევანდელ სინამდვილეში, ალბათ, ხალხისთვის უმნიშვნელოვანესია, რომ ის პიროვნულად ენდობოდეს უმაღლეს ხელისუფალს, ე.ი. პრეზიდენტობის კანდიდატი თავისი პიროვნული თვისებებით, ნარსული პოლიტიკური გამოცდილებით და საქმიანობით ამ დროს უნდა იმსახურებდეს. ამასთანავე, ქვეყნის ხელისუფლებას და ე.ი.

დაბრადახიისკენ მიმავალი ჩვენი საზოგადოების შთაბრძნობების გზა

როგორც თქვენი გაზეთის აქტიურმა მკითხველმა და გულშემატკივარმა, წავიკითხე ალექსანდრე ჭაჭიას ინტერვიუ. პუბლიკაციიდან პუბლიკაციამდე ველოდებოდი მის გაგრძელებას, რადგან ვიცი, რომ დღევანდელ ჩვენს პოლიტიკურ სივრცეში არსებული ელიტის ტვინები გაჯერებული არის ქართველებისთვის მიუღებელი ე.წ. ევროპული ფსევდოლიბერალური აზროვნებით; აზროვნებით, რომელშიც მატერიალური და საკუთარ თავზე ორიენტირებული მიდგომა მთავარი ღირებულებაა.

რედ ასეთი აზროვნების ადამიანებმა აირჩიეს ადოლფ ჰიტლერი სახელმწიფოს მეთაურად; სწორედ ასეთი აზროვნების ადამიანები ფიქრობენ დღეს ჩვენთანაც, რომ ტერორიული პრობლემებს ძალით მოვაგვარებთ; სწორედ ასეთი აზროვნების მატარებელი ადამიანები ეძებენ ყველგან და ყველაფერში ხალხის მტრებს... ხოლო **ალექსანდრე ჭაჭია სტაბილურობა და ინტარპიუზუბი მთავარ ნატივობებსა და მთავარ ტრადიციულ საქმიანობებს**

ლი ჩვენი საზოგადოების შემობრუნების გზა კულტურის ჰუმანურობის, რელიგიურობის, ტრადიციების, სოციალური თვითმყოფადობის საფუძველზე, რაც, საბოლოო ჯამში, ქართული სახელმწიფოებრიობის, ქართველი ერის გადარჩენის ბაზისი იქნება.

თორნიკე ნადირაშვილი, პოლიტექნიკური უნივერსიტეტის სტუდენტი, გაზეთ „საქართველო და მსოფლიოს“ ინტერნეტგეოგრაფი

ზუსტად ასეთმა დასავლურმა მატერიალურ-ლიბერალურმა აზროვნებამ მიყვანა ანდრეს ბრეივიკი კაცობრიობის ერთ-ერთ ყველაზე საშიხელ დანაშაულამდე; სწორედ

საქართველოს საპრეზიდენტო არჩევნები 31 ოქტომბერს გაიმართება

საქართველოს პრეზიდენტის გადარჩევნებით, საპრეზიდენტო არჩევნების თარიღად 31 ოქტომბერი განისაზღვრა, — ამის შესახებ 1 ივლისს პრეზიდენტის ადმინისტრაციაში გამართულ ბრიფინგზე ადმინისტრაციის ხელმძღვანელმა ანდრო ბარნოვმა განაცხადა.

მისი განმარტებით, თავდაპირველად დასახელებული თარიღი — 27 ოქტომბერი ტექნიკური შეცდომა იყო. ბარნოვის განცხადებით, შესაბამისი სამართლებრივი აქტი, საპრეზიდენტო არჩევნების ოქტომბრის ბოლო კალენდარული დღით განსაზღვრასთან დაკავშირებით, ცენტრალურ საარჩევნო კომისიას უკვე გადაეგზავნა. შესაბამისი განკარგულება პრეზიდენტის ადმინისტრაციის ვებგვერდზეც განათავსდა.

1 ივლისს საპრეზიდენტო არჩევნების ორი თარიღი დასახელდა. თავდაპირველად პრეზიდენტის პრესსპიკერმა მანანა მანჯგალაძემ ჟურნალისტებს განუცხადა, რომ სააკაშვილმა ხელი მოაწერა განკარგულებას, რომლის მიხედვით, საპრეზიდენტო არჩევნები 27 ოქტომბერს ტარდება. დღის ბოლოს კი საგანგებო ბრიფინგზე პრეზიდენტის ადმინისტრაციის ხელმძღვანელმა ანდრო ბარნოვმა გაიმართა, რომლის თქმით, ადგილი ჰქონდა ტექნიკურ შეცდომას და არჩევნები 31 ოქტომბერს ჩატარდება.

ირანთან უიზო მიმოსვლა ხალხს შორის გაუქმდა

საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტრო, საქართველოს მთავრობის მიერ ირანთან უიზო მიმოსვლის ცალმხრივად გაუქმების შესახებ ინფორმაციას ადასტურებს. შეზღუდვა 2 ივლისიდან ამოქმედდა. აღსანიშნავია, რომ ვითარება არ შეცვლილა საქართველოს მოქალაქეებისთვის. ირანის ისლამურ რესპუბლიკაში გასამგზავრებლად საქართველოს მოქალაქეებს 45 დღის განმავლობაში ვიზა არ სჭირდება. ირანთან უიზო მიმოსვლა 2011 წლის 26 იანვრიდან მოქმედებდა.

თქვენი გაიკალები

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ციხე მაინც ოთხი კედელია, რომელიც „გამომწყვდეული“ ხარ და დარაჯებიც გითვალთვალებან. ბრძნობ, რომ არავის აინტირებს შენი წარსული, ბიოგრაფია. ციხეში აღამიანები იცვლებიან, იქ თავის დამკვიდრება ძალიან ძნელია. თუ ეს შიშალი, მაშინ ავტორიტეტიც ხდება, თუ არა და იძნება, უკეთეს შემთხვევაში, განმარტოებულად, ანდა უპირი მომსახურება... ერთი სიტყვით, ციხე ის გამოცდაა, რომელსაც მხოლოდ ძლიერი უძლებენ... მთავარია, რომ მის გამოცდა ჩავეზარო.

ფარდობითურკობის თეორია, ანუ აკადემიკოსი გიოსოსაზს მიღება

ნაპოლეონ ძარბაძას ჩვენი მკითხველი იცნობს, როგორც წარმატებულ მეცნიერს, ნიჭიერ პუბლიცისტსა და მწერალს. წლების მანძილზე იყო საქართველოს სუბტროპიკული ინსტიტუტის, საქართველოს სასოფლო-სამეურნეო ინსტიტუტის რექტორი, საქართველოს სოფლის მეურნეობის მეცნიერებათა აკადემიის პრეზიდენტი, ამჟამად ამავე აკადემიის სამეცნიერო საბჭოს თავმჯდომარეა. აი, ასეთი ადამიანი ყოფილმა ხელისუფლებამ გიოსოსებს მიღმა მოათავსა. პუბლიკაციების ეს ციკლი ამ უკუღმართობაზეა.

თქვენც 70 წლის ხართ! მან კი გაგიმეტათ!

არაფერი მითქვამს, მაშინაც და დღესაც ვთვლი, რომ გვი ალასანის მიმართ სწორად მოვიქცევი, თუმცა ვინ იცის?

— სხვათა შორის, გაზეთ „ქრონიკაში“ მისი სახელის სათაურში გამოტანაც არაა შემთხვევითი, — თქვა მელოტი.

— ბატონო ნაპოლეონ, თქვენ აკადემიის პრეზიდენტი ხართ, ეს ძალიან მაცდური თანამდებობაა, იქნებ ვინმეს სურდა, რომ აქ მოხვედრილიყავით?

— ცუდად მომხვდა გულზე ნათქვამი, ამის გაფიქრებაც კი ამაზრზენია. ასეთი სიბინძურისთვის ჩემი კოლეგებისგან ვერავინ გავიმეტე... თუმცა კარიერა ხომ ადამიანის ერთ-ერთი სუსტი ადგილია, ამაზე ფიქრსაც კი მთრგუნავდა.

მათი ნათქვამი ისე გაგატარე, თითქოს არც თქმულა...

— ბატონო ნაპოლეონ, თქვენ ძალიან მიმე მოხლი გაქვთ წაყენებული, რომელიც ითვალისწინებს მწლამდე ციხეს. თუ აქედან დროულად არ გადით, ხუთი წელი გარანტირებული გაქვთ. სამწუხაროდ, მუხლი ქონების კონფისკაციასაც ითვალისწინებს. ერთი სიტყვით, მათ ხელში ხართ და ისინი არ დაგინდობენ.

— რატომ მეუბნებით ამას? — უბრალოდ გაფრთხილებთ, კარგია ქონების გადასახლება მაინც თუ მოასწარი. მათ თქვენი სამაგალითოდ დასჯა აქვთ დავალებული და ისინი ამას გააკეთებენ!

— რაც მათ თქვეს, მეც კარგად ვიცი... — მეცნიერებაში დიდი ქონება ჯერ არავის დაუკოროვებია, გამოწვევის არც მე ვარ, — უხალისოდ მიუვება მე.

— ამბობენ, რომ ვეძიებთ დიდი სახლი გაქვთ... — შემოდიან მისაკეთებელი და ნახოთ... მგონი, ისიც თქვენს, რომ ლას-ვეგასშიც მაქვს ვილა... ის, რასაც თქვენ უღიდ სახლს ეძახით, 180 კვ მეტრია და ჩემს ქალიშვილს ეკუთვნის.

— დირექტორმა და „სტუმრებმა“ მრავალმნიშვნელოვნად გადახედეს ერთმანეთს. — ეჰ... ცუდი ისაა, რომ აქ მოხვედრილი ადამიანისთვის ძნელია სიმართლის დამტკიცება. ბრალდება, რომელიც თქვენ წაგიყენეს, მხოლოდ საბაბია. ჩვენი რჩევაა, არ გაირთულოთ საქმე, თუ ამისი საშუალება მოგეცემათ, აყვივით მათ.

— ცოტა გაუგებარია... რას ნიშნავს „აყვივით“? — გულახდილად გეტყვით, ისინი უკვე მიხვდნენ, რომ თქვენ ბრალს ვერ წაგიყენებენ და ვერც დიდ ფულს ამოიღებენ, ამიტომ შეეცდებიან, გავიდნენ ქარჩავაზე, რომელიც უფულობას

გაგრძელება. დასაწყისი №22-23 (209-210)

მარტო დარჩენილმა კიდევ ერთხელ შევავლე თვალი საკანს. კედლებზე მიშველი მოდელების გვერდით ხატებიც ეკიდა, იქვე პატიმრების ტანსაცმელიც იყო ჩამოკიდებული, სადღაც სანთელიც ბუტბუტავდა.

ბურანში მყოფი, საკნის კარის ჟღერიდან „გამომავნილა“. ბადრაგმა ხუთი ახალი პატიმარი შემოიყვანა. მათ ირგვლივ სწრაფად შეიკრა ცნობისმოყვარეთა წრე. ციხეში კარის გაღება ყოველთვის იწვევს ცნობისმოყვარეთა წრეს.

— ნამდვილი სალონოა, — თქვა შემოსულთაგან ერთ-ერთმა. მერე გვერდით ვილატას მკაცრად უთხრა, — ნამოყარე იმ ლოგინიდან ნებსები და სუფთა „ბილი“ დამიგე. შევამჩნიე, რომ „სვირინგა“ სიტუაციას განვირდა, იგი აღარ ჩანდა.

— აქ „ჭია“ უნდა იყოს სადღაც... გამოდი, ნუ იმალება, — თქვა შემოსულმა და ლოგინზე ნამომჯდარმა საკანი კიდევ შეათვალიერა.

„სვირინგა“ სიბნელიდან გამოვიდა.

— ვა, „კოტნა“, შენა ხარ? ვერ გიცანი, ხომ ხედავ, როგორ ხუნდა, — თქვა და ახლად შემოსულებს ხელი ჩამოართვა, შემდეგ შემოსულის ლოგინთან ჩაიჩოქა და ხმა დაბლა დაიწყო საუბარი. თან ჩემსკენ იხედებოდნენ. მივხვდი, რომ საუბარი მე მეხებოდა, არც შევცდარვარ. ცოტა ხნის შემდეგ, კოტნა ლოგინიდან ნამოდგა და ჩემსკენ ნამოვიდა. იგი საშუალო ტანის, ჩაფსკენილი, არცთუ ახალგაზრდა კაცი იყო.

— ბოდიში, ბატონო ნაპოლეონ, ვერ გიცანით. ამ ერთ-ერთი უკარგდინებს ხომ არაფერი უუკარგდინებთ?

— არა, რასაკვირველია, არა, პირიქით... — მე დილით ჩამომიყვანეს

ვოლგოგრადიდან, ცოტა ხანი „კაპეზეში“ ვიყავი, თქვენი ამბავიც იქ გავიგე.

— თქვენ საიდან მიცნობთ, სოსუმელი ხომ არა ხართ?

— დიახ, სოსუმელი ვარ, სუბტროპიკულშიც ვსწავლობდი დაუსწრებელზე, თქვენ ჩემი რექტორი იყავით...

— მართალი რომ ვთქვა, არ მაგონდება, თუმცა აქცენტი სოსუმური გაქვთ.

— ჩემნაირები თქვენ ათასობით გყავდათ. მე ინსტიტუტშიც იშვიათად დავდიოდი, არ იყო ჩემი საქმე სწავლა, თუმცა იქაური სიტუაცია მომწონდა.

— სოსუმის კარგი ქალაქია, იქ კარგი ქართველები ცხოვრობდნენ, — აყვივი საუბარში.

— დიახ, ყველა ერთმანეთს ვიცნობდით, პატივს ვცემდით. ჩემი ცხოვრება აირია და რუსეთში წავედი, სოსუმში მშობლები მყავდა. ომი რომ დაიწყო, ისინი სოჩაში გადავიყვანე, ახლაც იქ არიან... მე ვოლგოგრადში რაღაც გაუგებრობაში მოვყევი და დამპატიმრეს, ახლა თბილისში ჩამომიყვანეს, რაღაც საქმე გახსნილა და არ ვიცი... შეიძლება შეკითხვებიც შექონდეთ, ამათ რას გაუგებ, — თქვა მან.

— ესენი ვინ არიან? — ვკითხე შემოსულებზე.

— ესენი შირიები არიან, „კაპეზედან“ გამომაყოლეს მომსახურებისთვის!!! რა სათქმელია, მაგრამ გასახსენებლად ვამბობ: თქვენ მეგობრებთან ერთად „გაგრიფის“ რესტორანში ვახშობდით, მე ერთი ყუთი შამპანური გამოგიგზავნეთ მაშინ.

— გამახსენდა, თბილისელ მეგობრებთან ვიყავი, უკვე სუფრას ვამთავრებდით, როდესაც ოფიცინტმა ერთი ყუთი შამპანური მოიტანა და „სუფ-

რაც გადახდილია“, — გვითხრა.

— მაშინ მადლობაც ვერ გითხარი.

— მან თავი ჩალუნა, მერე სიგარეტი „მალბორი“ მომანოდა, გავაბოლეთ და ფიქრებში ჩავიძირეთ.

— შენატრება აფხაზეთი. ნოემბრის ბოლოს ბიჭვინთაში ჩემნაირები იკრიბებოდნენ, მთელი საბჭოთა კავშირიდან ჩამოდიოდნენ, ისვენებდნენ... მაგრამ ვაგულავებდით ჩამოსულებს.

— კოტნა, წყალი გაგიცხელებ, — გამოსძახა „სვირინგამ“.

— ბატონო ნაპოლეონ, ჯერ თქვენი მიიღეთ შხაპი, — მითხრა მან.

— მივობს დანოლის წინ.

— მაშინ, თქვენი ნებართვით, მე გადავივლებ და მალე დავბრუნდები, — შემდეგ თავისიანებს გასძახა, — აქ პატარა სუფრა გაშალეთ, მე და ბატონი ნაპოლეონი წავიხმსებთ.

— სამწუხაროდ, ჩვენი წახმსება არ შედგა. მე საპრობოლის დირექტორთან წამიყვანეს. მოგვიანებით შევიტყვე, რომ ჩემი „ნაცნობი“ ციხის მერე ცოტა ხანს იტალიაში ცხოვრობდა, მერე ესპანეთში გადასულა...

კაბინეტში შესულს, ციხის დირექტორი ფეხზე ამდგარი მომესალმა, სკამიც თვითონ მომიწინა და მოპირდაპირე მხარეს მჯდარი ორი მამაკაცი თავის მეგობრებად გამაცნო. მათ შორის ერთი მელოტი იყო.

— ამათი დედა ვატირე, ციხე ორიოდ საათით დავტოვე და სიურპრიზიც დამახვედრეს. ასეთი კაცი კარცერში, ბანდიტებთან და მკვლელებთან ჩასვეს.

— თანამშრომლები არ გივარგა, გელა, დღეს ციხეში შემთხვევით დაბრუნდი... კიდევ კარგი, რომ ასე მოხდა, თორემ ბატონ ნაპოლეონს მთელი ღამის გატარება მათთან მოუწევდა.

— ისინიც ჩვეულებრივი, გაუბედურებული ადამიანები არიან, — ჩავილაპარაკე.

— ბატონო ნაპოლეონ, მე თქვენ გულრიფში, ერთ კარგ ოჯახში შეგხვდით, სადაც სოსუმელმა მეგობრებმა წამიყვანეს. თქვენ რაიკომის მდივანთან ერთად სუფრიდან ადრე წახვედით, — თქვა ერთ-ერთმა.

— გულრიფში სტუმართმოყვარე და შეძლებული ხალხი ცხოვრობდა...

— ბოლო დროს ისეთი ხალხი მოჰყავთ ციხეში, სირცხვილით ვინვი. როგორ გამოვეყეტო ამნაირი ადამიანები საკნებში? — თავისას მიერეკებოდა დირექტორი.

— მთლად გაგიფინდა.. რაღაცას მაინც ეცი პატივი: ან ბიოგრაფიას, ან გაკეთებულ საქმეებს, ბოლოს და ბოლოს, — ასაკს ბატონ ნაპოლეონს ასაკიც ისეთი აქვს, რომ ცი-

ხეში არ უნდა იჯდეს... ბრალიც არ წაუყენებიათ თქვენთვის?! ახლა იწყებენ სამხილების ძიებას... ქვეყანამ იცის, რომ მათ ასეთი დავალება პრეზიდენტისგან მიიღეს, — თქვა მელოტი.

— თქვენ შემთხვევაში ყველაფერი გასაგებია, მათ თქვენი წრიდან ავტორიტეტული ადამიანი სჭირდებოდა და ასეთი თქვენ აღმოჩნდით, — დაამატა მეორემ.

არაფერი მითქვამს, სიგარეტს მოუვიკიდე და საფერფლე ჩემკენ მოვნიე, ამკარა იყო, რომ ისინი დირექტორის კაბინეტში შემთხვევით არ მოსულან.

— თქვენს დაკავებას პრეზიდენტის ბაბუსა, გვიც ალასანისა უკავშირებენ? რა მოხდა თქვენ შორის, ასე რომ გაგიმეტათ?

— პრეზიდენტის ბაბუსა სამსახურიდან თავისი განცხადებით წავიდა, თუმცა მასალები, რომლებიც უშიშროებისგან გადმოვიგზავნეს, სხვა გაგრძელებას გულისხმობდა.

— მერე რატომ არ იტყვივით ამას?! — თქვენ თვლით, რომ სიმართლე ვინმეს აინტერესებს? ან პრეზიდენტის ბაბუსას პასუხს მოსთხოვენ?

— თქვენ ადვილად შეგძლიათ მისი ციხეში გაშვება, რატომ არ გააკეთეთ ეს? — 70 წლის კაცის ციხეში ჩასმა არაა ზნეობრივი.

— ცხადია, არა! მაგრამ

— თქვენ თქვით, რომ სიბერით ვინმეს აინტერესებს? — თქვენ ადვილად შეგძლიათ მისი ციხეში გაშვება, რატომ არ გააკეთეთ ეს? — 70 წლის კაცის ციხეში ჩასმა არაა ზნეობრივი. — ცხადია, არა! მაგრამ

— თქვენ თქვით, რომ სიბერით ვინმეს აინტერესებს? — თქვენ ადვილად შეგძლიათ მისი ციხეში გაშვება, რატომ არ გააკეთეთ ეს? — 70 წლის კაცის ციხეში ჩასმა არაა ზნეობრივი. — ცხადია, არა! მაგრამ

თავისუფალი პატივები

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის ქ. №6, ტელ: 234-32-95

ციხეში დიდად ფასობს იუმორი, თუნდაც მოჩვენებითი სილამა. ჩემი ხასიათიდან გამომდინარე, ორივე გამომივიდა და სხვებზე ავიყოლია. სიცხილი იმ ხელისუფლებაზე შურისძიების ერთადერთი საშუალებაა და ჩვენც ვიცი, რომელიც ხამაგალა და ლაღად, გვიხაროდ, რომ ხელისუფლებამ ვერ გაბავთა, ჩვენზე ვერ გაიმარჯვა, რომ ცხომრების ხალისი არ დაგვიკარგავს.

◀ ნამდვილად არ უჩივის... — რამდენადღაც ჩემთვის ცნობილია, ქარხანა მან კანონიერად შეიძინა! — ვთქვი მე.

— თქვენ ბრალს გდებენ, რომ პრეზიდენტი შეიყვანეთ შეცდომით ხომ შეიძლება, რომ ქარხანას თქვენც შეეყვანეთ შეცდომით? ნერვილი ხომ ქარხანას თხოვნით დაწერეთ და, მგონი, კანცელარიის მიხედვით ნარმოვადგენ-ლებმა წაიღეს, შევარდნაძეს არავინ დაიჭერს, თქვენ კი უკვე დაჭერილი ხართ, ქარხანა კი გარეთაა, — თქვა მელოტმა, რომელიც საუბარში უფრო აქტიურობდა.

— ბატონო ნაპოლონ, ალბათ, მიხვდით, რომ ჩვენ თქვენს საქმეში კარგად ვართ ჩახედულები. მინდა გითხრაო, რომ არც სამტრედიო ვართ მოსულები, — თქვეს და წამოდგინა. შემდეგ ღიმილით მოვიდნენ ჩემთან და „თბილად“ დაემშვიდობნენ.

გაკვირვებით შევხედე დირექტორს, რომელმაც ხელები გაშალა, რაც იმას ნიშნავდა, „აი ასეთაო“ და მდივანს გასძახა, შემოვიდესო.

კაბინეტში გამხდარი, წითური კაცი შემოვიდა და, როგორც ახლობელს, ისე გადაემხვია, თუმცა პირველად ვხვდებოდი ერთმანეთს.

— ბატონო ნაპოლონ, გელოდებით, თქვენი ჩანთაც ჩვენთანაა, ლოგინიც მზადაა და კარგი პურმარილიც, — თქვა მან.

— დახვდით ისე, როგორც ამიძრო კაცს ეკადრება, — დასძინდა შემოსული დირექტორმა.

— ბატონო გელა! განა ოდესმე რაიმე შეგვშლია? სხვადა შორის, კარგი სუფრაა, იქნებ მოგვიანებით შემოგვიერთდეთ?

— ალბათ, ვერ ჩამოვალ, ჯობს, აქ გამომიგზავნოთ, დიდიდან პირში ლუკმა არ ჩამსვლია.

ციხეში, როგორც შემდეგ გავიგე, სხვადასხვა „სივრცეები“ ის „სივრცე“, რომელშიც მე შევედი, პრივილეგირებული პატიმრებისთვის იყო განკუთვნილი, სადაც ყველაფერი მოწესრიგებული და სუფთა იყო. საკნებში — ერთ რიგად ჩალაგებული სანოღები, მაცივრები, ტელევიზორები, ინდივიდუალური ვენტრატორები, დერეფნის გასწვრივ, ფანჯრის რაფებზე — კალათებით ჩალაგებული იყო ხილი, კარტოფილი, ბოსტნეული-ბალჩეული, დერეფნის სხვადასხვა სახის ყველი ჰქონდათ... დერეფნის ბოლოში — თანამედროვე ტელე-ტელე, კარგად მოწყობილი საშხაპები. პატიმრებს მოზილური ტელეფონებიც ჰქონდათ. ცალკე იყო ე.წ. კაზინო, ანუ ნარდისა და ბანქოს სათამაშო ოთახი და ა. შ. ჩემს საპატრიცებლო სუფრამზე ნაირ-ნაირი დელიკატესები ეწყო, სუფრას უსხდნენ ყოფილი მინისტრები, გენერლები, მაღალი რანგის პროკურორები, მოსამართლეები, უზენაესი სასამართლოს თავმჯდომარის მოადგილე, ქალაქის მთავარი არქიტექტორი და... ზოგიერთები „იმ სამყაროდანაც“...

მიუხედავად იმ „კომფორტისა“, რომელიც იქ დამხვდა, ციხე მაინც ოთხი კედელია, რომელიც გამომწვევად „ხარ და დარაჯავიც ბითქავთა“ უნდა იყოს. ბრძნობა, რომ არავის

ანიტარესებს შენი წარსული, გომარაობა. ციხეში ადამიანები იცვლებიან, იმ თავის დამპყრობაზე ძალიან ძნელია. თუ ეს შეიქმნა, მაშინ ავტორიტეტიც ხდება, თუ არა და იძინები, უკეთეს შემთხვევაში, განმარტობა უნდა, ანდა უბირი მომსახურება.

ერთი სიტყვით, ციხის გამომცდაა, რომელსაც მხოლოდ კლიერები უძლებენ... მთავარია, რომ მის გამომცდა ჩავაბარო.

ციხის ფილოსოფია

როდესაც ამბობდნენ „ციხე დიდი სკოლაა“, — მელიმეზობლა. მართალია იქ ხარ არ ირეკება, არც მასწავლებლებია, ნიშნაც არავინ გინერს, მერხის ნაცვლად ნარეზია, მაგრამ ადამიანი არსად ისეთი მოზილიზებული არ არის, როგორც ციხეში. იქ თავის დამკვიდრება ბევრ რამეზე დამოკიდებული, მათ შორის, ინტელიციაზე, თვითკონტროლზე, შინაგან დისციპლინაზე... და, რაც მთავარია, საკუთარი თავის შეწყობაზე. ციხიდან გამოსული ადამიანი ამ თვისებებს სიკვდილამდე ინარჩუნებს და სწორედ ამიტომ ამბობენ ციხეზე „დიდი სკოლაა“.

ციხეში ადამიანის შეფასების მხოლოდ ერთი კრიტერიუმი — კაცობა, რომლის დამატკიცებელი დოკუმენტიც, ისევე, როგორც ღირსებისა, არ არსებობს. ასეთად სხვებმა უნდა გალიარონ და ხმამაღლა არც ამას გეტყვი ვინმე. მხოლოდ ადამიანების შენდამი დამოკიდებულებით უნდა მიხვდე, რომ გაფასებენ, რაც შენთვის მხოლოდ შინაგანი სიამაყეა და შენშივე უნდა დარჩეს. ამის გაცნობიერებას კი მხოლოდ გონიერი და მტკიცე ნებისყოფის ადამიანი შეძლებს. ციხის ბოგარაფია, ჩვეულებრივისგან განსხვავებულია და ადამიანებსაც სულ სხვა კუთხით წარმოაჩენს.

არიან ისეთებიც, რომელთათვისაც ციხე მათი ცხოვრების თანამგზავია. მათთვის იქ მოხვედრა ტრაგედია არ არის. ისინი ციხეში თავს, როგორც „საკუთარ სახლში“, ისე გრძობენ, რადგან იერარქიული სტატუსი მათთვის იქ დაცულია, ვინაიდან „რამკიანი“ გარეთაც და იქაც, ავტორიტეტად რჩება.

ბირის ადამიანების კატორღის სარჩულია „ცხომრებს“ ციხის „ელიტა“, რომელიც მათთან სპარტო უნას იოლად პოულობს.

არსებობს ადამიანების მესამე კატეგორია, რომლებიც ციხეში მოხვდნენ არა კანკარეული დანაშაულის გამო, არამედ იმიტომ, რომ ასე სურდათ „ძლიერთა ამა ქვეყნისა“. მათ კარგად ეციან, თუ ვის გამო არიან ციხეში, და იმასაც აცნობიერებენ, რომ არსებული ხელისუფლების პირობებში ვერაფერს შეცვლიან. ასეთები ციხის სხვა კონტინენტ-

ტისგან განცალკევებულად ჰყავთ და ციხის ადმინისტრაციაც მათ იქ ყოფნას თანაგრძნობით ეკიდება. მეც ასეთი კატეგორიის პატიმარი ვიყავი...

ჩემდა გასაკვირად, ციხეში „დაპატრიარქისთვის“ დრო არ დამიკარგავს. ერთ მიმოხედვაც საკმარისი იყო იმისთვის, რომ მივმხდარიყავი, — ჩემს ირგვლივ სერიოზული ბოგარაფიების მქონე ადამიანები იყვნენ. რამდენიმე დღის შემდეგ, ციხის ბიბლიოთეკას გადავხედი ციხეში პოლიტიკური რომანების ხუთ-ხუთი ეგზემპლარი, რამდენიმე ჩემს „სივრცეშიც“ შევიტანე. ძალიან მალე ვიგრძენი პატიმრების ჩემდამი სერიოზული პატივისცემა, რასაც ასაკთან ერთად, ჩემმა ხასიათმაც და იუმორმაც შეუწყო ხელი.

ციხეში დიდად ფასობს იუმორი, თუნდაც მოჩვენ-

— სიპარტოე მაინც სასპარტოე უნდა დააღვიროს, ასეთია კანონი. — გაბონო ნაპოლონ, თქვენ გჯერათ დღევანდელი სასპარტოსი?! — მითხრა და მის სხვაზე დახინავა ღივილი გაიქვა.

ნებითი სილამა. ჩემი ხასიათიდან გამომდინარე, ორივე გამომივიდა და სხვებზე ავიყოლია. სიცხილი იმ ხელისუფლებაზე შურისძიების ერთადერთი საშუალებაა და ჩვენც ვიცი, რომელიც ხამაგალა და ლაღად, გვიხაროდ, რომ ხელისუფლებამ ვერ გაბავთა, ჩვენზე ვერ გაიმარჯვა, რომ ცხომრების ხალისი არ დაგვიკარგავს.

— ირაკლიევიჩ, თქვენი საკნებიდან დიდი ხანია, რომელიც ალაგებდნენ ჩვენს საკნებს, შემოქმედდათ ახანათები, ჟურნალ-გაზეთები და ა. შ. ისინი ახალგაზრდები იყვნენ. მათ შორის ჩემი ყურადღება განსაკუთრებით ერთმა მიიპყრო, რომელიც ყოველთვის მოწესრიგებული და სუფთად ჩაცმული იყო. მას ჟურნალ-გაზეთები და ზოგჯერ ამონათბებიც შემოქმედდა. ამიტომ ზედმეტ სახელად „ფოსტალიონს“ ეძახდნენ. პრესის თითო-თითო ეგზემპლარი ჩემთვისაც მოჰქონდა.

სივრცის მოწესრიგის დროს დავახლოვდი. იგი გონიერი და საკმაოდ ნათივი კაცი გამოდგა. ჩვენ შორის ძალიან თბილი ურთიერთობა დამყარდა. საუბრების თემა, ძირითადად, პრესაში გამოქვეყნებული პუბლიკაციები იყო, მისმა ანალიზმა დამარწმუნა, რომ იგი საკმაოდ ალღოიანი მკითხველი იყო.

— ირაკლიევიჩ, თუ იცი, რისთვის იხდის სასჯელს „ფოსტალიონი“? — მკითხა პოლიციის ყოფილმა მაღალჩინოსანმა, რომელიც, როგორც ჩანს, ჩვენს საუბრებს თვალს ადევნებდა.

— აბა, რ ვიცი... — ჯგუფური ყარალობისთვის იხდის სასჯელს, სამიშორეტიდისტიკა, — დამაკავალანა მან.

გაირკვა, რომ ახალგაზრდა სოფელ პატარძელიდანაა. მამა აგრონომი ჰყოლია, დედა კი — საბავშვო ბაღის აღმზრდელი. სკოლის დამთავრების შემდეგ, სწავლა თბილისში, ფასიან ინსტიტუტში გაუგრძელდა. მესამე კურსზე ყოფილა, მამა რომ გარდაცვლილა, და ისიც სოფელში დაბრუნდა, რათა დაედასა უმცროსი დის გაზრდასა და საოჯახო საქმეებში შემეღებოდა. მათი კარმიდამოს სიახლოვეს კომუნისტების დროს გაყვანილი სარწყავი არხი გადიოდა, რომლითაც მისი ოჯახიც სარგებლობდა... ახალ ხელისუფლებას არხი გაუყვია, მეპატ-

რონეს კი წყალზე დიდი გადასახადი დაუწესებია, თუმცა მოსახლეობას წყალს მაინც წყვეტილად აძლევდა. ერთხელაც არხის მეპატრონეს „საქმის გასარჩევად“ რამდენიმე „მაგარი ბიჭი“ ეწვია, მას ხმარული აუტეხია, ამით კიდევ მაგრად უცემიათ და ფულიც „აუხევიათ“.

როდესაც ნახეს, რომ „საქმე კარგად გამოუვიდათ“, მეღვივებდაც მიადგინენ, რომლებიც გლეხებს „ფულს უტეხავდნენ“ და ისინიც „გაპარსეს“. იოლად ნაშრომად ფულმა ბიჭები გაათამამა და სხვა რაიონის „ბოროლებსაც“ მიადგინენ. ერთ-ერთი „სტუმრობის“ დროს ჩავარდნენ... ბანდაში სამნი ყოფილან, მათ შორის ერთ-ერთი — ჩვენი „ფოსტალიონი“. შეიღ-მედი ნელი მიუსაჯეს. როგორც ჩანს, ჩემს ნაცნობს ვიღაც გამოუჩინდა ხელის ნამშველებელი და ციხის ბიბლიოთეკაში გაუმწესებიათ.

ერთ-ერთ შეხვედრის დროს მან ჩემი წიგნები მოხოვა, მინდა შევიძინო. რამდენიმე დღის შემდეგ წიგნები ვაჩუქე, ცოტა იუბრახულია, — ასე არ მინდოდა, მაგრამ საჩუქარი მაღლობით მიიღო.

— ფოსტალიონის“ მორიგი შემოსვლის დროს საკანში გენერალთან ნარდს ვთამაშობდი.

— ირაკლიევიჩ, მოგივდათ არსენა ოქელაშვილი, — ირონიული ღიმილით მითხრა გვლივ მალე შეიქრა წრე და წიგნების გარჩევამ ცხარე კამათიც გამოიწვია. ზოგს მოსწონდა გვლინი და მისი საქმიანობა, ზოგიც ლანძღავდა, იყვნენ ნეიტრალურებიც, რომლებიც კამათში არ მონაწილეობდნენ. არც „ფოსტალიონი“ ჩარეულა კამათში, იგი სივრცეს ეწეოდა და მოკამათებებს ყურადღებით უსმენდა.

— მოდი ვკითხოთ ამ ახალგაზრდას, მან სამივე წიგნი წაიკითხა, — შევამჩნიე, რომ მასაც უნდოდა არხის გაკამათება და ნაუქუბე... — მე, ცხადია, პოლიტიკაში ვერ ვერკვევი და ეს არცაა

ჩემი საქმე. ვიტყვი იმას, რომ მემარცხებია სტალინის ქართველობა და ის, რომ მან პიტლერი დაამარცხა, — მოკლედ თქვა თავისი სათქმელი.

ვხვდებოდი, რომ მასში დადებითი უფრო მეტი იყო. ვინც იცის, იქნებ სასჯელის მოხდის შემდეგ გადახედოს თავის მომავალს, შემობრუნდეს სიკეთისაკენ...

წოტანიების კითხვა და სხვათა საქცილის განსჯა ციხეში კარგ ტონად არ ითვლება. თავისი წარსული წოტი ახაყვას, ზოგიც... გარეგანი დღის იწყების და საერთოდ, შინაგანად ვინ ხარ, რომ სხვებს მოკლდე ნაშუაქითსო, შენც ხომ მათსავით პატიმარი ხარ... ეს ვიცოდი, მაგრამ მაინც წამოვიცინე ცნობის მოყვარობამ, თანაც შევატყვე, რომ „ფოსტალიონი“ პატივს მცემდა, ამიტომ გადავწყვიტე მისი შინაგანი ბუნების „შესწავლა“.

— ერთ დროს თქვენი ჯგუფი კახთა აზნაზარებდა, — დავიწყე საუბარი.

— ჩვენი ბრალი არ იყო, სიტუაციამ გვიბიძგა, — თქვა უხალისოდ.

— ალბათ, ნანობ... — არა, არ ვნანობ, ის ბოროლები დასასჯელები იყვნენ, ვნანობ იმას, რომ დედას მივავყენ ტკივილი.

— უსამართლობა ყველა ქვეყანაში ხდება, მაგრამ ამისთვის არის ხელისუფლება, პროკურატურა, პოლიცია... უნდა მიგემართათ ამ უწყებებისთვის.

— დედარჩემმა და სხვებმაც ბევრჯერ შეაწუხეს გამგეობაც და მილიციაც, მაგრამ არაფერი გამოუვიდათ.

— სიმართლე მაინც სასამართლომ უნდა დაადგინოს, ასეთია კანონი.

— ბატონო ნაპოლონ, თქვენ გჯერათ დღევანდელი სასამართლოსი?! — მითხრა და მის სხეულზე დამცინავა ღიმილა გაიქვა.

ცხადია, არ მჯერა. მე ხომ საკუთარ თავზე ვინწინე სააკაშვილის სამართალი. მისმა კითხვამ უხერხულ მდგომარეობაში ჩამაგდო, საუბრის გაგრძელებას აზრი აღარ ჰქონდა, ეს შეხვედრა მან მომიგო.

— ხო, კარგი, კარგი, — ვუთხარი, მხარზე ხელი დავკარი და საკანში შევედი. გადავწყვიტე, მასთან საჩოთი-არო თემებზე აღარ მესაუბრა და საერთოდ დამეხებებია თავი. „კაცს თავისი გასჭირვებაა, მე კიდევ ვუჩხიკინებ“, არაა სწორი.

„ფოსტალიონის“ მორიგი შემოსვლის დროს საკანში გენერალთან ნარდს ვთამაშობდი.

— ირაკლიევიჩ, მოგივდათ არსენა ოქელაშვილი, — ირონიული ღიმილით მითხრა გვლივ მალე შეიქრა წრე და წიგნების გარჩევამ ცხარე კამათიც გამოიწვია. ზოგს მოსწონდა გვლინი და მისი საქმიანობა, ზოგიც ლანძღავდა, იყვნენ ნეიტრალურებიც, რომლებიც კამათში არ მონაწილეობდნენ. არც „ფოსტალიონი“ ჩარეულა კამათში, იგი სივრცეს ეწეოდა და მოკამათებებს ყურადღებით უსმენდა.

— რას ერჩი ამ კაცს, მაგას არ უთქვამს, რომ ოქელაშვილია... — არა, არსენა არაა, ის მდიდრებს ართმევდა და ღარიბებს ურიგებდა, ესენი კი ნაძარცვს ჯიბეში იღებდნენ, — თავისას „ანეზობდა“ გენერალი.

— მოდა, დაისაჯა კიდევ, — ვუთხარი და ისევ ნარდს მივუბრუნდი.

გაბრაქილევა იძინება

საქართველოს დამცვეა კი მისი განუყოფელი მემკვიდრისა და მოკავშირის რუსეთის ლანკავით დანიშნო. ფსევდოდემოკრატიის მიერ შემოკლებულ უმადურობის თხლის ყოველივე სასიკეთოს სჯობს და, თუ არა მართლმადიდებელი რუსეთი, ჩვენი „სტრატეგიული პარტნიორები“ ევროატლანტიკური სივრცედან საქართველოში დემოკრატიული აღვირახსნილობის ჩარბუხანას გამართავდნენ.

აპური - ივანიშვილის კისერზე

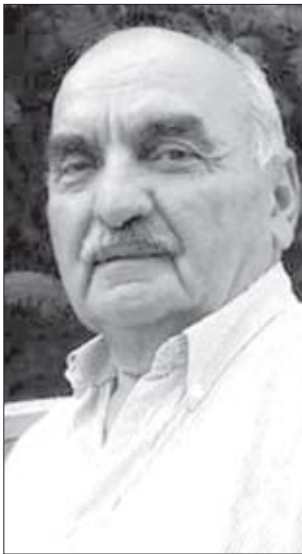
ყველა ხელმოცარული, გაკოტრებული, თუნდაც თაღლითი პოლიტიკოსობაში ეძებს ყბედობისა და ქარაფშუტა ქაქანის ასპარეზს. ისინი ბევრნი არიან. ნამდვილი სახით მათი დანახვა პირველ ეტაპზე არც თუ იოლია. პოლიტიკოსის ნიღაბს დიდი მონდომებით ირგებენ, რამეთუ ხალხის გაბითურების, მოტყუებისა და ძარცვის მექანიზმი აქ უფრო ეფექტურად მუშაობს. მთავარია, რომელიმე რეიტინგულ პარტიას მიენებო, როგორც წურბელა.

ტელეეკრანებიდან იბჭუტურე ყოველგვარი აბდაუბდა. თუ ვინმე ოპონენტი დაგისვეს საკამათოდ, სიტყვის თქმა არ დააცადო, ილაპარაკე ყველაფერზე, რაც შენ თვითონაც არ იცი და ვერც მსმენელი გაიგებს რამეს, სამაგიეროდ გამარჯვებულად ჩაითვლება, რაკილა მარტო შენ იქადაგე. დაგესვნიან კორესპონდენტები და შენც მარჯვნივ-მარცხნივ ფანტე ინტერვიუები. ახლა ტელეეკრანებზე მიგინვევენ და შენი დამზრალი გოგონის იუმორით ამცნე მთავარს, რომ აქაც ისეთი უმარალო ხარ, როგორც პოლიტიკაში.

მოდლა უნდა აჰყვას. ეს კი იმავნა გამოისახება, რომ აუცილებელია ევროატლანტიკური სივრცისკენ სწრაფვა; ნათლად შიშის საღვარეულოა ავღანეთში სისხლისღვრით სამომავლო დაცვა. ეს ყველაფერი უნდა მიმდინარეობდეს რუსეთის ოკუპანტობის აკომპანიმენტის თანხლებით; თუ პუტინზე ხაზაზივით ბილანდ შეიგინებ, მაშინ ხომ უდრეკ პოლიტიკოსად შემორჩები გაპოლიტიკოსებულ თაღლითთა გაღერეას.

შენი დასკვნები ყველაფერზე გააკეთე, რამაც ვერ ერკვევი. მერე რა, ლუარსაბ თათქარიძემ ნიგინი რომ არ იცოდა?! ფერი აკლდა თუ ხორცი, ყველაზე მცოდნე ვერ მოჰქონდა თავი? სანამ პოლიტიკაში ხარ, ყველაზე გავლენიანთა გვერდით ისუნსულე და მათთან ყოფნით ჩრდილი მიაყენე რეიტინგული პარტიის ავტორიტეტს. მეელი შესაძლებლობით ეცადე ხალხისთვის თავდადებულად გასაღდე. მაღალ ხმაზე დირიჯლე „საქართველო! საქართველო!“, ყოველგვარი დაპირებები ფანტე მარჯვნივ-მარცხნივ, რაც არ გაქვს და არც გექნება. ოღონდ იცოდე, ხალხს არაფერი ეშლება და, რომ გითმენს, ეს ავანსია. იზრუნე საკუთარ კეთილდღეობაზე, მოიხევე, რასაც კი შეძლებ; გაიბლიძე და გაიბერე იმ დონეზე, რომ გასკდომას ცოტადა დაგაკლდე. ნუ დაივიწყე, რომ შენც მოგვცე მავ პოლიტიკოსის დათმობა და შერცხვენილი ადრე თუ გვიან გამობუნცულდები ბლენძის ქონიანი ნაჭუჭიდან, რათა იქ ახლა სხვა შენნაირი შეძვრეს. დაჯექ, კვნიტე, რაც მოიხევე და გაფრენილ ძალაუფლებაზე ისინაწულე.

იღუნივით დაბანგულს ადაინათა გადის მარტვის საღვარეულონ ყოფნა მუდმივი ნუ გმო-

ნი. შინი სუბტურაპის ნებაზე არ უნდა აჯირითო ძვეყნისა და ხალხის კითხვადეობაზე ზრუნვა; ნურც ის დაბავიწყდება, რომ დრო ყოველთვის სიმატლის მოკავშირეა.

სულ კარგად იქნებოდნენ, ეგონათ „ნაციონალებს“, მაგრამ ნაიტყვებს კისერი. შინაგან საქმეთა მინისტრი — მერაბიშვილი დიდი ქადილის შემდეგ ციხის საკანში მოხვდა და ახლა ჩადენილი ცოდვების ამონებების სტადიაშია. როგორი ბრძნული ნათქვამია: დიდებებიდან არარაობამდე ერთი ნაბიჯი რომ არის. ნუთისოფლის წარმავლობა კი ყველაზე ძლიერ თანამდებობით გაზულუქებულ ბოროტ სულიერს უგრებს კისერს.

უდანაშაულო დანაშაულთა შიქარის ოსტატი მარაბიშვილი ახლა თითონ ზის საკანში და ფართობს ნაბიჯებით ზომავს და უსასრულოდ განედობს დროში მხარგრეობა ჭაობში ფართობაზე.

ძნელია ხალხის ნდობის მოპოვება და ისეთი სათუთია, რომ თვალიწინებით საჭიროებს მოფრთხილებას. უხეშად მოპყრობის შემთხვევაში, რაც ადამიანის ცხოველური განცხრობით დაუოკებელ გაუმადლობას ახლავს, ხალხის ნდობას კარგავს ისე, როგორც მინდია ბუნებასთან საუბრის უნარს. **ხელისუფლებაში მოსვლის პირველ ეტაპზე ნდობა და იმედის სხივი „ნაციონალებმა“ ხალხს გლოვად დაჯოჯოხეთად უქციეს, რაც ბუმერანგივით უკანვე დაუბრუნდა; ხალხი მათ ხსენებას და ბოროტ ნაფხურებს წყევლით იკლვებს. ბოლო კი ყველაისთვის ერთია: მაშინამდე არ იცოდა მარტვის მტყუნა, რომ ბრძნული გარბილია. მაშინამდე არ იცოდა მარტვის მტყუნა, რომ ბრძნული გარბილია. მაშინამდე არ იცოდა მარტვის მტყუნა, რომ ბრძნული გარბილია.**

ბიძინა ივანიშვილის ჩივილით ამოტივტივებული პოლიტიკოსები, ადრე ფსკარს სხვირით რომ სწავდნენ, ახლა მას ისე ამოივანენ, როგორც კარგ მოხუჩავენ ჩამოქიდავული აპური

რი სამშობლო. ურთიერთმტრობა, მომხვეჭელის გაუმადლობა, კარიერომანია და უფლის რწმენის სახელით ყოველივე სატანურის თავყვანისცემა მართლის სადავეებთან შემოგვეპარა.

განა ქართველმა ფეოდალებმა თავიანთი ეგოისტური ჟინის ზეგავლენით არ დააქეცმა ცეცხლ საქართველოში?! მითხუთმეტი საუკუნის დასასრულს ერთმანეთის ქიშპობითა და მტრობით დაუძლურებულნი საქართველომეცხრამეტე საუკუნის დასასრულს სულის ღვრით შეხვდა. **თუ არა ერეკლე მეორის რეაგინაციული ძალისხმევა, ახლა აღარც საქართველო იქნებოდა და ქართველი ხალხის არსებობის სტორიის დამტვერილი თარიღი მიმქრდა მოგონებასავით გაუჩინარდებოდა.**

ურთიერთნდობა, ძმური და მეგობრული თანადგომა. განა რუსეთში საამაყო არ იყო ქართველის სახელის ხსენება? ვის აღიზიანებდა ორი მართლმადიდებელი ერის ესოდენი ძმური ურთიერთობა? იმას, ვინც ერთ დროს მძლავრ, უაღრესად განვითარებულ, ინდუსტრიულ-აგრარულ საქართველოს ბანანის რესპუბლიკების დონის იქით მიათრევს დემოკრატიის დამცველის ყბაღია ქადილით.

საპარტიოლო დამცვეა კი მისი განუყოფელი მემკვიდრისა და მოკავშირის რუსეთის ლანკავით დანიშნო. ფსევდოდემოკრატიის მიერ შემოკლებულ უმადურობის თხლის ყოველივე სასიკეთოს სჯობს და, თუ არა მართლმადიდებელი რუსეთი, ჩვენი „სტრატეგიული პარტნიორები“ ევროატლანტიკური სივრცედან საქართველოში დემოკრატიული აღვირახსნილობის ჩარბუხანას გამართავდნენ.

აბაღმა სამხედრო მინისტრმა რამხელა ტვირთი მოხსნა მიშას, ავღანურ ცალხარაიან უღელში თვითონაც რომ შერგო თავი და ახლა ერთად მიაპროებენ ნატოს დაპირებებით ამჩატებულ და ქართველი ვაჟკაცების სისხლით გაპოხილ

ცოდვას. არადა საკავშირი ამ დანაშაულს გრძნობდა, იქვეცა ცეცხის დაღუპვას მაქსიმალურად რომ აწუმათებდა. **ბიძინა ივანიშვილის რეიტინგით ამოტივტივებული პოლიტიკოსები, ადრე ფსკარს ცხვირით რომ სწავდნენ, ახლა მას ისე ამოივანენ, როგორც კარგ მოხუჩავენ ჩამოქიდავული აპური.** როგორი თავდაჯერებით გვარწმუნებენ, რომ ავღანეთიდან სამშობლოს ვიცავთ. ოსეთის მავთულხლართები თვით გორში რომ გაატარონ არაფერია, მთავარია ოკენანეში გადაკარგულმა ვანუბტუმ არ სცნოს და ნატომ მადლობა გამოუცხადოთ ავღანეთის ავანტიურაში ესოდენი თავდაყირა გადაშვებისთვის.

„ნაციონალებს“ ეგონათ, რომ ძალაუფლება საშუალოდ იგდეს ხელთ და მომკითხველი აღარავინ ჰყავდათ. კანონი და სამართალი თავიანთ ფაქტობრივ შეაბეს და ქვეყნის ამოსაგდებად დაჯიშებდნენ. ხალხიც საბოლოოდ დაბეჩავებულად ჩათვალეს და ყოველგვარი მორალური, ზნეობრივი, სულიერი თუ ტრადიციული ფეხქვეშა გაიგდეს თვითდაჯერებული ყვეგნის როკვას აყოლილებმა.

უმართლებლობა მესვეურებმა უნდა იცოდნენ, რომ მათზე არანაკლებად იბრძოლეს სხვებმაც „ნაციონალთა“ ბიძური ძალადობის დასამხოვად, რომელთაც მხოლოდ საქართველოს ბედნიერი მომავლის პერსპექტივები ამძრავებდათ და არავითარი თვითგანდიდების ეგოისტური მიზნები არ უბურღავდათ ტვინს.

ხალხი როგორი მოუთმენლობით ელოდებოდა კბილაშვილის ყოველ გამოსვლას საშინელ დანაშაულთა ჩამდენი მაღალჩინოსნების მხილველ შესახებ. დამნაშავეთა სამართლიანი პასუხისგების მექანიზმი აგორებას იწყებდა, მაგრამ შემოვლოდა დემოკრატიის

ნიღბიანი დასავლეთი. ატყვებს თითის ქნევა და, ადრე ნაციონალთა პარტიის დროს ყრუმუნჯები რომ გვეგონა, საუცხოო სმენის და მეტყველების ენერგია აღმოაჩნდათ მათივე ლაქია ნაციონალების შეღამაზევაში, რომელთაც ხალხის ისეთი რისხვა ინენიეს, რომ ამერიკა კი არა, სატანის მთელი ნაბირი ველარაფრით ველარ წამოაყენებს.

გამოსაძიებელ პირებს სასამართლოში ისე ანთავისუფლებენ, იფიქრებ, კულისებში ვილდოებს ხომ არ აძლევენ. პროკურორებზეც გულაჩუყებულები ალაპარაკდნენ, ისინი რეჟიმის მძევლები იყვნენ. ნაციონალებმა ყველა წინამორბედი პროკურორი გაანთავისუფლეს და ისეთები დანიშნეს, ინსტიტუტიდან გაპროკურორებულებს ნაპოები ისევე რომ ეტყობოდათ. მათი ერთადერთი მოვალეობა იყო, ხელისუფლების დავალებით ცრუ ბრალდებების შეთითხვნა. სამაგიეროდ ბლენძის ძალაუფლებით შენელებული, ყოველმხრივ უზრუნველყოფილი სასათბურე განცხრომა არ აკლდათ. თურმე ესენი ხელისუფლების მძევლები იყვნენ. მაშინ უდნაშაულს ადამიანებს აპატიმრებდნენ, დღეს საქმეებს ისევე ეს მძევლები იძიებენ.

პროკურორობის, მოსამართლის, თბილისის მერიის იურისტთა გამოცდები ბრწყინვალედ რომ ჩააბარა და არც ერთბაშა არ გაუშვეს, რომელთაც „ქართული ოცნება“ მიაჩნდა ამგვარი ძალადობრივად ხსნად და მის გასანაპარკებლად თანაშემწეობაზე იბრძობდა, რა სტატუსი შეიძლება მიენიჭოს? იძებ ის უფრო იყო მკაცრი და მკაცრად მოხსენიებული კი ხელი-სუფულის მსუყად ნაკვეთი ნაბაზაი.

სავი სოფნივილი

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„ამერიკელს ბოლომდე ჯერ კიდევ ვერ გაუშკაპვიან, თუ რა იყო 11 სექტემბერი. არაა დამტკიცებული, რომ სწორედ ავღანეთის ტერიტორიიდან განსოცირდა ეს ტერორისტული აქტი, არაა დამტკიცებული, რომ სწორედ განსოცირდა განსოცირდა ის. ქველი განსაზღვრა, თუ როგორ შეიძლება ავღანეთის ხეობიდან, სადაც მომადგენელი კი არ მუშაობს, ემართათ ეს რთული ოპერაცია, რომელშიც ჩართული იყო აშშ-ის 32 სამსახური.“

ჰეროინის ქარი ავღანეთიდან

ოპიუმის ყაყაჩო. ყვავილი, რომელსაც ძალზე ხანგრძლივი ისტორია აქვს. მისი სახელწოდება ლათინური წარმოშობისაა და თარგმანში „ძილის მომტანს“ ნიშნავს. როდესაც ყაყაჩო აყვავდება, გამოჩნდება მისი ნაყოფი — პატარა კოლოფები, რომლებიდანაც ოპიუმს იღებენ. ოპიუმი არის გასქელებული რძიანი წვენი, რომელიც სამედიცინო პრეპარატებისა და ყველაზე საშიშელი ნარკოტიკული საშუალების — ჰეროინის დასამზადებლად გამოიყენება.

გაბრკელება. დასაწყისი იხ. №23 (210)

ზინო არლაკი, გაეროს ნარკოტიკებისა და დამნაშავეობის სამმართველოს აღმასრულებელი დირექტორი:
— ამერიკელები ამბობენ, რომ ავღანეთი სრულად დაფარულია ყაყაჩოს პლანტაციებით. სინამდვილეში ეს პლანტაციები ათვისებული მიწების სულ რაღაც 1,5%-ს იკავებს. უშუალოდ ყაყაჩოს კულტივაციით დაკავებულია მოსახლეობის მხოლოდ 6 პროცენტი. ადამიანების წარმოსახვაში ავღანეთის ყაყაჩოს პლანტაციები და ნარკონარმოება წარმოსახულია ისე, თითქოს მისი დამარცხება შეუძლებელია, მაგრამ, თუ რეალურ ციფრებს დავეყრდნობით, ამოცანა საკმაოდ შესრულდება.

რეაგ და ძირფსვიანად ამოქირკვა უფრო იაფი დაჯდება, ვიდრე მთელ მსოფლიოში სირბილი, უამრავი ლაბორატორიის ლიკვიდაცია, იმ არხების, ტრაფიკანტების ქანა, რომლებიც ავღანეთისა და სხვა ადგილებიდან მოდიან მოდერნიზებული მსოფლიოს. ეს სიმსივნე-სავითაა. შეიძლება მატასტაზებთან გრძობა — ქალაქის, ფულის, დროის სარკვევა შედეგების გარეშე ან თავად სიმსივნის განადგურება. ოპიუმის ყაყაჩოს კულტივაცია არის ის სიმსივნე, რომელიდანაც იწყება ყველაფერი.

რაც შეეხება ნარკონათესების განადგურებას ჰაერშიდან ქიმიკატების მოფანტვის გზით, ამერიკელები ამ საკითხთან დაკავშირებით აცხადებენ, რომ ამან, შესაძლოა, ავღანეთის მთელ სოფლის მეურნეობას ავნოს და ნარკოპლანტაციების მომიჯნავე კეთილშობილი კულტურების ნათესებიც განადგურდეს. ამასთან, თავად ამერიკელები იმავე მეთოდს აქტიურად იყენებენ კოლუმბიასა და მექსიკაში — ქვეყნებში, სადაც ამერიკაში გასაგზავნი ნარკოტიკების ძირითადი რაოდენობა იწარმოება.

ტინარკოტიკულ ბრძოლაში. ჩვენ ვხედავთ, რომ აშშ-ს მხარეშია უამრავი ლათინოამერიკული ქვეყნები კოქაინის მოყვანასთან და წარმოებასთან გრძობა პრაქტიკულად შეუძლებელია. ამიტომაც, რომ ამერიკელები ცდილობენ ლათინოამერიკული კოქაინის ტრანზიტის ქვეყნებში ბარბარული ტრანზიტის დაზიანებას, რათა მასსიმართლად აღუდგას წინ ამერიკის შეერთებული შტატებში კოქაინის მოხვედრას.

კიდევ ერთი მიზეზი, რომლის გამოც ამერიკელები უარს ამბობენ ავღანურ ნარკონარმოებასთან ბრძოლაზე, არის ის, რომ ეს ბრძოლა განაპირობებს ახალ მსხვერპლს იმ სამხედრო მოსამსახურეთა შორის, რომლებიც ავღანეთში ტერორიზმის წინააღმდეგ იბრძობენ.

იური კრუანოვი:
— ნატოს ქვეყნები მთლიანობაში, მათ შორის ევროპული ქვეყნებიც, ყოველწლიურად კარგავენ დაახლოებით 10 000 ადამიანს მხოლოდ ავღანური ჰეროინის წყალობით. იმავე ავღანეთში ყოველწლიურად იღუპება 50-ჯერ ნაკლები ადამიანი ნატოს ძალების შემადგენლობიდან. ამის გამო ჩნდება კითხვა: მაინც სად არის უფრო სახიფათო გარემო სამხედრო მოსამსახურეთათვის — თავად ავღანეთში თუ იმავე ნატოს ქვეყნებში? აქ არ ვახსენებ რუსეთს, სადაც ყოველწლიურად 30 000-ზე მეტი ადამიანი იღუპება. როდესაც ნატოელი სამხედროები ამბობენ, რომ ნარკოპლანტაციების განადგურება განაპირობებს სამხედ-

როებს შორის სიკვდილიანობას, ისინი იქნებ საკუთარ სიცოცხლეს უფრო უფრო ხილდებიან, ვიდრე თავიანთი მოქალაქეების სიცოცხლეს? მათ ხომ სთხოვენ, რომ უფრო აქტიურად იმოქმედონ ნარკონარკონების წინააღმდეგ ქვეყანაში, სადაც მათ საკუთარ თავზე აიღეს პასუხისმგებლობა და ამას უუბნებინ არა იმის გამო, რომ დაიცვან ვიღაც მთავარზე მყოფი, არამედ იმისთვის, რომ, უპირველეს ყოვლისა, დაცულნი იყვნენ მათივე მოქალაქეები, რომლებიც ევროპის ქვეყნებში ცხოვრობენ.

ამერიკელები ყაყაჩოს პლანტაციების განადგურებაზე უარს იმის გამოც ამბობენ, რომ ვითომდა ზრუნავენ დატაკ ავღანელ გლეხებზე, რომელთაც ფულის გამოშვებების ერთადერთი საშუალებად ყაყაჩოს მოყვანა დარჩენიათ.

მეტს შეადგენს. თუ ჩვენ გავანადგურებთ ოპიუმის ყაყაჩოს ნათესებს, ჩვენ წინააღმდეგ განაგრძობს ქვეყნის მოსახლეობის მნიშვნელოვან ნაწილს, რადგან ისინი ანაზღაურების გარეშე დარჩებიან. ნატო კი ვერ დაუშვებს იმას, რომ უღატაკესი ქვეყნის — ავღანეთის ხალხი არსებობის საშუალების გარეშე დარჩეს.

აბდულ ალი სარაჟი, ავღანეთის პრინცი:
— ავღანეთი მუდამ იყო სანოქლო-სამეურნეო ქვეყანა. მოსახლეობის 87 პროცენტი სოფლის მეურნეობაში იყო დაკავებული. ჩვენ ვანარმოებდით კვების პროდუქტებს არამარტო საკუთარი მოსახლეობის გამოსაკვებად, არამედ საექსპორტოდაც. ავღანეთში, ჯალალაბადში, მოგვყავდა სხვადასხვა კულტურის უზარმაზარი რაოდენობა. ჩვენ შეგვიძლია ვანარმოებდით ყველაფერს, რაც საჭირო იყო ჩვენთვის და ის ძალიან ძვირად ფასობს მსოფლიო ბაზარზე. ჩვენ გვქონდა ფორთოხლის პლანტაციები, ჩვენთან ათასობით ტონა ფორთოხალს აფასებდნენ და რუსე-

ჯიმი აბატური, ნატოს ყოფილი პრეს-მდივანი, ამჟამად ნატოს გენერალური მდივნის სპეციალური წარმომადგენელი ამიერკავკასიისა და ცენტრალური აზიის ქვეყნებში:
— ნარკობრუნვა ავღანეთის ეკონომიკის შესამდგურ-

ვიქტორ ივანოვი, ნარკოტიკების ბრუნვის კონტროლის რუსეთის ფედერალური სამსახურის უფროსი:
— ნარკოტიკების ბრუნვის განადგურება

იური კრუანოვი, მწერალი და პუბლიცისტი, რუსეთის სახელმწიფო, პოლიტიკური და საზოგადო მოღვაწე:
— ამერიკის შეერთებული შტატები ლიდერია ან-

თში გზავნიდნენ. ახლა სადმე იპოვნით თუნდაც ერთ ძირს? ჩვენ გვქონდა საკუთარი წარმოება. 30 წლის წინ ავღანეთში ყველაფერი იწარმოებოდა. ავიღოთ თუნდაც ის ტანსაცმელი, რომელიც ახლა მაცვია. დღეს თუ მთხოვთ, გავიხადო ყველაფერი, რაც ავღანეთში არ არის დამზადებული, მე თქვენ წინაშე შიშველს მომიწევს ჯდომა.

რატომ მოჰყავთ ყაყაჩო ავღანელ გლეხებს? იმიტომ, რომ შემოსავლის სხვა წყარო არ არსებობს. ავღანეთში ხომ, როგორც უკვე გითხარი, ამერიკელებმა გაანადგურეს აბსოლუტურად ყველაფერი და არ არის საშუალება, სხვა სფეროებში საარსებო სახსრები გამოიმუშავონ. ყაყაჩო კი ჩვენს კლიმატურ პირობებში, თვით გვალვების დროსაც კი, ადვილად და სწრაფად ხარობს. ამას ვერ იტყვი თუნდაც ხორბალზე ან ბამბაზე, რომლებიც განსაკუთრებულ ზრუნვასა და დროს საჭიროებს, რომ გაიხაროს. ამასთან, ავღანელი გლეხების უმეტესობა დამოკიდებული გლეხები არიან. მათ მინა საკუთრებაში არ გააჩნიათ. მინის მფლობელი არის ლენდლორი, რომელიც ქირაობს გლეხებს ოპიუმის მოსაყვანად. ლენდლორი თუ ბრძანებს, რომ სარეველს მოიყვანონ და ამისთვის ფულს გადაიხდის, გლეხები სარეველს მოიყვანენ. იგივე ხდება ოპიუმის შემთხვევაშიც. გამოდის, რომ გლეხი უბრალოდ დაქირავებული ძალაა.

მოდით, გლეხები ბამბის მოყვანაზე ვამუშაოთ. ვიყიდოთ მათგან ბამბა, ვამუშაოთ ასევე ბამბის ზეთის წარმოებაში, ამით ისინი გაცილებით მეტ ფულს გამოიმუშავებენ. მერწმუნეთ, ავღანელ გლეხებს არ სურთ ყაყაჩოს მოყვანა, მაგრამ მათ არ გააჩნიათ არჩევანის საშუალება. როდესაც გლეხი სიკვდილსა და სიცოცხლეს შორისაა გამოკიდული, როდესაც მას არ აქვს ფული და სხვა შემოსავალი, ცხადია, ის აიღებს ფულს იმაში, რომ მოიყვანოს ოპიუმის ყაყაჩო და არ მოკვდეს.

ზინო არლაკი:
— ყოველწლიურად ავღანეთში მილიარდ დოლარს ხარჯავენ, სინამდვილეში კი გაცილებით ცოტა ფულია საჭირო, რომ ოპიუმის ყაყაჩო სხვა კულტურებით იქნეს ჩანაცვლებული. საერთაშორისო საზოგადოებას არ უჯერებს გაერთიანებული ერების ორგანიზაციაც. იქ ამ დრომდე ვერ შეიმუშავეს

ბანკები საკრედიტო დაწესებულებებიდან სადევოზიტო-საკრედიტო ორბანიზაციებად იქცნენ. სადევოზიტო ანგარიშებზე სახსრების ბანთავსებისთვის მავროცენტები თავიანთ კლიენტებს პროცენტსაც კი უხდოდნენ. ხანდახან ისინი ზედმეტად ხელგაშლილი იყვნენ, მაგრამ არა იმიტომ, რომ ასეთი გუნების ადამიანები იყვნენ, არამედ იმიტომ, რომ მათ მოახერხეს საკუთარი ვალდებულებების ნაწილობრივი (არასრული) დაფარვის სისტემის ლიბალიზაცია.

უარყოფითი პროსენტი: კაპიტალიზმის სასიკვდილო სივრცე

დღეს, XXI საუკუნის დასაწყისში უამრავი ისეთი მოვლენის მოწმენი ვართ, რომლებმაც, შესაძლოა, ჭეშმარიტად გლობალური და შორსმომავალი შედეგები განაპირობოს. ერთ-ერთი მათგანი 2013 წლის გაზაფხულზე დაიწყო და ეხება სადევოზიტო ანგარიშებზე ბანკების უარყოფით პროცენტო განაკვეთებზე გადასვლასთან დაკავშირებულ მსჯელობას ევროკავშირში. ზოგიერთებს ეს საკითხი, შესაძლოა, ნაკლებმნიშვნელოვნად მოეჩვენოს სხვა უფრო კაშკაშა და უფრო ფართოდ განხილვადი სახის ფონზე, მაგრამ უარყოფით პროცენტზე გადასვლის ევროპულ პერსპექტივებში მნიშვნელოვანი „გარდატეხის“ ნიშნები იკვეთება: ან ნგრევა, ან იმ საბანკო სისტემის გეგმაზომიერი გარდაქმნა, რომელიც დასავლეთში ჯიუტად და გააზრებულად შენდებოდა რამდენიმე საუკუნის განმავლობაში. ეს საბანკო სისტემა დასაწყისიდანვე იყო ბირთვი, გულისგული საზოგადოების იმ მოდელისა, რომელსაც, როგორც წესი, კაპიტალიზმს ვუწოდებთ. ამჟამინდელი საბანკო სისტემის განადგურება სესხის პროცენტებზე აგებული კაპიტალიზმის აღსასრულს ნიშნავს.

რების გამოკლებით. მაგრამ ამგვარი საპროცენტო განაკვეთები არის კონსერვატიული ყოყმანის შედეგი, რაც ბანკის დანაკარგებზე განაპირობებს. ამგვარი უსიამოვნებები ხანდახან ხდება, მაგრამ ეს არ განიხილება ცხოვრების ნორმად. ბანკირებმა თავიანთი სადევოზიტო-საკრედიტო პოლიტიკა პროცენტების დადებით ნომინალურ მნიშვნელობებზე ააგეს და იმის იმედად, რომ რეალური პროცენტებიც დადებითი იქნებოდა. მაგრამ XXI საუკუნეში მოხდა ის, რასაც ადგილი არ ჰქონია არც XX და არც XIX საუკუნეში — გაჩნდა სადევოზიტო ოპერაციების ნომინალური უარყოფითი პროცენტები.

აქტიური ოპერაციების უარყოფითი პროცენტის ყველაზე ნათელი მაგალითია იაპონიის ცენტრალური ბანკის რეფინანსირება. იქ, უკვე რამდენიმე წელია, ბანკი ფულს ურიგებს კომერციულ ბანკებს პრაქტიკულად უფასოდ (უფრო სწორად, დაბალი უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთით — 0,25%). კომერციული ბანკები კრედიტებს დაბალი სიმბოლოური დადებითი საპროცენტო განაკვეთით.

მაგალითად შეიძლება ავიღოთ აშშ-ის საბანკო სისტემა. იქ გარკვეული წლების მანძილზე უარყოფითი იყო საკრედიტო ოპერაციების რეალური პროცენტები. ამერიკელ ბანკსტრუქტურებს კრედიტები არ აძლევთ აუცილებელ ანაზღაურებას. შესაძლოა, ვინმე მოთქვას, რომ, უკანასკნელში მონაცემების თანახმად, 2012 წელს აშშ-ის ბანკებმა 141 მილიარდი დოლარის ოდენობით მიიღეს მოგება და ეს სასიხარულო ცნობა მთელმა მსოფლიომ შეამჩნია. მაგრამ ამ ციფრმა არავინ უნდა მოატყუოს. ჯერ ერთი, თვით ყველაზე გაყვანილი ბანკებისა და კომპანიების შემთხვევაშიც კი შეუძლიათ, რომ მძლავრი საბიუჯეტო კეცების შემდეგ გარკვეული დროის მანძილზე შემოსავლიანობა აჩვენონ. მაგრამ შემდეგ, როდესაც კეცა წყდება, ამგვარი ბანკები კვლავ კომპლექსურ მდგომარეობაში გადადიან.

უკანასკნელი ფინანსური კრიზისის პერიოდში აშშ-ის ფედერალური ბიუჯეტიდან ქვეყნის საბანკო სისტემაში „ჩაისხა“ თითქმის ორი ტრილიონი დოლარი. მალე ამ მძლავრი კეცის ეფექტი ამოინურა. მეორეც, ამერიკული ბანკების შემოსავლების ძირითადი ნაწილი უკვე გადასულია არა საკრედიტო ოპერაციების, არამედ ფასიან ქაღალდებში სპეკულაციური ინვესტიციების გზით უზრუნველყოფაზე.

მთელ რიგ ქვეყნებში უკვე იყო მცდელობები, უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთები გაცნობიერებული ოფიციალური პოლიტიკის რანგში აეყვანათ. პირველად

როგორ უიქმნა ფულის პაპრიდან კითხვის მანქანა

ბურჟუაზიული რევოლუციების შემდეგ ევროპაში მეტროცენტრები მინისტრებისგან ამოცოცდნენ, იმ დროიდან მოყოლებული ისინი პატივცემულ მოქალაქეებად იქცნენ და მიენიჭათ ტიტული „ბანკირი“. იმის წყალობით, რომ მავროცენტო ბანკებისგან მალე მოიხვედრა კალაფულა, მათ დაიწყეს ისეთი კანონების დანერგვა, რომლებიც უზრუნველყოფდა მათ ქლავამოსილებას. თუ ადრე მეტროცენტრები ფულს საკუთარი ჯიბიდან აპროცენტებდნენ, ახალ დროში ისინი სულ უფრო მეტად ეყრდნობოდნენ კლიენტების ფულის მოზიდვას — საბანკო დეპოზიტებს.

ბანკები საკრედიტო დაწესებულებებიდან სადევოზიტო-საკრედიტო ორბანიზაციებად იქცნენ. სადევოზიტო ანგარიშებზე სახსრების განთავსებისთვის მეტროცენტრები თავიანთ კლიენტებს პროცენტსაც კი უხდოდნენ. ხანდახან ისინი ზედმეტად ხელგაშლილი იყვნენ, მაგრამ არა იმიტომ, რომ ასეთი გუნების ადამიანები იყვნენ, არამედ იმიტომ, რომ მათ მოახერხეს საკუთარი ვალდებულებების ნაწილობრივი (არასრული) დაფარვის სისტემის ლიბალიზაცია.

რას ნიშნავს ეს? ეს იმას ნიშნავს, რომ მოზიდული ფულადი სახსრების ყველა ერთეულზე (ოქრო ან კანონიერი ფულადი ნიშნები ქვეყნად) მათ შეეძლოთ გაეცათ ამ ერთეულზე მეტი ღირებულების არანაღდი კრედიტები. თავიდან ეს შეიძლებოდა ყოფილიყო ერთ-ნახევარი ერთეული, მაგრამ, როგორც ცნობილია, მადა ჭამაში მოდის. და ცოტა ხანში კანონიერი ფულის ყოველ ერთეულზე მათ თავის-

ფულად შეეძლოთ შეექმნათ 10 საკუთარი ერთეული. შეიქმნა პაპრიდან ფულის კეთების გენიალური მოსაპარი მანქანა. მისი შეუფერხებელი მუშაობის პირობა უნდა გამხდარიყო სადევოზიტო ანგარიშებზე ფულის დინება. ამიტომაც მეანაბრებებს მშვენიერ პროცენტებს უხდოდნენ იმისთვის, რომ საკრედიტო ოპერაციების საშუალებით კიდევ უფრო მეტი ფული ეშოვათ. ერთგვარი საველე პირამიდა ხანდახან იშლებოდა მეანაბრებების მასობრივი შეტევების გამო. ამ პრობლემებს საბანკო გაკოტრებას ან საბანკო კრიზისს უწოდებდნენ ხოლმე.

ლიბერალიზმისა და მონეტარიზმის აყვავება: ფულის ჭარბი წარმოება და გარდადი პროცენტი

გადმოვიწვლოთ ჩვენს დროში. გასული საუკუნის 70-იან წლებში ცენტრალური ბანკების „საბეჭდი მანქანებიდან“, რომლებიც კანონიერ ნაღდ ფულს უშვებდნენ, მოიხსნა „ოქროს მუხრუჭები“, ანუ გაუქმდა ფულის ემისიის (გამოშვება) დამოკიდებულება ოქროს მარაგზე. განხორციელდა გადასვლა ოქრო-დოლარის სისტემიდან ქაღალდ-ფულის სისტემაზე. კანონიერი ფულის რაოდენობა მნიშვნელოვნად იზრდებოდა, ამავდროს იზრდებოდა დეპოზიტები, კიდევ უფრო სწრაფად იზრდებოდა არანაღდი ფულის მასა, რომელსაც ბანკები კრედიტორების პროცენტში ქმნიდნენ.

საბანკო კაპიტალიზმის პირობებში დაიწყო მისი მთავარი პროდუქტის ჭარბად წარმოება. დიდი ხნის მანძილზე ამ ჭარბწარმოებას ვერავინ ამჩნევდა, რადგან ფულადი

პროდუქციის ლომის წილი არა სასაქონლო, არამედ ფინანსურ ბაზრებზე მოდიოდა. მთელი დატვირთვით მუშაობდნენ არამარტო „საბეჭდი მანქანები“, არამედ პროზაგანდული მანქანებიც. მსოფლიოს თავს ახვევდნენ ლიბერალიზმისა და მონეტარიზმის იდეოლოგიას, ურომლი-სოდაც ვერ გაიბრუნებოდა ფინანსური ბაზრები და ვერ შეიქმნებოდა მუდმივად მზარდი მოთხოვნა „საბეჭდი მანქანების“ პროდუქციაზე.

XXI საუკუნის დასაწყისში უკვე აღინიშნებოდა ფულადი მასის ჭარბად წარმოების ნიშნები. ამ კვლავწარმოების მიზეზებსა და მექანიზმზე აქ არ ვისაუბრებთ, მაგრამ შეგვიძლია აღვნიშნოთ, რომ ნებისმიერი პროდუქტის ჭარბად წარმოების მთავარი ნიშანი მასზე ფასის ვარდნაა. ზუსტად იგივე ემართებოდა ფულს: მისი ჭარბად წარმოება განაპირობებს საკრედიტო და სადევოზიტო პროცენტების შემცირებას.

ფულის ჭარბად წარმოება სხვა დროსაც მოხდარა, მაგრამ შემდეგ კრიზისების შედეგად აღადგინდნენ ხოლმე ბალანსს ფულად მოთხოვნასა და შეთავაზებაზე. უკანასკნელი ფინანსური კრიზისი კი გლობალური იყო. ამან მკვეთრად გაართულა თანასწორობის აღდგენა. ფულის ცალსახა სიჭარბე, უკვე რამდენიმე წელია, სახეზეა. ამ დასკვნის გასაკეთებლად სულაც არაა აუცილებელი რთული მაკროეკონომიკური გათვლები. საკმარისია ბანკების აქტიური და პასიური ოპერაციების საპროცენტო განაკვეთების გადახედვა. „ოქროს მილიარდის“ ზონაში ცენტრალური ბანკების საპროცენტო განაკვეთები ჯერ კიდევ უკანასკნელი საბანკო კრიზისის დაწყებამდე შეეხო. მაგრამ საუბარია რეალურ საპროცენტო განაკვეთებზე. ეს უკანასკნელი ითვლება, როგორც ნომინალური, ვალუტის კურსის შეცვლის ან ინფლაციის შემთხვევაში ფულის გაუფასუ-

დასავლეთი უარყოფით პროცენტზე გადასვლა

მოკლედ რომ ვთქვათ, უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთები როგორც აქტიური (კრედიტები), ასევე პასიური (დეპოზიტები) საბანკო ოპერაციებს ჯერ კიდევ უკანასკნელი საბანკო კრიზისის დაწყებამდე შეეხო. მაგრამ საუბარია რეალურ საპროცენტო განაკვეთებზე. ეს უკანასკნელი ითვლება, როგორც ნომინალური, ვალუტის კურსის შეცვლის ან ინფლაციის შემთხვევაში ფულის გაუფასუ-

ბანკები ტრადიციული სადეპოზიტო-საკრედიტო ორბანიზაციებიდან კონტროლისა და აღრიცხვის ცენტრებად გადაკეთდება, მაგრამ არა ფინანსური აქტივებისა და დინეების, არამედ შრომისა და წარმოების კონტროლის უწყვეტად. უფრო ზუსტად რომ ითქვას, ისინი გააკონტროლებენ ადამიანის ძეგვასა და აზრებსაც.

დაიჯესტი

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ეს შედეგის ცენტრალურმა ბანკმა გააკეთა. მან ექსპერიმენტის ჩატარება გადაწყვიტა და 2009 წლის ივლისიდან უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთები დაანერგა სახსრებზე, რომლებსაც კომერციული ბანკებისგან საკუთარ დეპოზიტებზე ათავსებდა (-0,25%). ეს იმით იყო მოტივირებული, რომ ვითომდა კომერციული ბანკები უნდა შემოეზღუნებინათ ეკონომიკის კრედიტირებისკენ. უარყოფითი განაკვეთების ყველაზე აქტიური მხარდამჭერი შედეგით ცენტრალური ბანკის მმართველის მოადგილე, მონეტარიზმის საკითხებში აღიარებული ექსპერტი, ამერიკის ფედერალური რეზერვის მეთაურ ბენ ბერნანკესთან ახლო კავშირში ყოფილან სვენსონი გახდა.

ამჟამად უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთების შემოღების შესახებ აკადემიურ წრეებში მსჯელობენ, მაგრამ მის შემოღებაზე რაიმე მინიმუმ ბერნანკეს ჯერ არ გაუცხებია. ზოგიერთი ქვეყნის ცენტრალური ბანკები აცხადებენ, რომ ყურადღებით შეისწავლიან შედეგის გამოცდილებას. მას პირველმა დანიის ცენტრალურმა ბანკმა მიბაძა და 2012 წლის ივლისში ევროსთან დაკავშირებით კრონის კურსის მერყეობის შესაჩერებლად უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთი შემოიღო. 2013 წლის თებერვალში ინგლისის ბანკმა განაცხადა, რომ უარყოფითი განაკვეთებს ეკონომიკის სტაბილიზების შესაძლო ვარიანტად განიხილავს.

2012 წელს დეპოზიტებზე უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთი დაანერგეს შვეიცარიის ნაშყვანმა ბანკებმა, რათა ეს წინ აღუდგას შვეიცარული ფრანკის კურსის მკვეთრ ზრდას ევროპის სხვა ქვეყნებიდან მოდინებული იმ ფულის გავლენის შედეგად, რომლის მფლობელებსაც ევროპის საფლოკრონისგან გადაარჩენა სურდათ. თვით საბანკო საიდუმლოების დემონტაჟის პირობებშიც კი ევროპელებისთვის შვეიცარიის ბანკები გაცილებით უფრო მიმზიდველი აღმოჩნდნენ, ვიდრე გერმანული ან ფრანგული ბანკები.

იქნება პარადოქსული სიტუაცია: ფინანსური კრიზისის შემდეგ მსოფლიოში გაჩნდნენ ბანკები, რომლებიც ახსოვლთაურად არ ჰგავნან სადეპოზიტო-საკრედიტო ორბანიზაციებს, რომლებიც, სულ მცირე, ორი ასწლეულის მანძილზე არსებობდნენ.

კვიპროსის მოვლენების შემდეგ სხვადასხვა წრის წარმომადგენლები დაფიქრდნენ მარტივ საკითხზე: რას წარმოადგენს კლიენტის ოპერაციები ბანკების სადეპოზიტო ანგარიშებზე საკუთარი ფუნქციის განთავსებისას? ქონების შენახვა, ინვესტირება, კრედიტირება? ეს თეორიული საკითხია. პრაქტიკულ ასპექტში კი ეჭვი არავის ეპარება, რომ დეპოზიტებზე არსებული ფულის კონფისკაცია

განხორციელდება იმ მოცულობით, რა მოცულობითაც ბანკების გადასარჩენად იქნება საჭირო.

და ისევ პარადოქსული სიტუაცია: დღეს სადეპოზიტო ანგარიშებზე განთავსებული თანხების დაკარგვის ძალიან დიდი რისკია. ითვლება, რომ საბანკო ეკონომიკის პირობებში ნებისმიერი რისკი კომპენსირდება მოგების დაპირებით. მაგრამ ბანკების შემთხვევაში სადეპოზიტო პროცენტების სახით არანაირი მოგების დაპირება არ არსებობს. უფრო მეტიც, კლიენტებმა იქით უნდა უხადონ ბანკებს ფული იმისათვის, რომ მათ სადეპოზიტო ანგარიშებზე განთავსონ სახსრები. ცხადია, ამგვარი სიტუაცია აბსოლუტურად ეწინააღმდეგება საბანკო ეკონომიკის პრიციპებს და თანამედროვე მეცხსეულობის კაპიტალიზმს. საბანკო სისტემაში კლიენტებისთვის ყველაზე ხარისხიანი სერვისი, მაგრამ ბანკსტრეგებს მათრახი მზად აქვთ.

მეფასური კაპიტალიზმის დასასრული. რა იქნება შემდეგ?

თავის დროზე კარლ მარქსმა „კაპიტალის“ მესამე ტომში დააფუძნა თეზისი სახელით „მოგების ნორმის კლების ტენდენცია“. როგორც თეზისის სახელწოდებშია დაწვრილებული, კაპიტალიზმის დროს, თვით ეკონომიკის ამ მოდელის თვისებების გამო, არსებობს საერთოეკონომიკურ მასშტაბში მოგების ნორმის კლების ტენდენცია.

კაპიტალიზმის დროს მოგება, როგორც ცნობილია, სამი სახით ჩნდება: კრედიტის პროცენტი, სამრეწველო მოგება, სავაჭრო მოგება. ვინაიდან კაპიტალის ძირითადი სახეობების იერარქიაში ყველაზე მაღლა საბანკო კაპიტალი დგას, მრეწველობა და სავაჭრო მოგება, საბოლოო ჯამში, შთაინთქმება საკრედიტო კაპიტალის მიერ, რაზეც კარლ მარქსი გასაგებ მიზეზების გამო არ წერდა, თუმცა მშვენივრად ესმოდა ეს. მან სტრიქონებს შორის დაწერა, რომ ერთხელაც საკრედიტო პროცენტები ვარდნას დაიწყებდა და ეს თავად მეცხსეულობის კაპიტალიზმის აღსასრულს განაპირობებდა.

ამაში მარქსს შეიძლება დავითანხმოთ, საზოგადოებრივი წყობა, რომელსაც კაპიტალიზმი ჰქვია, არამდგრადია და განწირულია განადგურებისთვის. არსებობს ას ერთი მეთოდი ამ მარტივი თეორემის დასამტკიცებლად და მათ შორის ერთ-ერთზე უკვე ვისაუბრეთ კიდევ, მაგრამ თვით კლასიკოსებსაც კი გაცილებით რთულად აქვთ საქმე იმის აღწერასთან, რაც კაპიტალიზმის შემდეგ დადგება.

კომუნისტური პარტიის მანიფესტის განჩინიდან საუკუნუნახევრის მანძილზე კაცობრიობამ უკვე შეისწავლა არამხოლოდ თეორია, არამედ პრაქტიკაშიც იხილა და ინგნია „კო-

დიდია ალბათობა, რომ მსოფლიო ბანკიერების მკაცრი დიქტატურა დაეყაროს და პირდაპირი კლასობა იქნას გამოყენებული ადამიანების ბანკსტეკების მონეხვად ქვეყნისთვის

მუნიციპალიტეტისა“ და „სოციალიზმის“ არაერთი მოდიფიკაცია, რომლის ფონზეც რეალური კაპიტალიზმი „ისვენებს“. კომუნისმიზმსა და სოციალიზმის ტალღაპირი მოდელი ფიქსაცია საკონტრაბანკო ბანაკს ჰგავს: იქაც ყველაფერი საერთოა — ბარაკები, შრომა, ძვალი და კრემატორიუმი... სხვათა შორის, პირველად საკონტრაბანკო ბანაკის პრინციპული რეალიზაცია რეპოლუციონერებისა და ახლად არის სიყვარულ-სიცოცხლის ზღვარზე. იბრძვის რა გადარჩენისთვის, საბანკო პარაზიტები მზადა, ყველაფერზე წაივინდებიან და ფინანსურზე წაივინდებიან და დაუნდობლობა მკვეთრად იმატებს. დეპოზიტების უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთები იმის მაჩვენებელია, რომ ეკონომიკური და ფინანსური წყობის შენახვა უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთებით არის რეალური ეკონომიკის განვითარების შეჩერების გარდაუვალი შედეგი და მტკიცებულება. რეალურმა ეკონომიკამ საბოლოოდ შეწყვიტა განვითარება. ის არამხოლოდ არ იღებდა და არ იღებს რეალურ საკრედიტო მხარდაჭერას ბანკების მხრიდან, არამედ მუდმივად

სისხლისგან იცლებოდა ეკონომიკის რეალური სექტორიდან ფულის ფინანსურ ბაზრებზე გადინების გამო. სხვაგვარად რომ ვთქვათ, ბანკები პარაზიტობდნენ კაცობრიობის მიერ დაგროვილი სიმდიდრისა და ეკონომიკის რეალური სექტორის ხარჯზე. დღეისთვის პარაზიტთა თვისი მსხვერპლისგან მთელი სასიცოცხლო ძალები გამოსიყვარულ-სიცოცხლის ზღვარზე. იბრძვის რა გადარჩენისთვის, საბანკო პარაზიტები მზადა, ყველაფერზე წაივინდებიან და ფინანსურზე წაივინდებიან და დაუნდობლობა მკვეთრად იმატებს. დეპოზიტების უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთები იმის მაჩვენებელია, რომ ეკონომიკური და ფინანსური წყობის შენახვა უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთებით არის რეალური ეკონომიკის განვითარების შეჩერების გარდაუვალი შედეგი და მტკიცებულება. რეალურმა ეკონომიკამ საბოლოოდ შეწყვიტა განვითარება. ის არამხოლოდ არ იღებდა და არ იღებს რეალურ საკრედიტო მხარდაჭერას ბანკების მხრიდან, არამედ მუდმივად

ბი გადწყვეტენ ყველაწარმოების ფინანსური მოთხოვნისა და ვალდებულების განულებას. ახალ მოდელში ფულის როლი მნიშვნელოვნად შემცირდება, მისი ფუნქციები კი დღევანდელისგან მნიშვნელოვნად განსხვავებული გახდება.

დიდია ალბათობა, რომ მსოფლიო ბანკიერების მკაცრი დიქტატურა დაეყაროს და პირდაპირი კლასობა იქნას გამოყენებული ადამიანების ბანკსტეკების მონეხვად ქვეყნისთვის. ექსპლოატაციის ეკონომიკური მეთოდებიდან ბანკსტრეგები პირდაპირ იძულებულნი იქნებიან, ანუ წარმოების მონათმფლობელურ მეთოდზე გადასვლას შეეცდებიან. ცხადია, რომ მონათმფლობელურ საზოგადოებაში ფულის როლი მინიმალური იქნება, მონებებს ის არ სჭირდებათ, ბანკსტრეგების პირადი მოთხოვნების დაკმაყოფილებას კი არც ისე ბევრი ფული დასჭირდება. „ოქროს მილიონს“ — ბანკსტეკებსა და მათ მოჯანჯებს „ბინკსტეკებს“ — ბანკსტეკებს საუბრები პროფანებისთვისაა. პლანეტაზე რამდენიმე მილიარდი ადამიანის არსებობა სულაც არ შედის ბანკსტრეგების გეგმებში, უფრო

სწორად, ეს გლობალური გეგმების ნაწილია.

სხვა საკითხია, რამდენად შეძლებენ ბანკსტრეგები ამის გაკეთებას. თუ შეძლებენ, მოახერხებენ თუ ვერა, რომ აკონტროლონ მილიონობით ან მილიარდი მონა? ბანკები ტრადიციული სადეპოზიტო-საკრედიტო ორბანიზაციებიდან კონტროლისა და აღრიცხვის ცენტრებად გადაკეთდება, მაგრამ არა ფინანსური აქტივებისა და დინეების, არამედ შრომისა და წარმოების კონტროლის უწყვეტად. უფრო ზუსტად რომ ითქვას, ისინი გააკონტროლებენ ადამიანის ქცევასაც და აზრებსაც.

საზოგადოებრივი წყობის ამგვარ პოსტკაპიტალისტურ მოდელზე ჯერ კიდევ გასულ საუკუნეში წერდა ცნობილი გერმანელი სოციალისტი და ფინანსისტი რუდოლფ გილფენდინგი, სახელმწიფოებრივი ნიგნის „ფინანსური კაპიტალიზმი“ ავტორი. იგი ასეთ საზოგადოებას „ორგანიზებულ კაპიტალიზმს“ უწოდებდა და, მისი აზრით, მას უკვე ექნებოდა სოციალიზმის ნიშნები — გაქრება ეკონომიკის განვითარების სტიქიური ხასიათი. მისი აზრით, ბანკიერები უახლოესი ისტორიის მთავარ მამოძრავებელ ძალას წარმოადგენენ, ისინი უზრუნველყოფდნენ ეკონომიკურ გადასვლას „ველური“ კაპიტალიზმიდან სოციალიზმზე „სოციალური კაპიტალიზმის“ გავლით. გილფენდინგის სოციალისტური იდეალი არის ტოტალიტარული საზოგადოება, რომელსაც ბანკიერები მართავენ. გილფენდინგის შემდეგ ამგვარი პოსტკაპიტალიზმის ზოგიერთი მნიშვნელოვანი დეტალი ასახეს ისეთმა მწერლებმა და ფილოსოფოებმა, როგორც ბიკ ჯორჯ ორუელი და ოლდოს ჰაკსელი გახლდნენ.

ძნელი წარმოსადგენი არ არის, რომ, თუ ბანკიერები მოახერხებენ კაცობრიობის საკონტრაბანკო ბანაკებში გამოქრებას, ერთბაშად ყველა მონის მართვად ბიომასად ქცევა ადვილი საქმე არ იქნება. შესაბამისად, მარჯაუშვალნი სამოქალაქო კონფლიქტები და ომებიც კი ჩვეულებრივ მოქალაქეებსა და ბანკიერებს შორის. იქნება საერთაშორისო მასშტაბის ომებიც — უპაქტური მილიარდი მოქალაქეებისა და ბანკიერების შორის. ბანკსტეკების მონეხვად ქვეყნისთვის.

ეს მომავლის ყველაზე ბნელი და უპესიმისტური სცენარია. სხვა სცენარები გაცილებით ოპტიმისტური ხასიათისაა, მაგრამ იმისათვის, რომ სწორედ ეს ყველაზე უარესი მომავალი იქნეს თავიდან აცილებული, აუცილებელია იმის ცოდნა და გაგება, რომ მსოფლიო გარდატეხის მომენტშია. ბანკსტრეგები კიდევ ერთხელ შეეცდებიან, ისარგებლონ ამ მომენტით, რათა ისტორიის ბორბალი მათთვის ხელსაყრელ კალაპოტში მიაბრუნონ. ბანკსტრეგები ამ დრომდე წარმატებულად ალენდენ ხალხის მიერ მათი გეგმების არცოდნისა და არგაგების გამო. იმისათვის, რომ კაცობრიობამ ყველაზე უარეს სცენარს დააღწიოს თავი, დასაწყისისთვის უნდა გაიგოს, რომ უარყოფითი საპროცენტო განაკვეთი მსოფლიოში მოსალოდნელი ძალზე სერიოზული ცვლილებებისა და რყევების წინაპირობაა.

«ოქროს მილიონს» — ბანკსტეკებს და მათ მოჯანჯებს «ბინკური მილიარდი» მოქალაქეებს

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ლავრენტი ბერიას პრალს სდებენ, რომ თითქოს მან გაანადგურა ქვეყნის ალზრდული „პატიოსანი ჩეკისტები“. ამგვარი თვალსაზრისის მომხრეები არ თაკილობენ აშკარა სიყალბას.

იგორ პიხალოვი

ყველაზე ბილნი მითები სტალინზე

გაგრძელება. დასაწყისი № 17-23 (204-210)

60 წლის წინათ, 1953 წლის 26 ივნისს სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პრეზიდიუმის სხდომაზე დააპატიმრეს საბჭოთა კავშირის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის პირველი მოადგილე, სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პრეზიდიუმის წევრი ლავრენტი პავლეს ძე ბერია. ამ თარიღთან დაკავშირებით თავს უფლება მიეცით, ოდნავ შეგვეცვალა იგორ პიხალოვის წიგნის კონსტრუქციული თანმიმდევრობა და „საქართველო და მსოფლიოს“ დღევანდელ ნომერში ჩვენი მკითხველებისთვის შეგვეთავაზებინა თავი, რომელშიც ბერიაზე საუბარი.

ბერია და ჟენდა შინსაკოოში

ანტიკომუნისტური არა-მარტო ბელადს თვრიდნენ ტალახში, არამედ სიამოვნებით აკეთებდნენ იმასვე მისი თანამებრძოლები მიმართ. განსაკუთრებით ამხედრდნენ ლავრენტი პავლეს ძე ბერიას წინააღმდეგ, რომელსაც საზოგადოებრივად წაუჯობეთის მოციქულად წარუდგენდნენ. მაგალითად ლეონიდ მლეჩინის წიგნზე „სახელმწიფო კომიტეტის თავმჯდომარეები“ დაწერილი რეცენზიაც გამოდგება. ამ ოპუსის ავტორი ვალერი ალექსინი უაპელაციოდ აცხადებს:

„უეჭველია, რომ ლუბიანკას ხელმძღვანელთა შორის ყველაზე ავტორიტეტი ფიგურა არის ლავრენტი ბერია“.

ისეთი რა უბედურება დაატეხა მან ქვეყანას, რომ ამგვარი სახელი დაიკადო? მოდით, ჯერ მის შრომით გზას გადავავლოთ თვალი.

შინსაკომის ორგანოებში 1931 წლის 3 დეკემბრამდე მუშაობდა, შემდეგ პარტიულ სამუშაოზე გადადის. 1931 წლის 14 ნოემბრიდან 1938 წლის 31 აგვისტომდე საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის პირველი მდივანი.

1938 წლის 22 აგვისტოს ბერია „ორგანოებში“ ბრუნდება, მას სსრ კავშირის შინაგან საქმეთა სახალხო კომისრის პირველ მოადგილედ ნიშნავენ, იმავე წლის 25 ნოემბერს სახალხო კომისარი ხდება — ჩაენაცვლება სისხლიან წინამორბედს ნიკოლაი ეჟოვს.

ბებს“ ყოვლად უსაფუძვლოდ მიანერენ. მაგალითად, აი, რას წერს ა. ვ. შიშოვი თავის წიგნში „რუსეთი და იაპონია. სამხედრო კონფლიქტების ისტორია“:

„მონგოლეთ-მანჯურიის საზღვარზე ამ ბრძოლების თავისებურ პრელუდიად წარმოგვიდგება 1936 წელს ულან-ბატორში სსრკ და მონღოლეთის სახალხო რესპუბლიკას შორის ურთიერთდახმარების ხელშეკრულების ხელმოწერა. ორი მეგობარი სახელმწიფო ვალდებულებას კისრულობდა ერთმანეთისთვის გაენია ყოველგვარი, მათ შორის, სამხედრო დახმარება იმ შემთხვევაში, თუ რომელიმე მათგანს თავს დაესხმებოდა მესამე სახელმწიფო. ამის თაობაზე საბჭოთა მხარემ საქმის კურსში ჩააყენა იაპონიის ელჩი მოსკოვში.“

ამის შემდეგ ბერიას აპარატმა „განმინდა“ მონგოლეთის სახალხო რესპუბლიკის

ხელმძღვანელობა, გამოხშირა უხერხემლო ადამიანებისგან, რომლებსაც არ შეეძლოთ, მტკიცედ დაეცვათ სახელმწიფო საზღვარი იაპონელი მილიტარისტებისგან.

1937 წლის ივლისში საბჭოთა კავშირში დააპატიმრეს, როგორც „ხალხის მტერი“, მონგოლეთის სახალხო რესპუბლიკის პრემიერ-მინისტრი პელეიძე ივანე წლის 26 ნოემბერს დახვრიტეს. სსრკ უზენაესი სასამართლოს მიერ 1956 წლის 15 დეკემბერს პ. გენდენი სრულად იქნა რეაბილიტირებული.

იმავ 1937 წელს გარდაიცვალა მოლოლეთის სამხედრო მინისტრი, არმიის მთავარსარდალი გელეგოროვიჩი დემიდი, რომელმაც 1935 წელს მონღოლეთის მესაზღვრეებს უბრძანა არ ჩაბმულიყვნენ იაპონელებისა და მანჯურიელების ჯარის ნაწილებთან ბრძოლაში. ეს კაცი გარდაიც-

ვალა კემეროვის მხარის სადგურ ტაიგაში, სადაც საბჭოთა კავშირის მარშლის კლიმენტ ვოროშილოვის მიწვევით არმიის სწავლების მეთვალყურედ იყო ჩასული. მისი გარდაცვალების ოფიციალურ მიზეზად გამოცხადდა კვების პროდუქტებით მოწაშვლა.

კეთილი და პატიოსანი, მაგრამ რომელ „ბერიას აპარატზე“ შეიძლება ლაპარაკი?! ან იქნებ სადგურ ტაიგაში მიწვეული იყვნენ საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის პირველი მდივნის პირადი მზარეულები?!

ალექსი შიშოვი, როგორც ჩანს, დაიცოკლა ამ ვერსიაზე, რადგან ოთხი წლის შემდეგ გამოცემულ წიგნში „იაპონიის დამარცხება და სამურაების მუქარა“ გაიმეორა ზემოთ ციტირებული ნაწყვეტი.

ლავრენტი ბერიას ბრალს სდებენ, რომ თითქოს მან გაანადგურა ქვეყნის ალზრდული „პატიოსანი ჩეკისტები“. იგივე ვ. ალექსინი წერს, რომ სწორედ ბერია იყო შინსაკომის წმენდისა და დიპკორპუსის რეპრესიების ორგანიზატორი.

ამგვარი თვალსაზრისის მომხრეები არ თაკილობენ აშკარა სიყალბეს. აი, მაგალითად, ყოველკვირული „დაზვერვისა და კონტრდაზვერვის ახალი ამბები“ ასე გადმოგვცემს საბჭოთა მზვერავის — თევდორე პარპაროვის ისტორიას:

„1938 წლის 27 მაისს პარპაროვი ბერიას მითითებით დააპატიმრეს და 1939 წლის ივნისამდე ძიების ქვეშ იმყოფებოდა. გათავისუფლდა დანაშაულის ნიშნების („ჯამუშობა“) არარსებობის გამო“.

როგორც ეს-ესაა ვნახეთ, 1938 წლის 27 მაისს ბერია ჯერ ისევ საქართველოს კომპარტიის ხელმძღვანელობდა და არავითარი კავშირი არ ჰქონდა სსრკ შინსაკომთან, მაშასადამე, ვერც განკარგულებას გაცემდა სახელმწიფო უშიშროების თანამშრომელთა დაპატიმრების შესახებ. პარპაროვის გათავისუფლებაში კი სწორედ მისი ხელი

შინსაკომის ხელაქვანელ მუშაეთა არქონული შეადგენლობა

ცხრილი №1	10.07.1934	01.06.1936	01.10.1936	01.03.1937	01.07.1937	01.01.1938	01.09.1938	01.07.1939	01.01.1940	26.02.1941
რუსები	30	33	33	35	38	58	85	102	111	118
უკრაინელები	37	42	43	42	36	35	32	6	6	10
უკრაინელები	5	7	6	6	5	4	10	19	29	28
პოლონელები	4	4	5	5	4	1	1	0	0	0
ლატვიელები	7	8	9	8	7	5	0	0	0	1
ბერძენელები	2	3	2	2	2	2	1	0	0	0
ქართველები	3	4	4	5	4	4	5	12	12	12
სომხები	1	1	1	1	1	1	1	2	2	2
აზერბაიჯანელები	1	1	1	1	1	0	0	0	0	0
ბელარუსები	3	2	2	3	3	2	3	1	3	4
სხვები	1	1	1	0	1	1	3	1	1	3
ურთავები არ არის	2	0	2	3	11	15	9	10	8	4
სულ	96	106	109	111	113	128	150	153	172	182

უვალო პატიმრობაში მყოფი ბიოგრაფიული უფლებადამცველებს მიმართ

უვალო პატიმრობაში მყოფი ბიოგრაფიული უფლებადამცველებს დახმარებას სთხოვს. გვიჩივან კახა კოჭორიძეს, ეკა გიგაურს, ნინო ლომჯარიას, თამარ გურჩიანსა და სხვა უფლებადამცველებს მიმართავს და მისი უფლებების დაცვას სთხოვს.

„უკვე მე-8 წელია, უკანონო პატიმარი ვარ. უდანაშაულო ადამიანს სასჯელის უმაღლესი ზომა — უვალო პატიმრობა მაქვს მოსჯილი. მთავარმა პროკურატურამ გადმოცემა აშშ-

დან მიღებული დნ-ის ექსპერტიზის დასკვნა, რომელიც „ადეიშვილის პროკურატურას“ დამალული ჰქონდა. „კუბლაშვილის სასამართლომ“ უფლებამოსილებას გადაამტკიცა, კანონის უხეში დარღვევით უარი მითხრა ამ ახლადგამოვლენილ გარემოებათა გამო საქმის გადახედვაზე და კვლავ უკანონო პატიმრობაში დამტოვა“, — ნათქვამია გვიჩივანის განცხადებაში.

ამათან, პატიმარი მოითხოვს, კანონდამრღვევი მოსამართლეების წინააღმდეგ პროკურატურამ გამოძიება დაიწყოს. „მოგმართავთ თხოვნით, დაიცვათ ჩემი უფლებები. მოსთხოვთ პროკურატურას, დაიწყოს გამოძიება კანონდამრღვევი მოსამართლეების წინააღმდეგ და დააფიქსიროთ თქვენი პოზიცია. უდანაშაულო ადამიანს სასჯელის უმაღლესი ზომა — უვალო პატიმრობა მაქვს მოსჯილი და მტერი მიზეზია საჭირო ჩემი უფლებების დასაცავად?“, — აცხადებს გვიჩივანი.

ყველაფერი იმის შიშად, რაც ვითქვით, მკითხველი თავად დაასკვნის, იყო თუ არა ბერია „ავბადიტი ფიგურა“, და თუ იყო, ვის თვალში?

მართალი ისტორია

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

«ლემბა» რატომ აირჩიეს მინცდამინც ლავრენტი ბერია და არა, ვთქვათ, ნიკოლაი ეჟოვი სისხლისმსმელი მონსტრის როლისთვის?

ნ. ვ. პეტროვისა და კ. ვ. სკორკინის ფუნდამენტურ ცნობარში „ვინ ხელმძღვანელობდა შინსახკომს. 1934-1941“ მოცემულია შინაგან საქმეთა სახალხო კომისარიატის ხელმძღვანელობის ეროვნული შემადგენლობის ანალიზი შესაბამის პერიოდში. ანალიზი ბერიის მანიშნებელია.

ჯერ ერთი, მისი ავტორები არიან საზოგადოება, ამემორიხის „თანამშრომლები, რომელთაც ვერავინ დასწამებს ანტიემიტიზმს. მეორე, ანალიზი სრულად უპასუხებს მეცნიერულ მოთხოვნებს, შედგენილია საარქივო მასალებზე დაყრდნობით, ავტორებს ზუსტად ესმით განსახილველი საკითხის მნიშვნელობა კონტინგენტის შემადგენლობის სიზუსტიდან გამომდინარე:

„კვლევაში გათვალისწინებული გვეყავს სსრკ სახალხო კომისარები და მათი მოადგიელები, შინსახკომის ცენტრალური აპარატის სამმართველოებისა და განყოფილებების უფროსები, ყველა მოკავშირე და ავტონომიური რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სახალხო კომისარები (გამონაკლისია ნახჭევანის ასსრ), რსფსრ, უკრაინის სსრ, ბელარუსიის სსრ და ყაზახეთის სსრ მხარეებისა და ოლქების შინსახკომების სამმართველოების უფროსები. არ აღვივლინებთ რსფსრ იმ ავტონომიური ოლქების შინსახკომების ხელმძღვანელებს, რომლებიც განსახილველ პერიოდში არ მუშავებდნენ ადმინისტრაციული სტატუსის, აგრეთვე, ყირგიზეთის, ტაჯიკეთის, თურქმენეთისა და უზბეკეთის საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკების შინსახკომების ხელმძღვანელებს. ამავე დროს გაითვალისწინეთ რსფსრ იმ ავტონომიური ოლქების შინსახკომების სამმართველოების უფროსები, რომელთა სტატუსი ავტონომიური რესპუბლიკებამდე ამალდა.“

ცხრილში, რომელსაც გთავაზობთ, კარგად ჩანს, თუ როგორ იცვლებოდა შინსახკომის ხელმძღვანელობის ეროვნული შემადგენლობა სახალხო კომისარიატის ჩამოყალიბებიდან მის ორ უწყებამდე — შინაგან საქმეთა და სახელმწიფო უშიშროების სახალხო კომისარიატებამდე გაყოფამდე (იხ. ცხრილი №1).

საკმაოდ საინტერესო სურათი იხატება. შინსახკომის ჩამოყალიბების მომენტისთვის, ანუ 1934 წლის 10 ივლისისთვის, 96 ხელმძღვანელი მუშაობდა 30 იყო რუსი ეროვნების, 37 — ებრაელი. ამას გარდა — პოლონელი — 4, ლატვიელი — 7 და 2 გერმანელი. იავოდას მოხსენის მომენტისთვის, ანუ 1936 წლის 26 სექტემბრისთვის სიტუა-

ცია იცვლება (ნიგნში ნახმარია სიტყვა ღრმადება, მიმდებარე): 110 ხელმძღვანელიდან ებრაელია 43, რუსი — 33, პოლონელი — 5, ლატვიელი — 9, გერმანელი — 2.

ამრიგად, ჩამოყალიბდა ამკარად არანორმალური ვითარება, როცა სახელმწიფო უშიშროების ხელმძღვანელობის უმაღლესი თანამდებობის პირთა შორის 14,5 პროცენტის წარმომადგენელი იყო სსრ კავშირის სავარაუდო მონინალმდევე ქვეყნიდან, ხოლო ებრაელთა წილი თითქმის 40 პროცენტს აღწევდა და ჭარბობდა რუსების, უკრაინელებისა და ბელარუსების ერთად აღებულ რაოდენობას.

(ცხრილი №2) შინსახკომის სათავეში ეჟოვის მოსვლის შემდეგ უწყების ხელმძღვანელობიდან მიზანმიმართულად ქრებიან პოლონელები, ლატვიელები და გერმანელები.

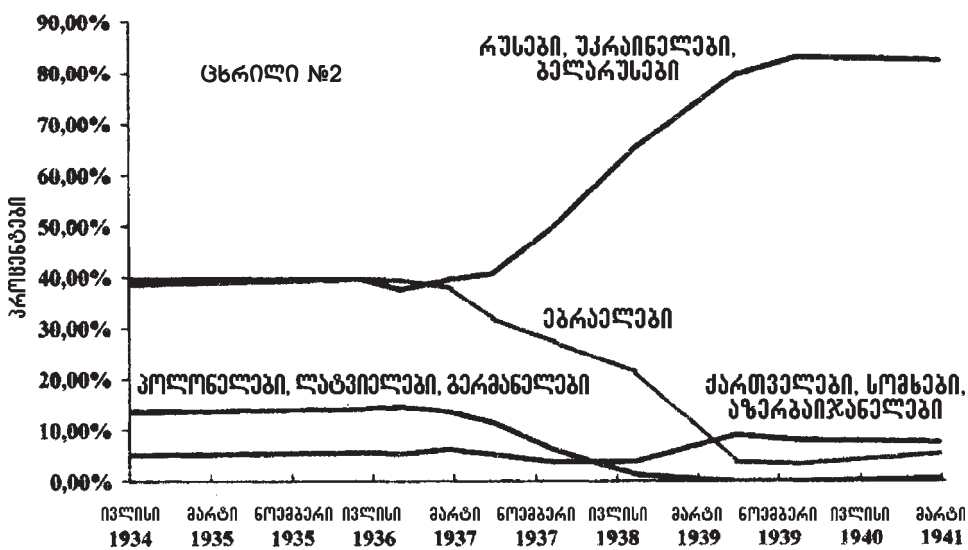
1938 წლის სექტემბერში ეჟოვიშინის დასასრულისთვის შინსახკომის სათავეში მყოფი 150 ხელმძღვანელიდან რუსი 85-ია, ებრაელი — 32. მაგრამ ამ უკანასკნელთა წილი არაპროპორციულად დიდია და 21 პროცენტს შეადგენს. ამას გარდა, რუსების პროცენტული ზრდა ძირითადად ახალი ვაკანსიების შევსების ხარჯზე ხდება. და აი, სახელმწიფო ორგანოების სათავეში მოიხსენიება და სიტუაცია რადიკალურად იცვლება. 1939 წლის 1 ივლისისთვის სახალხო კომისარიატის ხელმძღვანელ თანამშრომელთა შორის — 153 კაციდან 102 რუსია, 19 უკრაინელია, ებრაელი კი — 6 (3,92 პროცენტი).

ანალოგიური სურათი იხატება უფრო დაბალ დონეზეც: 1940 წლისთვის შინსახკომის ცენტრალური აპარატის ეროვნული შემადგენლობა ასეთია: რუსები — 3073 (84 პროცენტი), უკრაინელები — 221 (6 პროცენტი), ებრაელები — 189 (5 პროცენტი), ბელარუსები — 46 (1,25 პროცენტი), სომხები — 41 (1,1 პროცენტი), ქართველები — 24 (0,7 პროცენტი), თათრები — 20 (0,5 პროცენტი) და ა.შ.

აქვე ხაზგასმით აღვნიშნოთ, რომ არც ბერია, არც სტალინი ანტიემიტიზმი არ იყვნენ. მაგალითად, იგივე პარპაროვი, რომელიც ჯერ გაუმეცს ორგანოებიდან, შემდეგ აღადგინეს, ებრაელი იყო. ბერია მხოლოდ გათვალისწინებული სიტუაცია, როცა შინსახკომის სისტემაში ებრაელთა პროცენტული შემადგენლობა მრავალჯერ აღემატებოდა მათ წილს ქვეყნის მოსახლეობას შორის.

ის დროა, განვიხილოთ რეპრესიების მასშტაბი შინსახკომის სისტემაში. ფართოდ გავრცელდა ციფრი 20 ათასი რეპრესირებულის შესახებ, რომელიც ერთ დროს სსრკ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარემ ჩებრიკოვმა დაასრულა:

შინსახკომის ხელმძღვანელობის ეროვნული შემადგენლობა

არც ბერია, არც სტალინი ანტიემიტიზმი არ იყვნენ. ბერია მხოლოდ გამოხსნა ნიტახში, როცა შინსახკომის სისტემაში ებრაელთა პროცენტული შემადგენლობა მრავალჯერ აღემატებოდა მათ წილს ქვეყნის მოსახლეობას შორის

„ყალბი ბრალდებების შედეგად რეპრესიებს ემსხვერპლა 20 ათასზე მეტი ჩეკისტი, მალაქროფისონალი თანამშრომელი, რომლებიც კომუნისტური პარტიის ერთგულებით იყვნენ გამორჩეულები. ბევრმა მათგანმა მუშაობა ჯერუხინსკისთან და მენჟინსკისთან ერთად დაიწყო.“

ერთი შეხედვით, ეს განცხადება სიმართლეს ჰკავს. 1933-1939 წლებში რეპრესირებული თანამშრომლების რაოდენობა არსებული ცნობარის მიხედვით ასეთია: (ცხრილი №3).

მაგრამ ასე მხოლოდ ერთი შეხედვით ჩანს. იმ პერიოდში სახელმწიფო უშიშროების ორგანოები შინაგან საქმეთა სახელმწიფო კომისარიატის მართლის დასწრე რაოდენობაზე მრავალჯერ იყო აღემატებული.

ცხრილი №3 შინსახკომის რეპრესირებული თანამშრომლების რაოდენობა

წელი	დაპატიმრებული	წელი	დაპატიმრებული
1933	738	1937	3837
1934	2860	1938	5625
1935	6249	1939	1364
1936	1945	სულ	22618

1938 წლის 27 მაისს ბერია ჯერ ისევ საპარტიო კომპარტიის ხელმძღვანელებს და არაპარტიის კავშირი არ ჰქონდა სსრკ შინსახკომთან, მაშასადამე, ვერც განსაკუთრებულად განსხვავდა სახელმწიფო უშიშროების თანამშრომელთა დაპატიმრების უნაირს თანამშრომელთა დაპატიმრების უნაირს

მკითხველი თავად დაასკვნის, იყო თუ არა ბერია „ავბადიტი ფიგურა“, და თუ იყო, ვის თვალში?

მკითხველი შუა გზაზე რომ არ დავტოვოთ ლავრენტი ბერიის პიროვნების შეფასების საკითხში, უპირაჩი იქნება, მოგანოვოდოთ ამონარიდი ენციკლოპედიური ცნობრიდან „სტალინის იმპერია“, რომელიც მკვეთრად ანტი-სტალინური პოზიციიდან ახასიათებს იმ პერიოდის პარტიულ და საბჭოთა ხელმძღვანელ მუშაკებს.

მაშ, ასე: კონსტანტინ ზალესკი, „სტალინის იმპერია, ბიოგრაფიულ-ენციკლოპედიური ლექსიკონი“, გვ. 57:

„სტალინის გარდაცვალების შემდეგ ბერია მნიშვნელოვანი დაიკავა საბჭოთა პარტიულ იერარქიაში, როცა 1953 წლის 5 მარტიდან დაიკავა სსრკ მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის პირველი მოადგილის თანამდებობა, ამას გარდა, იგი პირადად ჩაუდგა სათავეს სსრკ შინაგან საქმეთა ახალ სამინისტროს, რომელიც შეიქმნა იმავე დღეს ძველი სამინისტროსა და სახელმწიფო უშიშროების სამინისტროს გაერთიანებით. მისი ინიციატივით, 9 მაისს ქვეყანაში გამოცხადდა ამნისტია, რომელშიც 1,2 მილიონი ადამიანი გაათავისუფლდა, დიხურა რამდენიმე გახმაურებული საქმე (მათ შორის, „ქვიშების საქმე“), ასევე, — საგამოძიებო საქმეები 400 ათას ადამიანზე. ბერია მოითხოვა სამხედრო ხარჯების შემცირება, ძვირადღირებულ მშენებლობათა დაკონსერვაცია (მათ შორის თურქმენეთის მთავარი არხის, ვოლგა-ბალტიისა და ა.შ.), მიაღწია კორეაში დაზავების შესახებ მოლაპარაკების დაწყებას, შეეცადა, აღედგინა ურთიერთობა იუგოსლავიასთან. იგი გერმანიის მემოკრატული რესპუბლიკის შექმნის ნინაზღვევ გამოდიოდა, მოითხოვდა, აგველო ურსი დასავლეთ და აღმოსავლეთ გერმანიის გაერთიანებისკენ „მშვიდობისმოყვარე, ბურჟუაზიული სახელმწიფოს შექმნის მიზნით.“

მკვეთრად შეამცირა სახელმწიფო უშიშროების აპარატი საზღვარგარეთ. შეუდგა ეროვნული კადრების დაწინაურების განხორციელებას, რესპუბლიკების კომპარტიების ცენტრალურ კომიტეტებში დააგზავნა დოკუმენტები, რომლებშიც ლაპარაკი იყო არასწორ რუსიფიკატორულ პოლიტიკაზე და უკანონო რეპრესიებზე.“

ეს ყველაფერი — სტალინის გარდაცვალების შემდეგ, მანამდე კი: „ბერიას ხელმძღვანელობითა და მისი უშუალო მონაწილეობით შეიქმნა საბჭოთა კავშირში პირველი ატომური ბომბი (გამოიცადა 1949 წლის 29 აგვისტოს), რის შემდეგაც ზოგიერთები მას „საბჭოთა ატომური ბომბის მამას უწოდებდნენ“ (იქვე).

გაზრდილება იქნება

პარლამენტის შენობის აღდგენას 10 მილიონი ლარი დასჭირდება

რუსთაველის გამზირზე მდებარე პარლამენტის შენობის C კორპუსის სარემონტო სამუშაოები თითქმის დასრულებულია. ამასთან, პარლამენტის აპარატი შესყიდვების გამარტივებული წესით, პირდაპირი მოლაპარაკების გზით იმ ფირმას ეძებს, რომელიც სხდომათა დარბაზების აღდგენა-რეკონსტრუქციას განახორციელებს. გარდა ამისა, გამოცხადებულია კონკურსი C

კორპუსის საძირკვლის გამაგრების პროექტირებაზე, რომლის შედეგებსაც პარლამენტის აპარატს დაახლოებით ერთ კვირაში ჩააბარებენ. პრემიერ-მინისტრმა ბიძინა ივანიშვილმა 13 ივნისს გამოცხად განკარგულება, რომლის საფუძველზეც პარლამენტის აპარატს სხდომათა დარბაზების აღდგენა-რეკონსტრუქციის, ავეჯის, განათების, საკონფერენციო და კენჭისყრის, გახ-

მოვანებისა და სინქრონული თარგმნის, სტენოგრაფიების, ვიდეორჩანანერის, ვიდეოკონფერენციის, საპროექციო და ვიზუალიზაციის სისტემების გამარტივებულ შესყიდვის შესაძლებლობა მიეცა. სხდომათა დარბაზების აღდგენას დაახლოებით ოთხი თვე დასჭირდება. პარლამენტის შენობის აღდგენისთვის ჯამში 10 მილიონი ლარია განსაზღვრული.

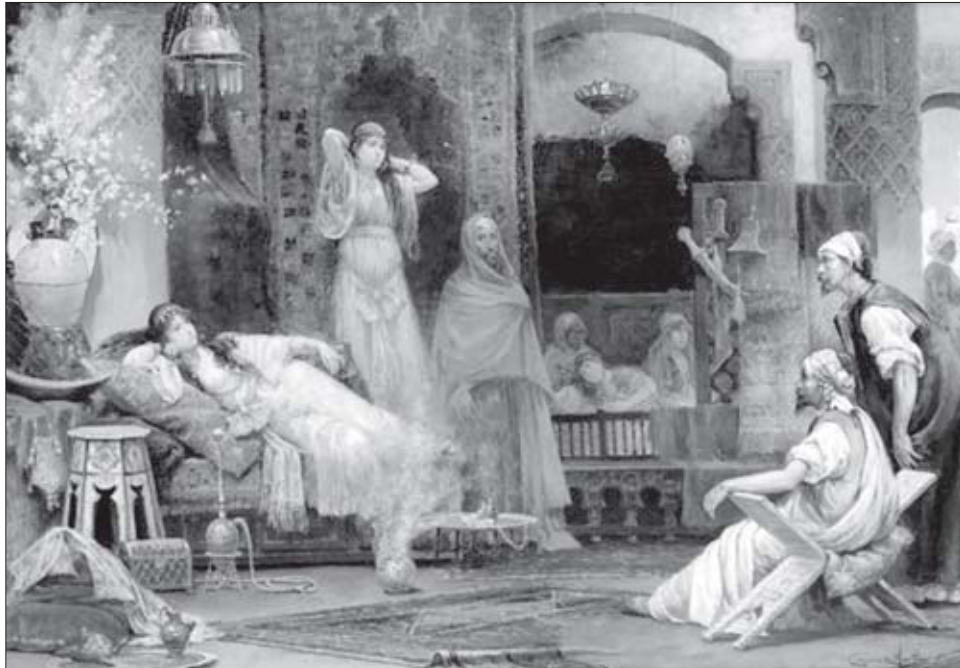

უწინაპრი დამთხვევების თავედან ასაცილებლად აღგინდნენ სპეციალურ განრიგს, ვისთან და როდის დაიძინებდა სულთანი. ამ საქმეს განაგებდა სპეციალურად დანიშნული ადამიანი... სარეცელზე თითოეული „ასვლა“ ხაზინადარს სპეციალურ ჟურნალში შეჰქონდა. ეს საჭირო იყო იმისთვის, რათა დადგინდულიყო ოსმანთა მბრძანებლის ამჟამინდელ მოვლენილი შვილების ლეგიტიმურობა.

პარამხანების იდუმალი სსოვრება

„საქართველო და მსოფლიო“ განაგრძობს ოლგა დმიტრიევის ნიგნის „პარამხანების იდუმალი ცხოვრება“ ადაპტირებული თარგმანის პუბლიკაციას. ნიგნში მოთხრობილია პოლიგამიის შესახებ სხვადასხვა ქვეყანაში სხვადასხვა ხალხს შორის და ისტორიის სხვადასხვა პერიოდებში: ველურ ტომებში, ამერიკელ მორმონებში, იმპერატორის დროინდელ ჩინეთში, ინდოელ რაინდ-რაჯუშთა შორის და, რა თქმა უნდა, სულთნის დიად სერალში. პოლიგამია ქრისტიან ადამიანებს შორის, უწინარეს ყოვლისა, ასოცირდება პარამხანებთან, რომლებიც სულთნები, აღმოსავლეთის ქვეყნების მმართველები თავს უყრიდნენ ულამაზეს ქალებს მსოფლიოს ყველა კუთხიდან.

აკლებდა, მასზე წინ მდგარი მეტოქე რომ მოეცილებინა. რომელიმე ყადინის გარდაცვალების შემთხვევაში, ამა თუ იმ იკბალს, რომელმაც ვაჟი გაუჩინა სულთანს, აღაზრდებდნენ ამ რანგში. გაღაწვეტილებას სულთანი პირადად იღებდა. ახალი ყადინ-ეფენდი იღებდა ამის დამადასტურებელ წერილობით ცნობას ახალ პალატებს, მონაქალებს, საჭურისებს, კაბებს, ძვირფასეულობას, ფულად სახსრებს, ყველაფერს, რაც მის მაღალ ოფიციალურ მდგომარეობას შეეფერებოდა. ყადინი ვერ გახდებოდა მონაქალი, რომელიც პარამხანაში მოხვედრილი იყო, როგორც ნაყიდი ნივთი; ვერ გახდებოდა ტყვე ქალი, რომელიც პარამხანაში მიყვანილი იყო, როგორც სამხედრო ალაფის შემადგენელი ნაწილი, ან როგორც საჩუქარი. მონაქალები შეიძლება ხარჭების სტატუსამდე ამაღლებულიყვნენ, მაგრამ ვერასოდეს გახდებოდნენ ოფიციალური საყვარლები.

გაგრძელება. დასაწყისი № 17-23 (204-210)

პარამხანის რთული იერარქიული კიბის უმაღლეს საფეხურზე, რა თქმა უნდა, სულთნის შემდეგ, იდგა ვალიდე, რომელიც გონივრულად მართავდა ჭორობითა და ინტრიგებით ჩახლართული „სიხარულის სახლის“ ცხოვრებას. თუ მოხდებოდა ისე, რომ სულთანი არასრულწლოვან ასაკში ტახტზე ავიდოდა, მაშინ სწორედ ვალიდე მართავდა ოსმანთა უზარმაზარ იმპერიას. თუ იგი ძლიერ ხასიათის, პატრიარქული და, ამასთან, გაუტყეხელი ნებისყოფის ადამიანი იყო, ხოლო სულთანი, სრულწლოვანების ასაკშიც სუსტი და უნებისყოფო რჩებოდა, იმპერიის მართვის საქმე მის მტკიცე ხელში რჩებოდა. და ეს უხილავი ქალბატონი ძლიერად მოქმედებდა სულთანზე, არამარტო მის ქვეყანაში, არამედ მთელ მსოფლიოშიც.

ძალაუფლება პარამხანს იცვლებოდა სულთნის გარდაცვალების შემდეგ. ვალიდე ახალი ქალბატონი მოეპოვებოდა ძველი პარამხანის უფლებების ნაწილს და მისი უფლებები ხარჯებით აღინიშნებოდა. ვალიდე ახალი პარამხანის უფლებები იმდენად აღემატებოდა ძველი პარამხანის უფლებების, ვიდრე სხვა პარამხანების უფლებების, ვიდრე სხვა პარამხანების უფლებების, ვიდრე სხვა პარამხანების უფლებების.

გადასახლებდნენ, რომელსაც „უარყოფილი სახლს“ ან „ცრემლების სახლს“ უწოდებდნენ. იქვე ცხოვრობდნენ დარჩენილი სიცოცხლის მანძილზე სულთნის დაბრუნებული და ხარჭები და ისინიც, ვინც სულთნის ფაფორიტები ვერა და ვერ გახდნენ. იშვიათად, მაგრამ მაინც ხდებოდა ისე, რომ ცოლყოფილებს ძველ სერალში აბრუნებდნენ და, თუ ბედი გაუღიმიდათ, ათხოვნილებდნენ. ერთ-ერთი მათგანი ისტორიაში შევიდა მეტსახელით გარყვნილი ქალბატონი, რომელიც უკიდურესად თავისუფალი ცხოვრების წესის გამო დაარქვეს. ეს ქალი გარყვნილ სულთან იბრაჰიმის ხარჭა იყო და სრულად შექონდა ათვისებელი სიყვარულის მეცნიერება. ძველ სახალხში იგი ფაშას მიათხოვეს და დაქორციელების შემდეგ, ეს საქმიანი ქალბატონი თავისი, მანამდე დაფარული ნიჭისა და უნარის რეალიზაციას შეუდგა. მალე იგი ოსმანთა დედაქალაქის ყველაზე მეტად მოთხოვნილი მატანკალი გახდა. იგი ყიდულობდა ნორჩ ლაზზმანებს და მოხიბვლის ხელოვნების შესწავლის შემდეგ, მდიდარ სტამბულელებს მიაქირავებდა ხოლმე.

ჩვეულების თანახმად, თვითმკვრობელი ესკი სარაის რელიგიური დღესასწაულები დროს ეწვეოდა, იქაურ მცხოვრებთა თხოვნასა და საჩივარს ისმენდა და ასაჩუქრებდა. სარაი სასახლე, სადაც თავმოყრილი იყო სულთნის მათემატიკისა და მომსახურეთა დიდი რაოდენობა, პოლიტიკური ცხოვრების სერიოზულ ცენტრად იყო წარმოჩენილი, მაგრამ მთავარი მოვლენები ახალ სასახლეში ხდებოდა, სადაც მოქმედი სულთნის ცოლები ცხოვრობდნენ.

თუმცა გამოაკლისების იყო: ვალიდე მიხრი-შაჰი სულთან მუსტაფა III-ის გარდაცვალების შემდეგ დატოვეს სასახლეში და ძველი ცოლების თავშესაფარში არ გაუგზავნიან, ახალ სულთანთანაც შეინარჩუნა დიდი გავლენა თავისი გონების, ტაქტისა და კვ-

კასიასთან უხილავი, მაგრამ ძლიერი კავშირის წყალობით. ვალიდეს სამყოფელი განსაკუთრებული ფუნქციებით გამოირჩეოდა. მოხატულობა დეკორატიული ხელოვნების შემართვით თვალსაჩინო ნაწარმოებები იყო, ხოლო სამლოცველო ოთახი ფაიფურის ფილებით იყო მოპირკეთებული.

ვალიდეც, ცოლებისა და მონაქალების გარდა „სიხარულის სახლში“ ცხოვრობდნენ ნორჩი მეფისწულეები, მათი დეები და მსახურები, რომლებიც პარამხანის მრავალრიცხოვან ბინადართ ემსახურებოდნენ, და იმისთვის, რომ ამ რთულ კონგლომერატს სტაბილური, თუნდაც გარეგნული სიმშვიდით ეცხოვრა, რკინის ხელი იყო საჭირო.

მრავალი პალიდე იყო მზინი ბადალახზე, მოძინავით მიერ დაგებული მამულური და სანუკვარი მიწების დედა ბანდოღის-მისინის მიწები და მანამდე დაფარული ნიჭისა და უნარის რეალიზაციას შეუდგა. მალე იგი ოსმანთა დედაქალაქის ყველაზე მეტად მოთხოვნილი მატანკალი გახდა. იგი ყიდულობდა ნორჩ ლაზზმანებს და მოხიბვლის ხელოვნების შესწავლის შემდეგ, მდიდარ სტამბულელებს მიაქირავებდა ხოლმე.

ჩვეულების თანახმად, თვითმკვრობელი ესკი სარაის რელიგიური დღესასწაულები დროს ეწვეოდა, იქაურ მცხოვრებთა თხოვნასა და საჩივარს ისმენდა და ასაჩუქრებდა. სარაი სასახლე, სადაც თავმოყრილი იყო სულთნის მათემატიკისა და მომსახურეთა დიდი რაოდენობა, პოლიტიკური ცხოვრების სერიოზულ ცენტრად იყო წარმოჩენილი, მაგრამ მთავარი მოვლენები ახალ სასახლეში ხდებოდა, სადაც მოქმედი სულთნის ცოლები ცხოვრობდნენ.

თუმცა გამოაკლისების იყო: ვალიდე მიხრი-შაჰი სულთან მუსტაფა III-ის გარდაცვალების შემდეგ დატოვეს სასახლეში და ძველი ცოლების თავშესაფარში არ გაუგზავნიან, ახალ სულთანთანაც შეინარჩუნა დიდი გავლენა თავისი გონების, ტაქტისა და კვ-

კასიასთან უხილავი, მაგრამ ძლიერი კავშირის წყალობით. ვალიდეს სამყოფელი განსაკუთრებული ფუნქციებით გამოირჩეოდა. მოხატულობა დეკორატიული ხელოვნების შემართვით თვალსაჩინო ნაწარმოებები იყო, ხოლო სამლოცველო ოთახი ფაიფურის ფილებით იყო მოპირკეთებული.

ვალიდეც, ცოლებისა და მონაქალების გარდა „სიხარულის სახლში“ ცხოვრობდნენ ნორჩი მეფისწულეები, მათი დეები და მსახურები, რომლებიც პარამხანის მრავალრიცხოვან ბინადართ ემსახურებოდნენ, და იმისთვის, რომ ამ რთულ კონგლომერატს სტაბილური, თუნდაც გარეგნული სიმშვიდით ეცხოვრა, რკინის ხელი იყო საჭირო.

მრავალი პალიდე იყო მზინი ბადალახზე, მოძინავით მიერ დაგებული მამულური და სანუკვარი მიწების დედა ბანდოღის-მისინის მიწები და მანამდე დაფარული ნიჭისა და უნარის რეალიზაციას შეუდგა. მალე იგი ოსმანთა დედაქალაქის ყველაზე მეტად მოთხოვნილი მატანკალი გახდა. იგი ყიდულობდა ნორჩ ლაზზმანებს და მოხიბვლის ხელოვნების შესწავლის შემდეგ, მდიდარ სტამბულელებს მიაქირავებდა ხოლმე.

ჩვეულების თანახმად, თვითმკვრობელი ესკი სარაის რელიგიური დღესასწაულები დროს ეწვეოდა, იქაურ მცხოვრებთა თხოვნასა და საჩივარს ისმენდა და ასაჩუქრებდა. სარაი სასახლე, სადაც თავმოყრილი იყო სულთნის მათემატიკისა და მომსახურეთა დიდი რაოდენობა, პოლიტიკური ცხოვრების სერიოზულ ცენტრად იყო წარმოჩენილი, მაგრამ მთავარი მოვლენები ახალ სასახლეში ხდებოდა, სადაც მოქმედი სულთნის ცოლები ცხოვრობდნენ.

თუმცა გამოაკლისების იყო: ვალიდე მიხრი-შაჰი სულთან მუსტაფა III-ის გარდაცვალების შემდეგ დატოვეს სასახლეში და ძველი ცოლების თავშესაფარში არ გაუგზავნიან, ახალ სულთანთანაც შეინარჩუნა დიდი გავლენა თავისი გონების, ტაქტისა და კვ-

კასიასთან უხილავი, მაგრამ ძლიერი კავშირის წყალობით. ვალიდეს სამყოფელი განსაკუთრებული ფუნქციებით გამოირჩეოდა. მოხატულობა დეკორატიული ხელოვნების შემართვით თვალსაჩინო ნაწარმოებები იყო, ხოლო სამლოცველო ოთახი ფაიფურის ფილებით იყო მოპირკეთებული.

ვალიდეც, ცოლებისა და მონაქალების გარდა „სიხარულის სახლში“ ცხოვრობდნენ ნორჩი მეფისწულეები, მათი დეები და მსახურები, რომლებიც პარამხანის მრავალრიცხოვან ბინადართ ემსახურებოდნენ, და იმისთვის, რომ ამ რთულ კონგლომერატს სტაბილური, თუნდაც გარეგნული სიმშვიდით ეცხოვრა, რკინის ხელი იყო საჭირო.

მრავალი პალიდე იყო მზინი ბადალახზე, მოძინავით მიერ დაგებული მამულური და სანუკვარი მიწების დედა ბანდოღის-მისინის მიწები და მანამდე დაფარული ნიჭისა და უნარის რეალიზაციას შეუდგა. მალე იგი ოსმანთა დედაქალაქის ყველაზე მეტად მოთხოვნილი მატანკალი გახდა. იგი ყიდულობდა ნორჩ ლაზზმანებს და მოხიბვლის ხელოვნების შესწავლის შემდეგ, მდიდარ სტამბულელებს მიაქირავებდა ხოლმე.

ჩვეულების თანახმად, თვითმკვრობელი ესკი სარაის რელიგიური დღესასწაულები დროს ეწვეოდა, იქაურ მცხოვრებთა თხოვნასა და საჩივარს ისმენდა და ასაჩუქრებდა. სარაი სასახლე, სადაც თავმოყრილი იყო სულთნის მათემატიკისა და მომსახურეთა დიდი რაოდენობა, პოლიტიკური ცხოვრების სერიოზულ ცენტრად იყო წარმოჩენილი, მაგრამ მთავარი მოვლენები ახალ სასახლეში ხდებოდა, სადაც მოქმედი სულთნის ცოლები ცხოვრობდნენ.

თუმცა გამოაკლისების იყო: ვალიდე მიხრი-შაჰი სულთან მუსტაფა III-ის გარდაცვალების შემდეგ დატოვეს სასახლეში და ძველი ცოლების თავშესაფარში არ გაუგზავნიან, ახალ სულთანთანაც შეინარჩუნა დიდი გავლენა თავისი გონების, ტაქტისა და კვ-

კასიასთან უხილავი, მაგრამ ძლიერი კავშირის წყალობით. ვალიდეს სამყოფელი განსაკუთრებული ფუნქციებით გამოირჩეოდა. მოხატულობა დეკორატიული ხელოვნების შემართვით თვალსაჩინო ნაწარმოებები იყო, ხოლო სამლოცველო ოთახი ფაიფურის ფილებით იყო მოპირკეთებული.

ვალიდეც, ცოლებისა და მონაქალების გარდა „სიხარულის სახლში“ ცხოვრობდნენ ნორჩი მეფისწულეები, მათი დეები და მსახურები, რომლებიც პარამხანის მრავალრიცხოვან ბინადართ ემსახურებოდნენ, და იმისთვის, რომ ამ რთულ კონგლომერატს სტაბილური, თუნდაც გარეგნული სიმშვიდით ეცხოვრა, რკინის ხელი იყო საჭირო.

მრავალი პალიდე იყო მზინი ბადალახზე, მოძინავით მიერ დაგებული მამულური და სანუკვარი მიწების დედა ბანდოღის-მისინის მიწები და მანამდე დაფარული ნიჭისა და უნარის რეალიზაციას შეუდგა. მალე იგი ოსმანთა დედაქალაქის ყველაზე მეტად მოთხოვნილი მატანკალი გახდა. იგი ყიდულობდა ნორჩ ლაზზმანებს და მოხიბვლის ხელოვნების შესწავლის შემდეგ, მდიდარ სტამბულელებს მიაქირავებდა ხოლმე.

ჩვეულების თანახმად, თვითმკვრობელი ესკი სარაის რელიგიური დღესასწაულები დროს ეწვეოდა, იქაურ მცხოვრებთა თხოვნასა და საჩივარს ისმენდა და ასაჩუქრებდა. სარაი სასახლე, სადაც თავმოყრილი იყო სულთნის მათემატიკისა და მომსახურეთა დიდი რაოდენობა, პოლიტიკური ცხოვრების სერიოზულ ცენტრად იყო წარმოჩენილი, მაგრამ მთავარი მოვლენები ახალ სასახლეში ხდებოდა, სადაც მოქმედი სულთნის ცოლები ცხოვრობდნენ.

თუმცა გამოაკლისების იყო: ვალიდე მიხრი-შაჰი სულთან მუსტაფა III-ის გარდაცვალების შემდეგ დატოვეს სასახლეში და ძველი ცოლების თავშესაფარში არ გაუგზავნიან, ახალ სულთანთანაც შეინარჩუნა დიდი გავლენა თავისი გონების, ტაქტისა და კვ-

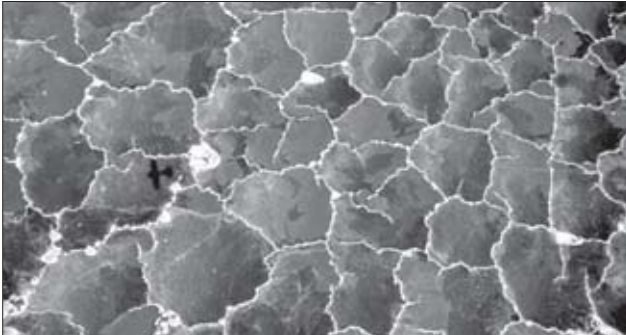
ქალი — 1 მილიონ დოლარად

ნათელი ტიბეტური მასტიფის ლეკვი მსოფლიოში ყველაზე ძვირადღირებული ცხოველია. ის უცნობმა პიროვნებამ 1 მილიონ დოლარად შეიძინა. ტიბეტურ მასტიფებს ყველა ძაღლის წინაპრად მიიჩნევენ. აღმოსავლური ლეგენდის თანახმად, ამ ჯიშის ძაღლი ბუდასაც ჰყავდა. ამჟამად ტიბეტური მასტიფები ჩინური ელიტისთვის სიმდიდრისა და პრესტიჟის სიმბოლოა. მათი ფასები რამდენიმე ათასი იუანიდან რამდენიმე მილიონამდე მერყეობს. სუფთა ჯიშის მასტიფებს მხოლოდ ტიბეტში შეხვდებით და უცხო ქვეყანაში მხოლოდ ექსკლუზიურად ყიდიან.

ბასაოსხარი ტბა ნატრონი

ეს მარილიანი ტბა მდებარეობს ჩრდილოეთ ტანზანიაში. ტბა იკვებება მდინარე ნგიროს წყლით და მას ცხელი წყაროები მიწისქვეშაა ავსებენ. გასაკვირი ისაა, რომ მისი სიღრმე 3 მეტრიც არ არის. სიგანე კი სხვადასხვაა და მას წყლის დონის მიხედვით საზღვრავენ (წყლის დონე ყოველთვის ერთნაირი არ არის). ამ ტბაში კონცენტრირდება მარილები და მინერალები და, ალბათ, სწორედ ამიტომ აქვს მას ასეთი უცნაური შესახედაობა.

ოჯახი, სადაც 15 ბავშვს ერთი სახელი ჰქვია

ბრაზილიის შტატ პარაიბაში მცხოვრებმა ცოლ-ქმარმა 15 შვილს ერთი სახელი — ვოლტერი დაარქვეს. წყვილს 15 შვილი — 9 გოგო და 6 ბიჭი შეეძინათ. დედამამიშვილებს თავი „უხერხულად“ რომ არ ეგრძნოთ, დედამ გადაწყვიტა, გოგონებს დამატებით სახელად მარია რქმეოდათ. ქალებს ჰქვიათ: ვოლტერლუსია მარია, ვოლტერლივია მარია, ვოლტერლენია მარია, ვოლტერლონია მარია, ვოლტერლასია მარია, ვოლტერლუსია მარია, ვოლტერლუნა მარია, ვოლტერანჯელინა მარია და ვოლტერსილვანა მარია. კაცებს: ვოლტერ ემანუელი, ვოლტერ ლუისი, ვოლტერ ოლივერიო, ვოლტერ მარსელო, ვოლტერ ლისინიო და ვოლტერ ფერნანდო. ბავშვების მამა ვოლტერ ბრანდაო 2003 წელს 81 წლის ასაკში გარდაიცვალა. როგორც მისი მეუღლე ეროდიტე ამბობს, სახელს ყველაზე მეტად ბავშვები თინეიჯერობის ასაკში აპროტესტებდნენ.

გეოგრაფიული

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

უმუშევარი ვიტრინის დასვენება

უმუშევრობა მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში სერიოზული პრობლემაა, მაგრამ დანიაში ეს საკითხი ორიგინალური გზით გადაჭრეს. დანიური მარკეტინგული ფირმის Reputation Copenhagen-ს ადმინისტრაციამ სამსახურის მაძიებელი ადამიანები კომპანიის შენობის ვიტრინებში დასვა და ფანჯარაზე მათი კვალიფიკაციის ამსახველი ინფორმაცია განათავსა. ადმინისტრაციის ფიქრობენ, რომ კომპანიების მენეჯერები დაინტერესდებიან და უმუშევართა გარკვეული პროცენტი მაინც შეძლებს დასაქმებას. როგორც Reputation Copenhagen-ის დირექტორი ალექსანდრე პეტერსენი ამბობს, შედეგით კმაყოფილია, რადგან რამდენიმე უმუშევარმა 2 დღეში სასურველი სამსახური იშოვა.

ტელეფონის ელემენტი არასდროს დაიხლება

ტელეფონის ელემენტი არასდროს დაიხლება ახალი შორტებისა და საძილე ტომრების დახმარებით, რომლებიც სხეულის სითბოსა და მოძრაობის ენერჯის იყენებენ ტელეფონის დასატენად. ამ გამოგონების დახმარებით ადამიანი აკუმულატორის როლს შეასრულებს და მას კინეტიკური და თერმული ენერჯის ტექნოლოგიები დაეხმარება. ეს გამოგონება თავიდან დაპროექტდა კომპანია Vodafone-ში საუტ-გემპტონის უნივერსიტეტის პროფესორების დახმარებით. შორტის უკანა ჯიბე ფეროლექტრულია, რაც ეხმარება მას იმ ენერჯის შენახვაში, რომელიც მოძრაობის დროს გამოიყოფა. რაც შეეხება საძილე ტომარას, ის ენერჯიას სითბოთი გამოიმუშავებს. უკვე ჩატარებული ცდების საფუძველზე შეიძლება ითქვას, რომ ასეთი სრული დატენვის შემდეგ ტელეფონი კიდევ 11 საათის მანძილზე გაძლებს.

საქართველო და მსოფლიო

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ინდოეთის უმაკის ბორბალს ხელით ატრიალებენ

ინდოეთის დედაქალაქ დელიში გასართობ ატრაქციონ ეშმაკის ბორბალს დაქირავებული მუშები ხელით ატრიალებენ. ქვეყანაში ელექტროენერგია ხშირად ითიშება, გენერატორები ძვირი ღირს, მაგრამ ასეთ პირობებშიც კი ეშმაკის ბორბალს კლიენტები არ აკლია. ატრაქციონის მფლობელი რამდენიმე მამაკაცს ქირაობს, რომლებიც ეშმაკის ბორბალზე ადიან, რკინაზე ჩერდებიან და კაბინებს ხელით ატრიალებენ. სისწრაფის ასაჩქარებლად რამდენიმე მუშა კაბინებს ეკიდება და მინისკენ მიაქანებს. ეს ეშმაკის ბორბალი უბრალო ლითონის კონსტრუქციისგან შედგება, რომელსაც რამდენიმე ლია კაბინა აქვს. რასაკვირველია, არც კლიენტებისა და არც მუშების უსაფრთხოება დაცული არაა.

«საუკუნის რომანი» — ქალი, რომლის გამოც ეღუპარდ ბერძენი ტახტი დათმო

მათ სიყვარულს „საუკუნის რომანი“ დაერქვა. მართლაც დაუფერებელია, ქალისთვის მეფემ მსხვერპლი გაიღოს — გვირგვინი დათმოს და სახელმწიფოს მართვაზე უარი განაცხადოს! არადა, სწორედ ასე მოხდა. უინძორების დინასტიის მეფეყოფილი ედუარდ მერვე და მისი მეუღლე უოლისის სიმფსონი არაამქვენიური სიყვარულის ისტორიით სამუდამოდ დარჩნენ ისტორიაში.

უინძორების სამეფო კარისთვის წარმომაჯობითა და ცხოვრების წესით იმთავითვე მიუღებელი აღმოჩნდა მომავალი ჰერცოგინია — უოლისის სიმფსონი. ედუარდს მასზე დაქორწინების უფლება არ მისცეს. ვინ იყო უოლისი და რატომ მიიჩნევდნენ მას შეუფერებელ სარძლოდ უინძორები?

უოლისის სიმფსონის დაბადების უსუსტი თარიღი არავინ იცის. იგი დაიბადა 19 ივნისს ან 1895, ან 1896 წელს. გოგონა მანამ მოეუღლა ქვეყანას, სანამ მისი დედამა დაქორწინდებოდა.

არაოფიციალური წყაროები ამბობენ, რომ მამა მაშინვე გაიქცა, როგორც კი ელის უორფოლდის დაორსულების ამბავი გაიგო. ელისი მარტო დარჩა უკანონოდ გაჩენილ ქალიშვილთან ერთად. თუმცა ქალს მალევე გაუმართლა — იგი გათხოვდა. ქორწინება ილბიანი აღმოჩნდა. მამინაცვალი არაფერს იმურებდა იმისთვის, რომ საყვარელი მეუღლე და პატარა უოლისი ბედნიერი ყოფილიყვნენ.

უოლისი 18 წლისა გათხოვდა. ფლორიდაში ბიკსვილის სანახაპოდ ჩასულმა მორინამ ვინ სანახაპო ბიკსონი და მორინამ ვინ ცოლად გაჰყვა. მამამ მათ ვერ შეძლო წაყვანის შეთქმულება და 6-წლიანი თანაცხოვრების შემდეგ დაშორდნენ. უოლისი ვაშინატონში გაემგზავრა, ერთ-ერთი ბავშვით დაიწყო მუშაობა და შესაფერისი საქმის კანდიდატურის ძიებას შეუდგა.

სიმფსონი დახვეწილი გემოვნების გოგონა იყო, ჭკვიანი, კარგად აღზრდილი, არისტოკრატიული მანერებით. მიუხედავად იმისა, რომ დამაბრმავებელი სილამაზით არ გამოირჩეოდა, განუმეორებელი შინაგანი ხიბლით იყო დაჯილდოებული. სწორედ ამ თვისების გამო, მდიდარი, უცხოელ მამაკაცები სიამოვნებით მეგობრობდნენ მასთან და მომხიბვლელი უოლისი მეგობარი ქალის სტატუსით ელიტურ საღამოებზე დაჰყავდათ.

ერთ-ერთ ასე საღამოზე უკვე 26 წლის უოლისმა 35 წლის არგენტინელი დიპლომატი, მდიდარი და ერთობ სიმპათიური დონ ფელიპ ესპილი გაიცნო. თავდაპირველად მხოლოდ მასზე დაქორწინება ჰქონდა მიზნად დასახული, მაგრამ დროთა განმავლობაში ისე შე-

უყვარდა, რომ თავგზაბნეული საყვარლობაზეც კი დასთანხმდა. იმედოვნებდა, რომ ფელიპს თავს აუცილებლად შეაყვარებდა და ეს უკანასკნელი ცოლადაც ითხოვდა.

სამწუხაროდ, მისი იმედი არ გამართლდა. მდიდარი არგენტინელი ახალგაზრდა მზითვიან საცოლზე ოცნებობდა და არა ღარიბ, ქმარგამორებულ ქალზე. მათი რომანი მხოლოდ წელიწადს გაგრძელდა, სანამ ფელიპმ სასურველი საცოლე არ იპოვა. შეურაცხყოფილი უოლისი დეპრესიაში ჩავარდა, რადგან ელიტურ წრეებში ეს ამბავი კარგა ხანს ჭორაობის საგნად იქცა.

უოლისი შეეცადა, დაეტოვებინა ამერიკა და სიამოვნებით დათანხმდა შემოთავაზებას, ემუშავა ჩინეთში, ამერიკის საკონსულოში. სწორედ აქ გაიცნო ერნესტ სიმფსონი — ინგლისელი ბიზნესმენი, წარმოსადგეი და განქორწინებული მამაკაცი. მათი მონივნით ერთმანეთი და 1928 წელს დაქორწინდნენ კიდევ-წყვილი საცხოვრებლად ლონდონში გადავიდა, სადაც უოლისმა გახსნა სეროიზული ელიტური სალონი, რომელშიც მაღალი ფენის საზოგადოება და იმდროინდელი ბოჰემის წარმომადგენლები იყრიდნენ თავს.

უოლისის სალონმა სწრაფად მოიპოვა პოპულარობა და თავადაც საქვეყნოდ ცნობილი ქალბატონი გახდა. ამიტომაც სულაც არ არის გასაკვირი, რომ ბოლოსდაბოლოს, 1934 წელს, მან უელსის პრინ-

ციც გაიქცო. მომავალი მეფე ედუარდ VIII-ს მშობლები იყვნენ პრინცი გეორგი და პრინცესა მარია ტოსკანელი, ხოლო მისი დიდი ბებია გახლდათ ინგლისის დიდი დედოფალი ვიქტორია.

ბიჭუნა 1894 წლის 23 ივნისს დაიბადა. მას შინაურეზი დევიდს ეძახდნენ.

როდესაც დედოფალი ვიქტორია, რომელიც 50 წელი მართავდა ინგლისს, მიიცვალა, ტახტზე მისი ძე — ედუარდ VII ავიდა. იგი 1910 წელს გარდაიცვალა და ამჯერად გვირგვინოსანი მისი მემკვიდრე, დევიდის მამა გეორგ V გახდა. აქედან გამომდინარე, წესით და რიგით, უელსის პრინცი დევიდი, იგივე ედუარდი გახდა. ტახტის მემკ-

ვიდრობაც სწორედ მასზე გადადიოდა.

ედუარდი მორცხვი, ჩუმი, ამასთან, მშობარა გახლდათ. ჭაბუკიც კი თავის თავში ჩაქტილი დარჩა და ვერავისთან მეგობრობდა — არავის ენდობოდა და ამის გამო გაუზრბოდა თანატოლებთან ურთიერთობას.

სწორედ ეს იყო მიზეზი, რომ ქალს პირველად 24 წლისა დაუახლოვდა და პირველადაც მაშინ შეუყვარდა. ეს ქალბატონი გახლდათ ფრიდა და დიდი უორდი, რომელიც 16 წლით იყო უფროსი დევიდზე, ამასთან სრულიად განსხვავებული ხასიათის — პირდაპირი, პრინციპული, თავდაჯერებული, გამჭრიახი გონების ინტელექტუალი. იგი დაქორ-

წინებული გახლდათ ლორდათა პალატის ერთ-ერთ წევრზე, რომელიც გაგებით ეკიდებოდა მეუღლისა და ტახტის მემკვიდრის სასიყვარულო კავშირს.

ამ ურთიერთობამ 10 წელი გასტანა და წყვილი მხოლოდ მაშინ დაშორდა, როცა ედუარდმა ფრიდას ცოლად შეირთვა განიზრახა. მისმა გადაწყვეტილებამ სამეფო კარი შოკში ჩააგდო. არავის სურდა, მომავალ დედოფალად ეხილა ქმარს გაცილებული და ედუარდზე ბევრად უფროსი ქალი, რომელიც, ალბათ, ბავშვსაც ვერ გააჩენდა.

ეს არ სურდა ფრიდას ქმარსაც, რომელიც საქმის ასეთ შემობრუნებას არ ელოდა.

არც ფრიდას სურდა, რადგან სახელმწიფო მნიშვნელობის საერთაშორისო სკანდალის ეპიცენტრში ხვდებოდა. გამოსავალი ისევე და ისევე დადლი უორდმა გამოიხატა. მან განწყვიტა ურთიერთობა ედუარდთან და მეუღლის მამულში გადასახლდა.

ამ ამბავმა პრინცს თავზარი დასცა. იგი, ფაქტობრივად, მკვდარი იყო...

მშობლებმა სასწრაფოდ დაიწყეს მომავალი მეფისთვის შესაფერისი საპატარძლის ძებნა, მაგრამ პრინცის დინასტიური ქორწინების გაგონებაც არ სურდა. ის დიდ სიყვარულზე ოცნებობდა. მალე იპოვა კიდევ — ორჯერ განათხოვარი ამერიკელი უოლისის სიმფსონი.

იმ დროს ედუარდს ახალი საყვარელი ჰყავდა — ლორდ ფერნესის მეუღლე ტელმა ფერნესი, არც ისე ჭკვიანი, მაგრამ მოსიყვარულე ქალი. ედუარდს მოსწონდა მასთან ურთიერთობა, თუმცა არასდროს ჰყვარებია. მას სხვანაირი ბუნების ქალები ალაფრთოვებოდა, ისეთი, როგორც ფრიდა და უორდი იყო ან უოლისის სიმფსონი...

უცნაური ის არის, რომ ედუარდს უოლისის სწორედ ტელმამ გააცნო. პრინცს ერთი ნახვით შეუყვარდა სიმფსონი. არც უოლისის დასუბივია უკან. ქალს იდეა — ტახტის მემკვიდრის საყვარლო მამა — ფრიდა სიზარდა.

უოლისის მეუღლე, მისტერ სიმფსონიც ისეთივე მოთმინებით შეხვდა ამ ამბავს, როგორც თავის დროზე ლორდი და დიდი უორდი. როგორც ჩანს, ქმარს დიდი იმედი ჰქონდა, რომ პრინცს მისი ცოლი მალევე მოსწყინდებოდა. არც თავად უოლისი აპირებდა ედუარდთან ხანგრძლივი რომანის გაბმას.

სამაგიეროდ, ედუარდისთვის იყო ეს ურთიერთობა სერიოზული. 40 წლის მომავალმა მეფემ ნამდვილი რომანტიკული სიყვარული განიცადა. უოლისი მასზე მხოლოდ ერთი თუ ორი წლით იყო უმცროსი.

ედუარდ VIII 42 წლის იყო, ტახტზე რომ ავიდა. იგი ჯერ კიდევ უცოლო გახლდათ. როდესაც მინისტრებმა ლაპარაკი მის დაქორწინებაზე ჩამოაგდეს, ედუარდმა გამოაცხადა, რომ მხოლოდ უოლისის სიმფსონს შეიერთებდა ცოლად.

ამ ამბავმა მორიგი სახელმწიფო მნიშვნელობის სკანდალი გამოიწვია. მეფე მზად იყო, ქალის გამო გვირგვინზეც კი ეთქვა უარი, რითაც სამეფო კარის რისხვა დაისახურა.

უინძორებისთვის უოლისი დედოფლად მიუღებელი აღმოჩნდა. მათი აზრით, ის ვულგარული ქალი იყო და არისტოკრატიისთვის მიუღებელი მანერებით და ქვეყნით გამოირჩეოდა.

კარის დიდებულები ღვარძლიანი იუმორით ალაპარაკდნენ მეფის საცოლზეც.

„იგი ედუარდს იმ სექსუალური ალვირახსნილში აბიჰიბს, რომელიც ჩინურ საროსკინოში შიისნაჰა, თანაც კარგა ხანია, ლალატობს მას მორადი მანქანების გადაყვარებაში.“ — ახალ-ახალ ჭორებს თხზავდნენ მასზე სასახლის კარზე.

ჭეშმარიტება კი ერთი იყო — მეფის ოჯახს დედოფლად ორჯერ განათხოვარი, თანაც ამერიკელი, არ სურდა, ისინი „ნამდვილ“ დედოფალს ეძებდნენ.

ერთხანს მანიფესტაციებიც კი იმართებოდა უოლისის წინააღმდეგ. ედუარდი ძრწოდა შიშისგან, სიმფსონი კი შეძლება მისდაგვარად ინარჩუნებდა სიმშვიდეს, მიუხედავად იმისა, რომ ყოველდღე უამრავ შეურაცხყოფელ წერილს თუ მუქარას იღებდა უცნობი ადამიანებისგან.

ბოლოს ედუარდმა, ცხოვრებაში პირველად, საოცრად თამამი ნაბიჯი გა-

ლუდის მოყვარული ბატი

ინგლისის საგრაფო შრობში მდებარე ლუდის ბარი Crown Pub სხვა დანესე-ბულებთან შედარებით პოპულარულია. ამის მიზეზი კი ბატი, რომელიც ბარში ყოველდღე შედის და ლუდს მიირთმევს.

ბარში ტურისტებისა და ადგილობრივების დიდი სიმრავლეა. ყველა ელის ბატს, სახელად ჯექს, რომელიც ბარის სკამზე ოსტატურად თავსდება. ბატი სალი და კეიტ ბარნეტებს ეკუთვნის. „ჯექი ოჯახის წევრებით გვყავს და ყველგან თან დამყავს. ერთხელად ამ ბარში შემოვედი და ჯექი ბატი დავტოვე. მითხრეს, რომ ბატის ბარში შემოყვანა შეუძლებელია. მას შემდეგ სულ თან დამყავს“, — ამბობს კეიტ.

დადგა — მან მისტერ სიმფსონის ცოლის ხელი სთხოვა... ეს უკანასკნელი ადვილად დათანხმდა მეტოქეს, ოღონდ კი აგორებული სკანდალი ჩანყნარებულიყო...

1936 წლის 10 დეკემბერს დიდი ბრიტანეთის მეფემ ედუარდ VIII-მ მტკიცე გადაწყვეტილება მიიღო — გვირგვინზე უარი თქვა და ტახტი ძმას — გეორგ VI-ს გადაულოცა, მას კი უიძმოსის პერცოვის ტიტული მიენიჭა.

ედუარდმა იმეფა 325 დღე, 13 საათი და 57 წუთი...

ყოველივე ამის შემდეგ მან ინგლისი დატოვა. წყვილმა ჯვარი საფრანგეთში დაინერა. წესით, უოლისის სიმფსონის პერცოვინა უნდა გამხდარიყო, თუმცა შესაბამისი პრივილეგიები პრინციპულად არ მიაჩნებოდა.

მოსიყვარულე ცოლ-ქმარი ბულონის ტყესთან მდებარე პატარა ბინაში დასახლდა და მშვიდად განაგრძო ცხოვრება. ისინი ბედნიერნი იყვნენ.

1970 წელს ედუარდს ყელის სიმსივნე აღმოაჩნდა. მიუხედავად მკურნალობისა, მისი გადარჩენა ვერ მოხერხდა. პერცოვი ედუარდი 1972 წელს გარდაიცვალა. ამბობენ, უოლისი ყოველ საღამოს, ძილის წინ, მეუღლის ბაღში კოცნიდა და შემდეგი სიტყვებით ემშვიდობებოდა **გარდაცვლილ მეუღლეს: „ღამე მშვიდობისა, საყვარელო დევიდ“.**

ქმრის გარდაცვალებიდან ერთი თვის თავზე უოლისმა ინფარქტი მიიღო და სხეულის მარცხენა მხარე წაერთვა. ამის შემდეგ კიდევ 14 წელი იცოცხლა არშემდგარმა დედოფალმა. იგი განმარტობულად ცხოვრობდა და 6 წლის განმავლობაში ედუარდზე ნიგნს წერდა.

გარდაიცვალა 1986 წლის 26 აპრილს. ედუარდის ანდერძის თანახმად, დასაფლავებულია მეუღლის გვერდით, სამეფო განსასვენებელში.

უოლისი საოცრად ელევანტურად იცავდა. მის გარდემოზე ლეგენდები დაიდოდა. ეს ქალბატონი უძვირფასესი სამკაულების სიყვარულითაც იყო ცნობილი. ედუარდი თავს დამანაშავედ გრძობდა ცოლის წინაშე, რომ ვერ შეძლო მისთვის პერცოვინის ნოდება მიენიჭებინა. ამიტომ მთელი 35 წლის განმავლობაში, ყოველი კვირაში ერთხელ საყვარელ მეუღლეს ყველაზე ძვირადღირებული Cartier-ის და Van Cleef & Arpels-ის სამკაულებით ასაჩუქრებდა. სხვადასხვა ფერის ჯვრებისგან ასხმული ბრილიანტის ყელსაბაში, ფლამინგოს ფორმის ბროში, ძვირფასი ქვებით მოჭრილი ელვამსაკრავის ფორმის ყელსაბაში იუველირ ოსტატთა ნამდვილი შედევრებია.

გარდა სამკაულებისა, უოლისი უპირატესობას ანიჭებდა მკაცრი სტილის კაბებს, ბაფთიან ბლუზებს, ფანქარქვედაბოლოებს, საშუალოქუსლიან ფეხსაცმელებს, მრგვალიმინებიან სათვალეებსა და შლაპებს, რომელიც მის ელევანტურობას აგვირგვინებდა.

სიცოცხლის ბოლო წლები მარტოობაში გაატარა, გარიყულად, ყველასგან მოშორებით. „ინგლისმა არ მიპატიო, — ამბობდა იგი, — და არც მე ვაპატიე მას“...

და-ძმა ავაზასთან ერთად სსოვროს

სამხრეთ აფრიკაში და-ძმა ავაზა სკილასთან ერთად ცხოვრობს. 3 წლის მალანი და 1 წლის კაილა ავაზასთან თამაშობენ, ჭამენ და სასიერნოდაც მიდიან. ბავშვების მშობლებს, კიმსა და ჰინის, ეს სახსებით არ აზიანებთ. ავაზა მათაც ძალიან უყვართ, სწორედ კიმმა გადაწყვიტა ცხოველის სახლი მიყვანა.

„რძეს შვილებისთვის და ავაზასთვის ვაბობ და ყველას ერთად ვკვებავ. როდესაც სკილა პატარა იყო, ოფისში მიმყავდა და მორიგეობისას ჩემთან ვტოვებდი. ბავშვებმა ავაზასთან ურთიერთობა ადვილად ააწყვეს. ისინი სკილას ისევე ექცევიან, როგორც სხვა ბავშვები თუნდაც კატას ან ძაღლს. ჩემს პატარა გოგონას ჰგონია, რომ ავაზა დიდი სათამაშო დათუნია და ხშირად ეფერება“, — ამბობს დედა.

ოთხი წლის შვილი

მინესოტას შტატის დაბა-ქალაქ დორსეტის მერი ოთხი წლის ბიჭუნა, სახელად რობერტს ტაფსის გახდა. ბავშვმა ქალაქის მმართველის თანამდებობა მას შემდეგ დაიკავა, რაც ქუდიდან ამოღებულ ქალაქდღე მისი სახელი აღმოჩნდა. ქუდში მოთავსებულ ქალაქდღე მერობის დანარჩენ დეტალებსა და სახელებს და გვარები ეწერა.

როგორც რობერტმა ყურნალობს, უთხრა, მას დორსეტის ქუჩებში სეირნობა, მის მაცხოვრებლებთან ურთიერთობა, სიმღერა, ცეკვა და მშობლებთან ერთად სათევზაოდ სიარული უყვარს. მასმედიის წარმომადგენლებთან საუბარში

რობერტმა ისიც აღნიშნა, რომ ჰყავს მეგობარი გოგონა, სახელად სოფია.

საქმე ისაა, რომ დორსეტის მერის არჩევნები სიმბოლურ-იუმორისტულ ხასიათს ატარებს, ვინაიდან ამ დასახლებულ პუნქტს საკუთარი მუნიციპალური ხელისუფლება არ გააჩნია (ის შემდგომი ორგანოებიდან იმართება).

ამიტომ დორსეტში ყოველწლიურად ტარდება მერის უჩვეულო „არჩევნები“. უფრო ადრე აშშ-ის სენატის არჩევნებში დამოუკიდებელი კანდიდატის სახით კენჭს იყრიდა კატა, სახელად ჰენკი, რომელიც კონკურენტულად სათევზაოდ სიარული უყვარს. მასმედიის წარმომადგენლებთან საუბარში

ვილიარკა ბორბაგშილად ირუგა

ავიაკომპანია Virgin Airlines-ის დამფუძნებელმა, ბრიტანელმა მილიარდერმა რიჩარდ ბრენსონმა ნაგებული ნიძლავის შემდეგ კონკურენტის რეისზე ბორტგამცილებლად იმუშავა.

მილიარდერი ბორტგამცილების მოვალეობები ავიაკომპანია AirAsia-ს რეისზე შეასრულა. AirAsia მაღალიზიელ ბიზნესმენ ტონი ფერნანდესის ეკუთვნის. ექვსი საათის განმავლობაში ავსტრალიიდან მაღალიზიამდე ბრენსონი მგზავრებს ემსახურებოდა და მათთვის საჭმელი და სასმელი დაჰქონდა. მოვალეობის შესასრულებლად მაგნატს ქვედაბოლოსა და ზედატანის ჩაცმა, ფეხების გაპარსვა და ტუჩების შეღებვა მოუხდა.

ფერნანდესმა, რომელთანაც ბრენსონმა ნიძლავი წააგო, იმავე რეისით იმგზავრა. მან ბრენსონის შესრულებული სამუშაო უარყოფითად შეაფასა, რადგან ბრენსონმა მას წვენი განზრახ გადაასხა. ამის გამო Air Asia-ს მფლობელს შარვლის გამოცვლა მოუწია. დაშვების შემდეგ ფერნანდესმა და ბრენსონმა ერთად ფოტო გადაიღეს.

ბრენსონმა ნიძლავი 2010 წელს წააგო. ბიზნესმენები „ფორმულა-1“-ზე დანაშავედნიენ. ბრიტანელი მილიარდერის გუნდმა Virgin-მა 12-ე ადგილი დაიკავა და ადგილი ჯგუფ Team Lotus-ს დაუთმო, რომელიც ფერნანდესს ეკუთვნის. ბრენსონი სანაძლეოს შესრულებას 2011 წელს აპირებდა, მაგრამ ხელი შეუშალა ტრავმამ, რომელიც მაგნატმა თხილამურებით სრიალისას მიიღო.

ჰამბურგერი 14 წელი «ინახება»

ამერიკაში, იუტას შტატში მცხოვრებმა დევიდ უაიბლმა კვლევა ჩაატარა — McDonald's-ის ჰამბურგერი 14 წელიც კი არ კარგავს იერს.

დევიდმა ჰამბურგერი McDonald's-ში 1999 წელს იყიდა და მეგობრებს განუცხადა, რომ რამდენიმე თვით შეინახავდა და დააკვირდებოდა, გაფუჭდებოდა თუ არა. მაგრამ რამდენიმე თვით ექსპერიმენტის შემდეგ ყველას და მათ შორის დევიდსაც, ჰამბურგერის არსებობა გადააწყვიტა და სწრაფი კვების რესტორნის ეს პროდუქტი წლების განმავლობაში ქურთუკის ჯიბეში ინახებოდა. რამდენიმე თვის წინ დევიდის მეუღლემ შემთხვევით ძველი ქურთუკი და მის ჯიბეში შენახული ჰამბურგერი აღმოაჩინა.

„ბურგერს არც ობო და არც უცნაური სუნი აქვს. ისე გამოიყურება, თითქოს ახალი შექმნილია. ეს ჩემი შვილიშვილებისთვის ძალიან კარგი მაგალითია, იქნებ ახლა მაინც დაანებონ თავი ფასტ-ფუდის პროდუქტებს“, — განაცხადა დევიდმა ჟურნალისტებთან საუბარში.

მეხსიკის მიწისქვეშა სანაპირო

Playa del Amor, ანუ სიყვარულის სანაპირო, ასე ჰქვია მექსიკაში, მარიეტის კუნძულებთან არსებულ მიწისქვეშა სანაპიროს, რომელიც შემთხვევით აღმოაჩინეს. ეს უნიკალური ადგილი ზედამოჭრილია თავგადასავლების და უცნაური ადგილების მოყვარულთათვის.

მარიეტის კუნძულთა არქიპელაგი რამდენიმე საუკუნის წინ ვულკანური აქტივობის შედეგად წარმოიქმნა. XX საუკუნის დასაწყისში მექსიკის ხელისუფლება უკაცრიელ კუნძულზე იარაღის ტესტირებას ატარებდა. დღეისთვის ეს არქიპელა-

გი ნაციონალური პარკის ზონადაა გამოცხადებული. აქ აკრძალულია ნადირობა, თევზაობა და მრეწველობა.

კუნძულები დღემდე უკაცრიელია. ტურისტების კუნძულამდე მიყვანის უფლება მხოლოდ სახელმწიფოს გადასვლების და უცნაური ადგილების მოყვარულთათვის.

რაც შეეხება თავად Playa del Amor-ს, ამ მიწისქვეშა სანაპიროზე მოხვედრა მხოლოდ ოკეანის მხრიდან 2.5 მეტრის სიღრმის გვირაბის გავლითაა შესაძლებელი. სანაპიროსა და მის თავზე არსებულ კლდეს შორის 1.5-მეტრიანი სივრცეა, რის შედეგადაც აქ პატარა ნავით გასეირნება შეიძლება.

სიპარტლა დომენტი გაბნიძის შესახებ

ვაგრძელებთ თხოვრას სახალხო მკურნალის — დომენტი გაბნიძის წამლებით დაინტერესებული „ნაციონალური“ ხელისუფლების ბანდიტური ჯგუფის მიერ განხორციელებული დანაშაულის შესახებ.

ამ წერილის მზადების პროცესში კურსიერში გადაცემა დაანონსდა, წამყვანი საშინელი დანაშაულის შესახებ გვიამბობს: როგორ შემოაქვს ნარკომაფიას ქართველი ხალხის გასანადგურებლად მცენარეული შხამი, სახელად „ბიო“, აჩვენებენ ამაზრზენ კადრებს ფიზიკურად და ფსიქიკურად განადგურებული ადამიანების.

ჩვენ კიდევ არ ვიცით, რამდენი ასეთი მასობრივი განადგურებისთვის საჭირო ნივთიერებების შემოტანით ისქელებდნენ ჯიბეს ეს ამორალური ადამიანები.

ისინი არ ებრძოდნენ იმ საშინელი ნარკოტიკების ბრუნვას, რომელიც მათთვის გამდიდრების წყარო იყო, თორემ ხომ ნახეთ, რა „ფიზიკა“ იყვნენ, დომენტი გაბნიძის უნიკალური, ათასობით ადამიანის გადამარჩენი, ეკოლოგიურად სუფთა მცენარეული წამლების მიმართ:

ყოფილი მინისტრის, ურუსაძის, ნათესავი და მოგვარე მერაბ ურუსაძე, რომელიც დღეს ფარმაციაში „ნაჩალნიკობს“, თავის ხელმოწერით ერთ-ერთ წერილში (ასეთი შედეგები გაგნიძის ადვოკატმა ბლომად მოგვანოდა) გაგნიძეს ბრალს სდებს არასწორი ინფორმაციის გავრცელებაში წამლის სამკურნალო თვისებების შესახებ, რომელმაც შეიძლება მოსახლეობას პოტენციურად ზიანი მიაყენოს (წერილი ნომრით 02/30808 28 მაისი, 2012 წელი).

ნარკომაფიის სილამაზის დანაშაულის (ჩვენი გონივრული ეჭვით) ვერაფერს ვხედავთ, გაბნიძის ნაპოვანის პოტენციური საფრთხის განსჯისას დაკავშირებით დაკავშირება, პირველი არსის თანაგმომართვი

საკუთარი ქალიშვილის მამოვარი შურნალისტის არაიანს მოუსხომო-დარ მელაქის მეთაურობით და კარგად დაბეჭდილ ბინძურ კამპანიას ვუძღვება.

ჩვენ გავარკვევთ, რომ გაბნიძის წამლებზე თვალი მერაბ ურუსაძეს წლების წინ ჰქონდა დადგმული, როცა ინსპექტორად მუშაობდა. ბავშვიც მიხვდება კავშირს ამ პიროვნებას, წინა წერილში ხსენებულ თაღლით მეტრეველსა და მთელი ბინძური კამპანიის მთავარ შემოქმედ მიხეილ ადამაშვილს შორის, რომელიც პროფესიით ჟურნალისტი, ფინანსური პოლიციის თანამშრომელი აღმოჩნდა.

ადამაშვილი გაგნიძესთან მამინ გამომჩნდა, როცა მკურნალს თავისი წამლები დარეგისტრირებული არ ჰქონდა, მათ საგვარეულო წამლები ერქვა და ათეული წლების განმავლობაში პაციენტთა მადლიერებით სარგებლობდა.

„დომენტოლი“ და „გაგენოლი“ (რომლის ირგვლივ მადლიერი პაციენტების დიდი არმია ტრიალებდა და რომლის დიდ ნაწილს, სიღარიბის ზღვარს მიღმა მყოფებს, ღვთისმორწმუნე სახალხო მკურნალი უფასოდ მკურნალობდა) ბატონ დომენტის ჟურნალისტური გამოცდილებით პიარის გაკეთებას დაჰპირდა.

ამ წინადადებას გაგნიძე დიდი სიხარულით დასთანხმდა. ამის შემდეგ ადამაშვილი გაგნიძის ოფისს აღარ მოშორებია.

ბიუროკრატიულ წრეებთან დაახლოებულ ფინანსური პოლიციის თანამშრომელს ბატონი დომენტი შვილზე მეტად ენდობოდა, იგი მკურნალის ოჯახის წევრად

გაბნიძის ნაგლეხი სახალი პარტიკულარულია, არ დარჩენილა აღამიანი, ხელისუფლების უაღრესი უაღრესიდან დაწყებული, ჩვეულებრივი მოქალაქეების დათავსებული, ნაგლეხის სიკეთე საკუთარ თავზე რომ არ გამოეცადა

იქცა, დომენტის ხომ იგი ურუნალიტი ეგონა.

ამ პერიოდში გაგნიძის წამლები სახელი მართლაც გაითქვა, არ დარჩენილა ადამიანი, ხელისუფლების უმაღლესი ემულონებიდან დაწყებული, ჩვეულებრივი მოქალაქეები დამთავრებული, წამლის სიკეთე საკუთარ თავზე რომ არ გამოეცადა.

სახალხო მკურნალი საკუთარი სანარმოს აშენებისთვის ფულის შეგროვებას შეუდგა. ამ წლების განმავლობაში მასთან სხვა ქვეყნიდან ჩამოსული ადამიანებიც მკურნალობდნენ და მადლიერების გამო სოლიდურ ანაზღაურებასაც იხდიდნენ. საკუთარი ჰონორ-

რარიტ კმაყოფილი გახლდათ აგენტი ადამაშვილიც.

როდესაც გაბნიძის თამაშის უკონო მიმდინარეობაში სანარმოს აშენებისთვის საჭირო სახარამო ააშენა და მისი აღჭურვისთვის საჭირო დანადგარების შესაძენ-

ნად თანხის არსებობის შესახებ ადამაშვილს გაუხილა, გაიხილა და დაიწყო მკურნალი მკურნალი კლანის დაგეგმვის სქემის ამოქმედების დროც დადგა.

ალბათ, მკითხველი იკითხავს: რა საჭიროა ამ დეტექტივის მოყოლა ვიღაც სახალხო მკურნალზე, მით უმეტეს მაშინ, როცა წინა ხელისუფლების მიერ ჩადენილ დანაშაულობათა გამო შოკირებულია სრულიად საქართველო?

დიახ, საჭიროა, ბატონებო, და საჭიროა იმიტომ, რომ, თუ საქართველოში ასეთი კრიმინალური გზებით განადგურებენ სახალხო მკურნალებს, თუ სანამლაგად გამოაცხადებენ ქართული წარმოების ფიტორეპარატებს, თუ უმონყალოდ გააპარტახებენ და დაანგრევენ ისეთ სანარმოს, რომელიც ბატონმა დომენტიმ ააშენა, რომლითაც შემდგომ უცხოელები დაინტე-

დელ მწარმოებელ „ბიოფარმი-ს“-ს, დაამინებენ, რომ ისიც დაისჯება ხალხურ მკურნალთან დადებული ხელშეკრულებით, და ჩვენ ამას მძაფრად არ შევენიშავდებოდეთ, სწორედ მაშინ იქმნება საფრთხე ერის გენოციდისა უცხოეთიდან შემოტანილი სანამლაგების ხარჯზე, ჩვენი უმონყალოდ განადგურებული ქართული მცენარეული ფლორა კი არა პრეპარატების, არამედ ტომრებში ჩატენილი კაპიკებად ღირებული ნედლეულის სახით გავა საქართველოდან, მისგან დამზადებული პრეპარატებით კი გაჯანსაღდებიან უცხოელები, შეივსება მათი ისედაც მდიდარი ბიოჯგუფები.

სწორედ ამიტომ თავს ვაღიქვამ ვთვლით, ბოლომდე მოგიყვებთ ეს დანაშაულებრივი ქრონიკები.

შემდეგ ნაწილში გაიგებთ იმას, თუ რა დანაშაულის ჩადენა შეძლო გაერთიანებულმა რამდენიმე უწყებამ დაუცველი სახალხო მკურნალის წინააღმდეგ: როგორ იპოვა წამლის მფლობელი საუკუნის წამლის ცნობილი ბარიგის — „ჩაშკას“ უცხოელი თაღლითი მეგობარი, როგორ გააცნეს იგი ბატონ დომენტის, როგორ გაუსხსნეს მას ფირმა თელავში და სახალხო მკურნალის გერის გადამირებით როგორ აპირებდნენ წამლების მითვისებას.

ამ ნაწილს დავასრულებთ ბატონი დომენტის წამლის მოხმარების შემდეგ აღფრთოვანებული რუსი პროფესორის სიტყვებით: „ამ ამპულაში საქართველოს ჯადოსნური მცენარეული სამყაროა ჩატეული და, ბოთლში ჩამწყვედილი ჯინის მსგავსად, მას მართლაც შეუძლია სასნაულების მოხდენა“.

იკა ავაშუკაილი

«ამ ამპულაში საქართველოს ჯადოსნური მცენარეული სამყაროა ჩატეული და, ბოთლში ჩამწყვედილი ჯინის მსგავსად, მას მართლაც შეუძლია სასნაულების მოხდენა»

განდობა უაღრესი
ვარ 53 წლის, უკანასკნელ პერიოდში 10 კგ. მოვიმატე. შევეცადე დამეკლო უამრავი საშუალებით, მათ შორის დიეტითაც, მაგრამ ამაოდ.
მირჩიეს ქალბატონ ნუნუს კენკრა-მარცვლოვანი ნაყენის მიღება. შედეგმა ყოველგვარ მოლოდინს გადააჭარბა. დამიქვეითდა მადამ, მომემატა ენერჯია, ერთ თვეში დავიკელი - 12 კილო. დამიბრუნდა სისხლის, იმედი. გავიდა დიდი დრო, მაგრამ წონაში აღარ ვიმატებ.
როგორც ექიმი, ვთვლი, რომ ეს ნაყენი უნიკალურია იმიტომ, რომ ის შევლის მრავალ პათოლოგიას, რადგან მისი მიღებისას მიმდინარეობს თითოეული ორგანოს (ნაღველი, ღვიძლი, თირკმელი, კანი, ნნევა, ქალური დავადებები), ბიოქიმიური წმენდა.
მადლობა ქალბატონ ნუნუს!
ნანან პაპაძე, ექიმი-თერაპევტი

**ქალბატონ ნუნუს ტელეფონები:
2-93-47-51; 599-25-11-58.**

მკურნალობა მამაკაცებისთვის
პოტენციის დაქვეითება, პროსტატიტი, ადენომა, ხშირი შარდვა, შარდვის შეკავება-შეუკავებლობა, უნებლიე შარდვა, ნვა-ტივილი შარდვისას, ორგანიზმის წმენდა უჯრედულ დონეზე სოკოვანი და მიკრობული ინფექციებისაგან, რეპროდუქციული ფუნქციის აღდგენა-შენარჩუნება, ალკოჰოლიზმისა და ნარკომანიისაგან სწრაფი განთავისუფლება, დამოკიდებულების მოხსნა, ნერვული სისტემის მონესრიგება (უძილობა, შიშები, აგრესია, ნევროზი) ღვიძლის ფუნქციის აღდგენა-მკურნალობა მცენარეული პრეპარატებით უკუჩვენების გარეშე.
პროგრამა შედგენილია ინდივიდუალური დანიშნულებით, იმუნიტეტის გაძლიერებით, 100%-იანი შედეგით.

**ტელ. 558-15-63-87;
218-14-90 ექიმი ქ-ნი ინგა**

ქლის პრობლემა
კოქსარტროზის, ოსტეოქონდროზის, ოსტეოპოროზის, ოსტეოართროზის, რევმატოიდული ართროზის, პოდაგრული ართროზის, დაზიანებული ხრტილისა და გაცვეთილი ძვლის სტრუქტურის აღდგენა, სითხის დაბალანსება სახსარში, ტკივილის მოხსნა, ნერვული სისტემისა და ძილის მონესრიგება, ასევე შედეგები წონის კორექცია თვეში 5-დან 15 კგ-მდე ჯანმრთელობისთვის უვნებლად, ნივთიერებათა ცვლის მონესრიგება, მადის რეგულირება, ცხიმების აქტიური წვა, მიღებული შედეგის სტაბილური შენარჩუნებით — მკურნალობა მცენარეული პრეპარატებით, იმუნიტეტის გაძლიერებით, უკუჩვენების გარეშე 100%-იანი გარანტიით.

**ტელ. 218-46-08 (ოფისი)
555-62-09-01 ექიმი ქალბატონი მკი**